1. bölüm

Moskova

Vladimir saatine baktı. Türkiye'den bekledikleri yanıt gelmemişti hâlâ. Bu sırada telefon çaldı. Arayan Korgeneral Çernişev'di.

"Beklediğimiz yanıt geldi mi Albay?"

Vladimir bir taraftan saatine bakıyor, bir taraftan da Çernişev'e vereceği yanıtı düşünüyordu. O sıralar GRU'da çalışmak SVR'de ya da FSB'de çalışmaktan daha riskli ve bu yüzden de saygın bir işti. Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından, KGB, yerini dış istihbarattan sorumlu SVR ile iç güvenlik istihbaratına bakan FSB'ye bırakmıştı.

"GRU" ise Rus Askeri İstihbaratı'nın genel adıydı ve neredeyse bütün ülkelerde örgütlü durumdaydılar. GRU mensupları askeri personeldi, çalıştıkları ülkelerde diplomat kimliğiyle bulunurlar ve her türlü suikast tekniğinden, nitelikli istihbarat toplamaya kadar bir dizi işi ustaca yürütürlerdi.

"Hayır" dedi, Vladimir hayal kırıklığıyla. "Ama her an gelebilir. Sizi arayacağım."

Çernişev hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. Son derece sinirliydi. Zar zor oturabildi yerine.

Vladimir, bir "GRU" şefiydi ve Beyrut Büyükelçiliği birinci kâtibi unvanını kullandığı zamanlarda, Ortadoğu'daki gizli operasyonları yönetiyordu. Dokuz yıl Türkiye'de bulunmuş ve Sovyet ajanlarının hapisten kaçma işini planlamıştı. Şimdi GRU'nun Türkiye Masası sorumlusu olmuştu.

İstanbul

Nikolay saatine baktı. Saat 3:02'yi gösteriyordu. The Marmara

Oteli'nin lobisinin kafeterya bölümünde konuğunu bekliyordu. Konuğu Deniz Kuvvetleri'nden emekli Kurmay Albay İhsan Tuna'ydı. İhsan Tuna'nın Nadya Andropova ile girdiği aşk ilişkisinden Türk Genelkurmayı'nın haberi olmuş ve o yıl, 1993 yılının ağustos ayında emekliye sevk edilmişti. Ağarmış saçları, yüzünde her an başına bir şey gelecekmiş hissi veren tedirgin bir ruh halini yansıtan çizgileri, elinden hiç eksik etmediği çantası ve peş peşe yaktığı kısa Marlboro sigarasıyla adeta casusluk filmlerinden çıkmış gibiydi. Siyah takım elbisesi, yorgun gözlerle etrafı süzen bir adamın ölümcül yalnızlığına ne kadar da uyumluydu. Yıllardır görmediği ve uğruna yirmi yıllık eşinden boşandığı Nadya... Kim bilir nerelerdedir şimdi, kim bilir hangi operasyon için bir başkasının hayatındadır, diye düşündü albay. Albayın zihninin en ücra köşelerinde koruduğu bu hayal, Nadya'nın gerçek görüntüsünden kim bilir ne kadar farklıydı şimdi. Giydiği elbiselerin sadeliğini hatırladı, yüzünün inceliğini daha bir ortaya çıkaran sadeliğini; yürüyüşünün kıvraklığını hatırladı, gençliğini daha da vurgulayan kıvraklığını, ancak yılların verebileceği olgunluğunu...

Bir aşkı anlatmaya kelimeler ne kadar yeterli olabilir? Dehlizlerinde savrulup gittiğimiz bu hayatta, aşkı anlayıp tanımlamaya yeterince vakit yok diye düşündü albay. Gözleri hafifçe nemlendi. Çünkü aşkın elleri küçücüktü.

Albay saatine baktı. Geciktiğini anladı ama yapacak bir şey yoktu. Nikolay bekleyecekti; bu saatte, üstelik Taksim'de trafik tam bir işkenceydi. Arabasını her zamanki otoparka park etti ve hızlı adımlarla The Marmara'ya çıkan yokuşu tırmanmaya başladı. Otele girerken etrafını dikkatle süzdü. İzlenmediğinden emindi. Merdivenleri yavaşça çıkmaya başladı. Nikolay orada, her zamanki yerinde, piyanonun hemen arkasında, Taksim Meydanı'nı bütün ihtişamıyla gören camın kenarında oturuyordu.

Nikolay, albayın yaklaştığını görünce ayağa kalktı ve her zamanki gibi bozuk Türkçesiyle "Nasılsınız?" dedi.

Albay tok bir sesle, "Teşekkür ederim, siz nasılsınız?" diye yanıtladı.

İkisi de aynı anda oturdu. Nikolay İstanbul'daki Rus Konsolosluğu'nda ticari ataşelik kadrosunda görevli bir diplomattı. Türkiye'de kendisini ticari ataşe olarak tanıtıyordu ama, mesaisinin çoğunu bağlı bulunduğu GRU, yani Rus ordusunun askeri istihbarat teşkilatı için nitelikli bilgi toplamaya harcıyordu. Nikolay, Soğuk Savaş döneminin yenilgisini üzerinden atmış Putin dönemi Rusya'sının askerleri gibi dindar, özgüveni güçlü, kendini ger-

çek bir Hıristiyan olarak tanımlayan bir istihbarat subayıydı. Dini vazifelerini asla aksatmazdı. Bordo renkli Volvo marka arabasında bile İsa tasvirleri bulundururdu. Hatta kiralamayı düşündüğü evin parasını yatırmak için ev sahibinin verdiği banka hesap numarasının son üç rakamı 666 ile bittiği için evi tutmaktan son anda vazgeçmişti. Ne de olsa o gerçek bir Hıristiyan'dı. Deccal'in sembolü olan bir hesap numarası olsa olsa uğursuzluk alameti olabilirdi. Nikolay'a göre Putin dönemi Rusya'sının yüzyıllardır beklenen Mesih-Deccal savaşında çok özel bir görevi bulunuyordu. Tüm dinlerin bilinçaltında yer eden eski bir çağrıydı bu. Soğuk Savaş döneminin kapitalizm-komünizm mücadelesi, yerini Ortodoks Rusya ile Ortodoks olmayan Hıristiyan dünyası arasında yeni bir mücadeleye bırakmıştı. Putin gerçek bir Hıristiyan'dı ve bu yüzden bu mücadeleyi mutlaka o kazanacaktı.

Ağarmış saçları, mavi gözleri ve ince, atletik görüntüsüyle Rus gizli servislerinin bildik göbekli subaylarından ayrılıyordu. Masaya yaklaşan garsonu gördü ve "Ne içersiniz Albay?" diye sordu kibarca.

İhsan Albay, "Çay" dedi her zamanki gibi.

Siparişleri almak için masaya gelen garson Nikolay'a bakarak, "Siz ne alırsınız efendim?" diye sordu.

"Çay" dedi Nikolay da.

Nikolay'ın yüzünde her zamanki gibi cana yakın bir ifade vardı. Gergin hatları ve neşeli bir diklenmeyle bakan mavi gözleri her zamanki gibi merak uyandırıyordu.

İki asker birbirlerini birkaç saniye süzdükten sonra sessizliği Nikolay bozdu.

"İnsan kalbi bir evdir Albay, oraya Tanrı yerleşmezse şeytan yerleşir. Şeytanlar her yerde cirit atıyor artık."

Albay yüzünü buruşturdu.

Nikolay çayından bir yudum aldıktan sonra heyecanla, "Kıyamet yaklaşıyor, Albay, kıyamet" dedi. "Dikkat ettiniz mi, depremden hemen sonra Kaliforniya'da sel ve toprak kayması, Avustralya'da yangın çıktı. Tüm bunlar işaret. Tanrı'nın gazabı yaklaşıyor."

Albay, resmi olmaya çalışan bir ses tonuyla,

"Elbette Tanrı'nın gazabı" dedi. "Ama mikrodalga silahlar konusunda uzman bir askerin böyle bir depremi anlayamaması çok garip."

Nikolay masmavi gözlerini albaydan ayırmadan, "Ne demek istiyorsunuz Albay?" dedi.

İhsan Albay çayından bir yudum aldıktan sonra,

"Sen de biliyorsun ki Endonezya'da yaşanan bu deprem, aslında Asya'nın 11 Eylül'ü oldu. XXI. yüzyıl Asya'nın olacak diyenleri dinlemek lazım şimdi. Depremden sonra Amerika'da yaşanan sel felaketi ve ardından Avustralya'da yaşanan yangın ve son olarak Katrina kasırgasının, siz Rusların bir cevabı olduğunu düşünüyorum ben. Hem Amerikalılar boşu boşuna Katrina demediler bu kasırgaya, belli ki şüphelendiklerini göstermek istiyorlar."

Nikolay gözlerini albaydan ayırdı ve etrafı süzdü. Sonra tekrar albaya dönerek,

"Yıllar sizi hiç değiştirmemiş Albay, hâlâ çok şüphecisiniz" dedi.

Albay kaşlarını çattı.

"Şüphe mi?" dedi alaylı bir şekilde, "boş versene sen."

Etrafı buz gibi bir hava kapladı. Albayın pervasızlığı Nikolay'ı şaşırtmıştı. Zira bu tür görüşmelerde muhakkak misafir kulaklar bulunurdu. Nikolay gülümsedi. Nikolay bir taraftan etrafı süzüyordu. Türkler olmasa bile, Amerikalılar kendisini muhakkak izliyordu. Endonezya'da yaşanan depremle ilgili Rusların neler bildiğini öğrenmek isteyen çok sayıda servis olabilirdi.

Albay elindeki sigarayı dudaklarına götürüp bir nefes aldı. Dumanı üfledikten sonra, çok güç bir problemin çözümünü bulmuş gibi gözlerini hafifçe kısarak,

"İlginç," dedi.

Nikolay 1995 yılında Kobe depremi olduğu sırada Japonya'daydı. Japon basınında çıkan Kobe depremiyle ilgili haberleri hatırladı. Kobe depreminde de benzeri iddialar ortaya atılmış, elektrofonik bir ses çıkaran ve göğü kaplayan ateş topları görülmüştü. Nikolay albayın sözünü sabırsızca kesti.

"Doğrusu, 1995 yılında Kobe depreminde de aynı şey olmuştu. Ateş topu... Benzeri bir ateş topu Gölcük depreminde de görülmüştü."

Albay heyecanla devam etti:

"Geçenlerde Endonezya'daki askeri ataşeyi aradım. Yıllar önce benim bölük komutanımdı. Endonezya'nın depremden önce açıklanamayan esrarengiz patlamaların tedirginliğini yaşadığını söyledi. Üstelik, tam da Noel nedeniyle terör alarmının en üst düzeye çıktığı bir dönemde. Ne var ki, başkenti sarsan gürültülü patlamanın ardında bir terör saldırısı değil, doğal nedenlerin bulunduğunu söylüyor."

"Meteor olamaz mı peki?" diye sordu Nikolay.

"Meteormuş... BBC'ye göre, Cakarta göklerini boydan boya geçen parlak ve beyaz ışıklı bir nesne alçalıp gözden kaybolmaya başladıktan kısa bir süre sonra kent büyük bir patlamayla titremiş. Yerel televizyonlar, görgü tanıklarının ifadesine dayanarak, göklerde süzülen cismin, ardında ince uzun bir iz bıraktığını belirtiyorlar. Yani elektromanyetik plazma silahının tüm izlerini taşıyor bu felaket."

Albay heyecanla anlatmaya devam etti.

"Bizim askeri ataşe, olaydan sonra Endonezya Uzay Merkezi uzmanlarından Thomas Djamaluddin'i aramış. 'Bunun, atmosfere girip dağılan büyük bir meteor olduğundan kuşkulanıyoruz' demiş adam. Ancak gün boyu yapılan araştırmalara karşın bir meteorun izine rastlanamadığı gibi, düşmüş olabileceği yer de henüz saptanamadı."

Albay sigarasından bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Diğer yandan, Endonezya Hava Kuvvetleri'nin radarlarında, patlamalardan kısa bir süre önce dünyaya doğru yaklaşan iri ve parlak bir nesnenin varlığı saptanmış. Devam edeyim mi, sevgili Nikolay?"

Nikolay duydukları karşısında şaşırmıştı. "Lütfen" dedi sessizce.

"Ateş topu dediğimiz olay birdenbire gökyüzünde belirerek değişik ışınımlar yapan ve daha sonra da kendi kendine kaybolan bir tür fenomen."

Nikolay'ın zihninde bir şimşek çaktı.

"Çok ilginç. Depremden bir hafta önce Moskova'daydım. Karargâhta çok gergin bir bekleyiş vardı. Sanki bir şeylerden haberdar olup da engelleyememenin hazin bekleyişi. Çernişev'in bana neden randevu vermediğini daha iyi anlıyorum şimdi. Bilgi sızıntısından endişe ettiler belki de."

Albay sigarasından bir nefes daha aldı. Masmavi gözlerinde alaylı bir gülümseme belirdi.

"Ve Amerikalı bir meteoroloji uzmanı, bir süre önce yaşanan ve binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan kasırganın da doğal olmadığını açıkladı. Amerikalılar Katrina adını verdikleri bu kasırganın siz Rusların işi olduğunu düşünüyor sevgili Nikolay."

Nikolay hiçbir şey söylemeden saatine baktı; artık gitme vakti gelmişti. Çayından son bir yudum alırken içinde kötü bir his belirdi. Çocukluğundan beri dinlediği Deccal ile ilgili vaazları hatırladı. İncil'in bölümleri birer birer gözlerinin önünden geçmeye başladı: "Ey küçük çocuklar, son saattir! Ve Mesih muhalifi gelir

diye işitmiş olduğunuz gibi, şimdi de çok Mesih muhalifleri çıkmıştır. Bundan biliyoruz ki son saattir!"

Artık ne çalan müziğin sesini duyabiliyordu, ne de albayın büyük bir heyecanla anlattıklarını. Nikolay "canavar"ı düşünüyordu, yalancı peygamberi, yedi başlı ejderi... Vahiy Kitabı'nda anlatılanları. Tüm bu yaşananlar Vahiy Kitabı'nda anlatılanlarla ne kadar da uyumluydu.

Nikolay hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve hesabı ödedi. Albayın elini nazikçe sıktıktan sonra, "Görüşürüz Albay" dedi. Nikolay son anda hatırlamışçasına albaya dönerek,

"Mikrofilmler hazır mı Albay?" diye sordu.

Merkez "çok acil" yazılı bir mesaj geçti. Albay anladığını hissettirircesine başını salladı. Elini cebine attı. Sessizlik... Hayat orada, işte tam o vakitte, sanki durmuş gibiydi... Zaman durdu. Bekleyişler evreni... Sis... Yağmur ve sonbahar... Küçük bir çocuğun yağmurda ıslanışı, üşümesi... Yol kenarında terk edilmiş eski arabalar... İçinde belli belirsiz yalnızlıklar... Tarifi imkânsız acılar, anılar... Babasının yoksulluğuna üç beş kuruş katmak isteyen boyacı çocuklar... Sobanın başında üşüyen küçük çocuk elleri...

Albay hiçbir şey söylemedi. Elini cebinden çıkararak mikrofilmleri Nikolay'a uzattı. Sonrası malum. İhanet ihanettir.

Nikolay The Marmara Oteli'nin huzur verici sıcaklığından sonra, Moskova kadar olmasa da, İstanbul'un soğuğuyla yüzleşti. Volvo marka arabasına doğru yavaş yavaş yürüdü. Otelin önünde art arda dizilmiş birkaç araç dikkatini çekti ama orali olmadı. Arabasına binip trafiğin içinde kaybolup gitti.

İhsan Albay arabasını park ettiği otoparka doğru yürümeye başladı. Hava kararmış, üstelik kar da bastırmıştı. İstanbul'a kar yağıyordu. İnsanlar evlerine yetişebilmek için otobüslere, taksilere koşturuyordu. On dördünde bir çocuğun ellerini ceplerine sokarak ısınmaya çalıştığını gördü yol kenarında. Üşüyordu çocuk, tıpkı diğer sokak çocukları gibi.

Otopark ücretini ödedikten sonra arabasını çalıştırdı ve gergin bedeni Taksim'in arka sokaklarından Karaköy'e doğru yükselen alevlere karıştı.

Ve elbette ölüm vaktidir.

2. bölüm

MİT Müsteşarlığı, Ankara.

Müsteşarın önünde mavi kaplı bir dosya vardı. Ankara'ya yine puslu bir hava hâkimdi. Müsteşar, MİT'in Rus Masası'ndan Sorumlu Daire Başkanı Oltan Gültepe, Genelkurmay İstihbarat Başkan Yardımcısı Tümgeneral Hurşit Oğuz, JİTEM Komutanı Tümgeneral Kadri Esengül, Deniz Kuvvetleri İstihbarat Daire Başkanı Deniz Kurmay Albay Avni Gürsu, bir taraftan önlerindeki dosyaları inceliyor, bir taraftan da toplantının bir an önce başlamasını bekliyorlardı. Sessizlik, müsteşarın "Hoş geldiniz" sözüyle bozuldu. Odadaki gergin hava dağılır gibi olmuştu.

"Değerli arkadaşlar, bu toplantının nedenini hepimiz biliyoruz. Çeşitli sebeplerle zaman zaman bir araya geldiğimiz komutan arkadaşları görünce ülkeye olan inancımız, güvenimiz artıyor. Bu kurumların varlığı bizi her zaman rahatlatmıştır."

Müsteşar ağzındaki baklayı çıkarmadan önce yaptığı bu iltifatlarla konuklarını rahatlatmayı hedefliyordu. Müsteşarlığını yaptığı bu kurumda uzun yıllar askerlerin emrinde çalıştığı için, askerlere karşı öteden beri saygılıydı. Müsteşar parmak ucuyla dokunduğu dosyadan gözlerini kaldırarak devam etti.

"Bilindiği gibi, yasa gereği MİT, iç ve dış kaynaklarca sağlanacak bilgilerin belirleyeceği milli güvenlik istihbaratını 'devlet çapında' oluşturmakla görevli kılınmıştır. Bu açıdan, arkadaşlarımız bazı bilgilerin, koordinasyon eksikliğinden zaman zaman değerlendirme faaliyetleri dışında kalabildiğini üzülerek belirtiyorlar."

Müsteşarın bu sözleri odada buz gibi bir hava estirdi. Genelkurmay İstihbarat Daire başkan yardımcısı cebindeki sigara paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Yüzündeki umursamaz ifadeyi dikkatle koruyarak, müsteşarın kendisini iğnelemekte gösterdiği

mahareti takdir ettiğini belli etmişti. Hurşit Paşa hangi alanda olursa olsun ustalığa hayranlık duyardı.

JİTEM Komutanı Tümgeneral Esengül ise bakışlarını Hurşit Paşa'ya çevirerek yüzünün alacağı ifadeyi görmek istedi, paşaya özdenetim konusunda tam not verdi.

Hurşit Paşa, kendinden emin bir ifadeyle,

"Sayın Müsteşar" dedi, "kurumunuzun görev alanını, yetkilerini biliyoruz. Hatırlattığınız için ayrıca teşekkür ederiz. Bildiğiniz gibi bizler yürüttüğümüz istihbarat faaliyetleri bakımından sadece komutanlarımıza karşı sorumluyuz. Bu açıdan bir yetki aşımı olduğunu düşünüyorsanız, lütfen daha açık konuşun."

Müsteşar önünde duran sudan bir yudum aldı ve konuşmaya başladı.

"Değerli arkadaşlar, Türkiye'de iç ve dış tehditlere bir bütün olarak yaklaşılması zorunludur. Türkiye'nin jeostratejik konumu, bölgesel sorunlar ve uluslararası çıkar çatışmalarının yarattığı tehditler, siyasi, ekonomik, askeri sorunların iç içeliği, analizlerde bütünleştirici çalışmaları kaçınılmaz kılarken, haber alma gayretlerinin yönlendirilmesinde de aynı ihtiyacı ortaya çıkarmaktadır. Diğer güvenlik kuruluşlarının görev çerçeveleriyle bağlantılı olan istihbarat çalışmalarının sınırlarının belirlenmesi ile kuruluşlar arası koordinasyon ve stratejik anlamda istihbaratın MİT bünyesinde merkezileştirilmesinin zorunluluğu ortada. Bu bağlamda Türkiye'de bulunan yabancı misyon şeflerinin faaliyetlerini takip ederken, kurumlarınızla bağlantılı bazı kişiler ister istemez gözümüze çarpmaktadır."

Hurşit Paşa müsteşarın imalarını, bir süredir basında çıkan asker karşıtı psikolojik operasyonun bir parçası olarak yorumladı.

"Lütfen daha açık konuşun Müsteşar Bey" dedi gergin bir şekilde.

Müsteşar Rus Masası'ndan sorumlu daire başkanına dönerek, "Lütfen siz devam edin Oltan Bey" dedi.

Bir isim nedir ki? Ama adınız eğer Oltan Gültepe ise durum farklılaşır. Oltan Gültepe, bir süre önce orgeneral rütbesiyle ordudan emekli olmuş bir ordu komutanın oğluydu. Bu yüzden toplantıda bulunan komutanların bu isme karşı saygılı davranmaları kaçınılmazdı. Gültepe elindeki uzaktan kumandayla slayt makinesini çalıştırdı. Dev ekranda emekli Albay İhsan Tuna'nın görüntüsü belirdi.

"Beyler, sizi buraya kadar yorduğumuz için lütfen bizi affedin.

Ancak takip ettiğimiz konu içinden çıkılmaz bir hal aldı. Fotoğrafını gördüğünüz bu kişi, 1993 yılında Moskova'daki zafiyeti nedeniyle emekli edilmiş bir deniz albayı. O günden bu yana teşkilatımızın yakın takibi altında olduğunu söylemenin sanırım artık bir sakıncası yok. İlk başlarda albayın davranışları istihbaratçılarda görülen yaygın nostalji zafiyeti olarak değerlendirilmişti. Ancak albayın ilişkiler ağına, özellikle de Rus dostlarımızla yaptığı görüşmelere bakıldığında, bu konunun çok da normal olmadığı düşünülmekte."

JİTEM Komutanı Esengül, göz ucuyla izlediği daire başkanının sözünü bıçak gibi kesti.

"Ne duruyorsunuz o zaman, suçüstü yapsanıza. Suç varsa tabii... Ayrıca sizin emekli bir albayı mahkeme kararı olmadan dinlemeniz suçtur. Mahkeme kararınız var mı, Sayın Müsteşar?"

Oltan Bey'in dudaklarındaki o kibar gülümseyiş birdenbire yok oldu. Gözlerinde öfke şimşekleri çakmaya başladı.

"General sesinizi yükseltmeyin, siz yükseltirseniz, ben de yükseltirim, bu da hiç hoş olmaz."

Müsteşar birkaç saniye düşündükten sonra gözlerini JİTEM komutanına çevirdi.

"Sayın General, sizin devlete ait özel telefonları bazı sanatçılara verdiğinizi duyduk, ama bunu umursamadık ve bunun yasal olup olmadığını sorgulamadık. Ayrıca sizin Genelkurmay istihbaratından bazı subayların telefonlarını da dinlediğinizi duyuyoruz... Hatta bu yüzden bazı çalışanlarınızın görev yerleri değiştirilmiş..."

Tümgeneral Esengül hiddetlendi.

"Sayın Müsteşar, siz de Emniyet istihbaratındaki o adamın zırvalarına kaptırmışsınız kendinizi."

Tümgeneral Esengül ile Hurşit Paşa göz göze geldi.

Esengül değişken bir ses tonuyla,

"Paşam bunlar kesinlikle doğru değil" dedi. "Bazı arkadaşlar yanlış işler yapmış olabilir, ama mesele halloldu... "

Hurşit Paşa müsteşara dönerek,

"Devam edin Sayın Müsteşar, sizi dinliyoruz" dedi.

Müsteşar gergin havayı dağıtmak istercesine,

"Değerli arkadaşlarım, lütfen, biraz sakin olun. Bu iş böyle olmaz" dedi.

Hurşit Paşa "Sayın Müsteşar" diyerek araya girdi.

"Biz sorunlarımızı kendi içimizde çözmeye muktediriz. İsterseniz ana konuya dönelim. On bir yıl önce emekli olmuş bir personelimizin Ruslarla ilgisi olduğu şüphesiyle mi bizi buraya getirdiniz? Yoksa başka bir ima mı var, bilelim artık."

Oltan Bey sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Biz herhangi bir imada bulunmak istemiyoruz Paşam. Biz bazı şeyleri açıkça konuşmak istiyoruz. İhsan Albay'ın Ruslarla ne konuştuğu elbette bizi ilgilendiriyor. Eğer albay sizlerle irtibatlı olarak bu faaliyetlerini sürdürüyorsa, ortada vahamet var demektir."

O ana kadar hiçbir şey söylememiş olan Deniz Kuvvetleri İstihbarat Daire Başkanı Kurmay Albay Avni Gürsu, Hurşit Paşa'ya gözucuyla bakarak konuşmak için izin istedi. Avni Albay, Hurşit Paşa'nın olur anlamına gelen yüz ifadesini gördükten sonra konuşmaya başladı.

"Oltan Bey, kaygınızı anlıyoruz. Peki bizden istediğiniz nedir? İhsan Albay kurumumuzdan yıllar önce emekli olmuş şerefli bir Türk subayıdır. Her ne sebeple ayrılmış olursa olsun, ülkemize ihanet edeceğini düşünmek bile istemiyoruz. Vatana ihanetin tanımı yasalarca belirlenmiştir. Bu tanıma giren bir tutumu varsa elinizden geleni yapmakta serbestsiniz. Ayrıca bize kurumunuzdan, İhsan Albay'ın Rus dostunuzla yaptığı görüşmelere ilişkin şu ana dek en ufak bir bilgi ulaştırılmış değil. Bu durumda neyi tartışıyoruz, anlamıyorum."

Oltan Bey az da olsa rahatlamış bir şekilde müsteşara baktı.

Müsteşar evet anlamında başını hafifçe öne eğdi.

"Albayım, mikrodalga silahları duydunuz mu?"

Odada bulunan bütün askerler birbirlerine baktı.

"Evet, harp okulu öğrencileri bile bilir bunu."

"Güçlü mikrodalga silahlara sizce neden ilgi duyulur?"

"Şey... Güçlü mikrodalga jeneratörlerine olan ilginin sadece bir sebebi vardır: Askeri alanda kullanılabilmeleri. Elektromanyetik enerjiyi istediğimiz bölgeye istediğiniz miktarda indükleyerek manyetik alanlar üzerinde çeşitli modifikasyonlara neden olabileceğiniz gibi, bir plazmoidi, –plazma damlasını, buna ateş topu da diyebilirsiniz– yok etmek için de kullanılabilirsiniz.

"Bu sistemlerle yapay depremlere neden olmak mümkün mü peki?" diye sordu Oltan Bey, heyecanla.

"Teorik olarak mümkün elbette. Ancak bu sistemlerin, bu tür askeri ya da düşmanca amaçlar için kullanılması uluslararası anlaşmalarla yasaklanmıştır. 1976 yılında imzaya açılan Cenova Konvansiyonu bunun en açık örneğidir. Anlaşmanın ilk maddesi şöyleydi: 'Bu konvansiyonu imzalayan ülkeler, bir başka ülkeye karşı, askeri ya da düşmanca amaçlarla, çevresel değişim teknikleri kullanarak yaygın, uzun süreli bir yıkım, hasar ya da zarar vermeyeceklerini taahhüt ederler.'

ABD, 18 mayısta BM Genel Sekreterliği tarafından hazırlanan anlaşma metnini, 33 ülkeyle birlikte Cenova'da imzaladı. Sovyetler Birliği, anlaşmayı 18 mayıs 1977'de imzaladı, 30 mayıs 1978'de de onayladı."

Oltan Bey, bir taraftan deniz albayını dikkatle dinlerken, bir taraftan da İhsan Albay'ın askeri istihbaratla ilgisi olup olmadığını anlamak için albayın cümlelerinin satır aralarını okumaya çalışıyordu. Eğer öyleyse, İhsan Albay'ın gerçekten askeri istihbaratla bağlantısı varsa, son derece ilginç bir durumun ortaya çıkması kaçınılmazdı. Neticede Rusya Türkiye'nin müttefiki değildi ve bu tür bilgilerin uluorta paylaşılması istihbaratın mantığına tersti. Eğer kapalı kapılar ardında başka kararlar alınmadıysa, diye düşündü sonra, gerçekler bir gün mutlaka ortaya çıkardı.

"Denizcilerin bu konuları bu kadar iyi bildiklerini düşünmezdim Albayım. Doğrusu çok etkilendim."

"Bizlere, bilirsiniz, harp okulunda her şeyi öğretirler" diye cevap verdi Avni Albay mağrur bir şekilde.

Oltan Bey bu yanıtı yeterli bulmadı.

"Sadece harp okulu mu? Sayın Albay, anlattıklarınızı dinlerken bu silahlar konusunda uzman olduğunuzu düşünmüştüm ben de."

Avni Albay hafifçe gülümsedi.

"Ortalama bir subay bu anlattıklarımı bilir."

Oltan Bey etkilenmiş bir yüz ifadesiyle,

"Peki bunun barış amaçlı kullanılması mümkün mü?" diye sordu.

Albay Gürsu, "Tabii ki" dedi. "Rusya'daki bazı bilim adamlarına göre, ozon tabakasındaki hasarı tamir etmekte çok etkili olabilir."

Odadaki tüm dinleyiciler albayın söylediklerinden etkilenmişti.

Bu sırada odada bulunan herkesin cep telefonları ve çağrı cihazları aynı anda çalmaya başlamıştı. Müsteşarın dahili hattı da aynı anda çalmaya başladı. Arayan İç İstihbarat Başkanı Tufan Çelenk'ti.

Müsteşar ani bir hareketle telefonun ahizesini kaldırdı.

"Evet Tufan... "

Müsteşarın yüzü bembeyazdı. Salona ölümcül bir bekleyiş hâkimdi. Herkes acil bir durum olduğunu anlamıştı. Ne olmuştu acaba? Odadaki herkesin kafasında bir senaryo vardı.

Telefonun öbür ucunda bulunan Tufan Çelenk'in ağzından dökülecek cümleler, odada bulunan istihbaratçıları şok edecekti.

"Efendim, Emekli Albay İhsan Tuna'nın otomobili az önce Taksim'de infilak etti."

Müsteşar bir an duraksadı, hiçbir şey söyleyemedi. Yılların birikiminden süzülerek gelen ürkütücü düşünceler geçti kafasın-

dan. Birileri odada konuşulanları duyuyor olabilir mi diye düşündü birden. Bu kendilerine verilen bir mesaj olabilir miydi?

Hurşit Paşa olanları hissetmişti.

"Ne oldu Sayın Müsteşar, bizimle de paylaşır mısınız lütfen?"

Müsteşar telefonun ahizesini yavaşça yerine koyduktan sonra haberi verdi:

"Başımız sağ olsun, İhsan Albay'ın arabası biraz önce Taksim'de infilak etmiş... Arkadaşlarımız olay yerindeler..."

Askerler müsteşarın ve Oltan Bey'in elini sıktıktan sonra toplantı odasından ayrıldı.

3. bölüm

Benim adım Savaş Aslan. Beni gece karanlığında mum ışığıyla iz bulmaya çalışan meczup bir bilgisayar dâhisi gibi görseler de, asıl mesleğim bu değildir. Ergenekon adlı bir örgütün en önemli adamlarından biri olduğumu kimse bilmez. Teşkilatın en önemli adamlarından biri sayılırım ve son duyduğum doğruysa, yakında örgütün kontrol dairesinin başına geçeceğim.

Kuleli Askeri Lisesi'ni bitirdiğim günden beri, istihbarat mesleğine özel bir ilgi duyduğum doğrudur. Sonra harp okulu yılları ve teğmenliğe ilk adım. Neyse ki subaylık hayatım uzun sürmedi ve üsteğmen rütbesiyle ordudan ayrıldım. Yaşamak bazen hepimiz için çok zordur ve kader kimi zaman, yapmayı hiç düşünmediğimiz işleri önümüze çıkartır.

Aklı başında, orta yaşlı adamların gözlerine kadar indirilmiş yeşil renkli berelerle girdikleri toplantılara günün birinde benim de gireceğimi hiç mi hiç düşünemezdim elbette.

Ne kadar komik olduğunu tahmin edemezsiniz. Koca koca adamların, ellerinde birbirinden önemli dosyalarla, yeraltındaki gizli merkezlerde bir araya gelip, başlarında berelerle tarifi imkânsız bir ciddiyetle saatlerce konuştuklarını kim hayal edebilir ki?

Böyle bir sahne, ancak büyük bir sanatçının hayal gücünde şekillenebilir diye düşünürdüm.

Karargâh için yaptığım işin gizliliğinden, hayatıma yalnız başıma devam edemeyeceğimi söylediler bana. Zaten çalıntı bir hayatı yaşıyor gibiydim. Kaybedecek ne olabilir diye düşündüm. Ruhumun kaybedilecek bir değer olduğunu çok sonra öğrendim.

Önceleri örgütün adının Ergenekon olduğunu bilmiyordum. Basında çıkan haberlerden ya da kimi kitaplardan öğrendim çok sonra. Örgütte gizlilik esastı, beni örgüte sokan İhsan Albay, ör-

gütlenme biçimini Alman Thule örgütüne ya da Tapınak Şövalyeleri'ne benzetmekten büyük haz alırdı.

Neymiş, bin yıldır gizli kalabilen örgütler mevcutmuş hâlâ.

Şimdilerde de bir "MOSSAD" özentisi alıp başını gidiyor, MOSSAD'ın örgütlenme yapısıyla ilgili belgeler daire başkanlarının ellerinde dolaşıyor.

11 Eylül hadisesini önceden bilip binadaki dindaşlarını kurtarmışlarmış. Geçen yıl inadına gidip baktım, 11 Eylül Anıtı'nın orta yerinde, ölenlerin isimleri kahramanlık nişanesi olarak gösteriliyor. Yalçın Küçük kadar olmasa da, az çok İbranice isimlerden anlarım; isimlerin neredeyse üçte biri İbraniceydi.

Örgütün büyük çoğunluğu emekli askerlerden oluşuyor; son zamanlarda içimizde görev yapan MİT emeklilerinin ısrarlı baskılarıyla ve toplumun her kesimine kolayca yayılabileceği düşüncesiyle örgüte çok sayıda sivil de alındı.

İlk olarak 1996'daki Susurluk kazasından sonra duymuştum adını, Deniz Kuvvetleri'nden binbaşı emeklisi bir fizik öğretmeni, araştırmacılığa da merak sarınca, merhum Memduh Ünlütürk Paşa'dan duymuşmuş adını. Soğuk Savaş dönemi Marksist dürtülerle olmalı, o zamanlar örgüt hakkında çok ağır şeyler de söylemişti, hatırlıyorum, Can Dündar'ın belgesel kitabı için. Çok zaman sonra, anlaşılan örgütle ilgili görüşleri tamamen değişmiş; verdiği mülakatlarda "muazzam bir derin devlet yapılanması" olduğunu söylüyormuş.

Örgüt tümüyle bir gölge örgüt olmasına rağmen, müthiş bir tedbir ve gizlilik mevcuttu. Hiç kimse sorumluluğunun dışına çıkmaz, başkasının işine karışmazdı. Karışmazdı çünkü kimse kimseyi doğru dürüst tanımazdı. Sonraları İhsan Albay'a hak verdiğim de oldu, hiç kimse birbirini tanımasa da, herkes birbirinden haberdardı. Tıpkı masonlar gibi. Bu yüzden Ergenekon bir cemaat gibidir. Bunu sağlayan gizli örgüt olması mı, bu inanılmaz gizliğin oluşturduğu aidiyet duygusu mu, hiyerarşiye uyum, mutlak itaat ya da sadakat duygusu mu, bilmiyorum.

Ordudan ayrılınca, bir süre bir bilgisayar şirketinin yazılım departmanında çalıştım. Hastaneler ve çeşitli devlet kuruluşları için program teklifleri hazırlıyor, bir zamanlar görev yaptığım Silahlı Kuvvetler'e yazılım programları satmaya çalışıyordum.

Sattım da, Genelkurmay için depolarında bulunan yüz binlerce mühimmatın kolayca sınıflandırılmasını sağlayacak bir program geliştirdim. Hemen atladılar üzerine. Programı on binlerce dolara

satmakta hiç güçlük çekmedim. Ordudayken geliştirdiğim bu programı kıskançlık etmeyip vaktiyle dikkate alsalardı, maliyet sıfıra inecekti belki de. Sonraları öğrendim ki bazı yüksek rütbeli subaylar, bir üsteğmen böyle bir programı nasıl yapabilir demiş. Bir üsteğmen öyle her işe burnunu sokarsa ayrılık kaçınılmazdır.

Bir süre sonra yeni bir program hazırlamam istendi benden, bu kez daha zordu işim. Belli başlı kelimeler internette arandığında, dünyanın neresinde olursa olsun, bulunulan yeri haber veren bir program geliştirmem isteniyordu, belli ki istihbarat faaliyeti için.

Komutanların isimleri, bazı askeri terimler, çeşitli sosyal, ideolojik, dinsel terimler falan... Hangi terime kim, neden ilgi duyuyor, bilmek istiyorlardı.

Birçok gazetecinin bilgisayarları bu yolla kontrol altına alınacaktı. Mesela bir gazetecinin bizi epey uğraştırdığını çok iyi hatırlıyorum, mutlaka bir yolunu bulup elimizden kurtulurdu. Bu yüzden bilgisayarını ve dolayısıyla kendisini kontrol edebilmek için teşkilat çok büyük bir operasyona girişmişti. Haftalar süren uğraşlardan sonra, iki kişi bilgisayarına dokunabilecek kadar yakınına sokulabilmişti.

Duyduğum kadarıyla bu oyuna da gelmemişti.

Neyse, bir süre sonra kendimi bambaşka bir dünyanın içinde buldum. İyi kazanıyordum. Biri Nişantaşı'nda, diğeri Ankara Oran Sitesi'nde iki ev almıştım.

Nişantaşı kafelerinde fink atmak tarzım değilse de, arada bir Tacdawn'a uğruyordum.

Kazandığımı İstanbul'un cemiyet hayatında güzel vakit geçirmek için har vurup harman savururken, bir öğleden sonra İhsan Albay'dan bir telefon aldım.

O gün o telefona bakmasam, randevu yerine gitmesem kaderim yine de bu yönde mi şekillenecekti diye geçiririm bazen içimden. Hayat insanın aldığı kararlarla mı şekillenir, tercihlerimiz, sonuçları da hazırlar mı beraberinde? Bilmiyorum. Acaba kaçabilir miydim, mesela o gün o toplantıya gitmesem, ne bileyim İspanya'ya giden ilk uçağa atlayıp, oradan da deniz yoluyla Fas'a geçip Rabat'ta bir halı mağazası açsam, bu son beni yine de bulur muydu diye düşünürüm. Bu sorunun yanıtını bilmiyorum, belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. İşte o gün, nasıl yetiştirildiysem öyle davrandım; telefonu açıp doğruca buluşma yerine gittim.

İhsan Albay uzun süre NATO'da görev yapmış, gençliğinde –her ne kadar ben Atatürk milliyetçisiyim dese de– sıkı solcu olduğu her halinden belli olan, bir sigarası bitmeden diğerini yakan, genelde dikkatsiz, ama kimi zaman da en küçük detayları kaçırmayacak kadar dikkatli bir adamdı. Amerika'da bulunduğu dönemde Hıristiyan olması telkin edildiği günden beri de amansız bir Amerikan karşıtı olmuştu. Neyse ki, Amerika'ya karşı olmayı vatanseverlik olarak görenlerden değildi. Moskova'daki askeri ataşeliğinden sonra Ankara'da kızak bir göreve gelmişti. Kendisini orada tanıdım.

Fatih'in en kuytu köşelerinde, ortaçağdan kalma bir kilise-caminin şimdilerde restoran haline getirilmiş bir köşesinde, Zeyrek'te buluşmuştuk.

Loş ışıklar altında ve klasik Türk müziği eşliğindeki akşam yemeği elbette harikaydı. Ben içecek olarak demirhindi, yemek olarak saray usulü piliç külbastı söyledim, İhsan Albay ise balık ve beyaz şarap.

Üzerinde mavi bir takım elbise vardı. Yüzünde belli belirsiz küçük lekeler oluşmuştu, karaciğerinden kaynaklanıyor olabilir diye düşündüm. Yemeğe başlamadan bir sigara yakmıştı.

"Bu senin kaderin, kaçamazsın, kaderin sen nereye gidersen git seni yine de bulur. Sende çok ihtiyacımız olan bir şey var, bunu vatan için kullanmanı istiyoruz" dedi heyecanla.

"Aman" dedim hafifçe gülümseyerek, "ben de ne olabilir ki, sizde olmayan? Bilgisayarlardan anlarım, işte o kadar."

"İşte bunu istiyoruz, bizim için görüp okumanı, yazmanı" dedi İhsan Albay.

"Yazmak mı, okumak neyse de, yazmaktan hiç hoşlanmam" dedim gülümseyerek.

"Öğrenirsin evladım, öğrenirsin" dedi İhsan Albay buyurgan bir edayla.

Etrafımda ne kadar adam varsa, hepsinin bu örgütle teması olduğunu anladım. Eksik halka bendim, o yüzden kazanılmam gerekiyordu, ya da eski tabirle devşirilmem.

Kim bilir örgüt toplantılarında adımdan kaç kere bahsedildi, hakkımda ne kararlar alındı, örgüt için hazır olup olmadığım tartışıldı... Belki de olağan, gündelik hayatın parçası gibi gördüğüm şeyler hep örgütün tasarlayıp yönlendirdiği şeylerdi.

Çalıştığım bilgisayar şirketi Cem Net'in sahibinin babası emekli bir generaldi. Üstelik ben onları değil, onlar beni bulmuşlardı.

Aracı olan da İstanbul Seferberlik Tetkik Kurulu'nda çalıştığını öğrendiğim Kuleli'den sınıf arkadaşım Selim'di.

Seferberlik Tetkik Kurulu için, hani şu Özel Harp Dairesi'nin atası sayılan kurum, Soğuk Savaş döneminde Amerikalılar tarafından kurulmuş, sonra da millileşmiş diyorlar. Bir savaş durumunda sivil örgütlenmeyi sağlayacak kurummuş. Duyduğum kadarıyla tüm Türkiye'de sokak sokak örgütlenmişlermiş. Eh böyle bir istihbarat ağı başka kimin elinde olabilir ki, tek mesele tıpkı bizim gibi kime bağlı olduğunun hâlâ meçhul olmasıymış.

Selim bir hafta sonu aradı, sesini duyduğumda tanıyamadım, neredeyse sekiz yıldır duymadığım bir sesti ne de olsa. Lise yıllarında bile milliyetçiliği ülkücülüğe kaçan bir arkadaşımızdı. Dokuz ışık muhabbeti yapmazdı ama, konu Türklerden açılınca, günün birinde tüm Türkleri birleştirip Birleşik Türk Devletleri'ni kuracağını söylerdi.

İşte bu bizim Selim telefon açınca, gidip görüştüm hemen, ne de olsa koğuş arkadaşımdı. Sağ olsun beni çok düşünmüşmüş, ben ayrılınca yardım etmek istemiş falan filan.

Beşiktaş'ta eski, iki katlı, adı sanı belli olmayan bir bina, karşısında da MİT'in binası varmış, Yıldız Teknik Üniversitesi'nden aşağıya inerken hemen solda. "Gelince ara" dedi, aradığımda kapıda bekliyordu. Sımsıkı sarıldı bana, ne de olsa koğuş arkadaşlığı, kardeşlikten bile önce gelir bizim için.

Merdivenleri çıkmaya başladık, bir asker hazır ola geçip selam verdi. Selim oralı bile olmadı, ben "merhaba" dedim askere gülümseyerek.

Beni albayın odasına aldılar, albay odada yoktu, ama ağır misafir olduğum belliydi, sonra bir yarbay girdi içeri, Erhan Yarbay.

Üç beş kelam ettikten sonra beni ne kadar çok sevdiklerini söylediler, ne de olsa mayam onlardanmış. Selim "Rahat ol" dedi, "oturduğun bu koltuğa daha önce kimler oturdu bir bilsen." Meğer bizim Selimlerin her türlü insanla ilişkisi varmış, böylelikle hem onlardan bilgi alırlar hem de onları yönlendirebilirlermiş. Sağ sol fark etmezmiş onlar için.

Kendisi de bizim Erol Manisalı Hoca'nın konferansından gelmiş, bizim Selim hiç değişmemiş.

"Hocanın tek eksiği, Türk dünyasıyla ilgili hiçbir vizyonunun olmaması" deyince Selim, yarbay bana bakarak, "Savaş Bey, Türk dünyası deyince sizin aklınıza ne geliyor?" diye sormaz mı? Besbelli Selim'i bozmak istiyor, bende de "doğrucu davutluk var ya" kıvırmam mümkün değil.

"Turan geliyor" dedim ister istemez.

"Evet" dedi yarbay, gözünü sehpanın üzerindeki küçük dijital ses kayıt cihazına dikerek, "Atatürk'ün Turan düşüncesi yoktu!"

Vay be...

Bizim Selim de sert çocuk, altında kalacak değil, tam cevap yetiştirmeye hazırlanırken, kel alaka bir konuya girerek mevzuu değiştirdim.

"MİT'le görüşüyor musunuz?"

"Evet" dedi Selim, "Şu karşıki bina onların, zaman zaman görüşüyoruz da, bir de aramızı bozacak yayınlar yapmasa şu gazeteciler."

Bir gazeteciden bahsetti Selim, ASALA'ya yapılan operasyonlarla ilgili bir kitap yazmış, faaliyetlerini açık ettiği için kızmışlar biraz, nasıl uyarsak diye düşünüyorlarmış.

"Yanlış yaparsınız" dedim Selim'e "Siz nasıl istihbaratçılık yapıyorsanız, onlar da gazetecilik yapıyor. Herkes işini yapsın, değil mi ya."

Erhan Yarbay göz ucuyla kayıt cihazının çalışıp çalışmadığını kontrol ettikten sonra, "Şu an ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Şu an bir şey yapmıyorum" dedim. "Henüz ne yapacağıma karar vermedim."

Yarbay, "hadi" dercesine, Selim'e baktıktan sonra,

"Ankara'da bir bilgisayar şirketi var, seni önerebiliriz istersen, güvenebilecekleri birini arıyorlar" deyince gözlerim parladı.

"Olur" dedim hemen. El sıkışıp ayrıldım oradan. İki gün sonra da işe başladım.

Ankara Kızılay'da büyük bir ofis, iki katlı. Şirketin sahibi Cem, benden birkaç yaş büyüktü olsa olsa. Çocuğa Selanikli Beyaz Türk havası cuk oturmuş, babası da emekli general; iyice pekişmiş bu hava onda.

Kardeşi Tuncay İstanbul Bostancı'da gümrük müşaviri, bir İsviçre taşımacılık şirketinin de Türkiye mümessili, Türk-İsrail Dostluk Derneği'nin de müdavimlerinden, çok zaman sonra öğrendim, Ulusal Güvenlik Dairesi adlı bir kurumun da önemli adamlarındanmış. Yani bizimkiler ailecek derin.

Babaları emekli Korgeneral Ali Fethi Erturan, 27 Mayıs'ta rütbesi yüzbaşıymış, Menderes'i ipe götüren ekipten. Elinde bastonu, üzerinde kahverengi takım elbisesiyle zaman zaman işyerine gelir, şimdiki paşaların pek de cesur olmadığından bahsederdi.

"Bizim zamanımızda" diye söze başlayıp, "nerede o devrimci subayları" diye konuşmasını bitirir, *Nutuk*'tan cümleler okurdu.

Sonra da kalkıp sessizce ayrılırdı bürodan. Ben kendisini kapıya kadar geçirirdim. Sonradan anladım ki, şirkete Cem'le değil benimle konuşmaya geliyormuş.

İşte böyle Zeyrek'te, İhsan Albay ile birlikte içkilerimizi yudumlarken, bir taraftan da bunları düşünüyordum. Kısa bir süreliğine tanıdığım, dost bildiğim insanları tek tek aklımdan geçirdim. Hepsinin ortak bir noktası olduğunu fark ettim. Kuşatılmıştım. Yine de nazik bir şekilde masadan kalkıp gidebilir, bu işi burada bitirebilirdim. Yapmadım, kararsız ama işbirliğine teşne bir vaziyette müsaade istedim.

Elbette bu, aldığım kararların doğal ve planlanmış bir sonucu olmalıydı. Küçük bir kafe, ya da bir pansiyonun sahibi olmak yeterdi bana halbuki. Bir de küçük bir yelkenlim olsa, mavi beyaz... Bahçemi dünyanın en küçük mavi çiçekleriyle doldurmak isterdim. Bir de seram, verandalı evim olsa... Evin her yerini kitaplarla doldursam... Ben ki o akşam o telefonu açıp, o mekâna tıpış tıpış gitmesem, belki de açacaktım o kafeyi, kim bilir. Kim bilir bir gün bir pansiyonum da olacak, Bodrum'un eski evleri gibi dekore edeceğim, ahşap kapısına çakılmış tunç kapı tokmağıyla kim bilir, belki bir gün... bir gün mutlaka...

"Hey... Yine nerelere gittin Savaş?" diye bağırdı İhsan Albay.

"Dalmışım" dedim sakin bir yüz ifadesiyle.

İhsan Albay gizemli konularla ilgili kitaplarından tanıdığım bir yazar ile dostluk kurmamı, birlikte hareket etmemi istedi: Uzun yıllar Amerika'da kalmış, Sümer tabletleriyle ilgili çalışmalar yapmış, olağanüstü yetenekleri olduğuna inanılan Melih Güler ile. Örgütün özel istihbarat biriminin bir numaralı ismiymiş.

4. bölüm

Uyku ile uyanıklık arasında yükselen ürkütücü uğultu sanki karanlığın kalbinden geliyor, yaşadığım inanılmaz sanrılara karışıyordu. Tüm vücudum uyuşmuştu, engelleyemediğim bu durumdan küçükken ezberlediğim bazı dualarla kurtulmak istedim. Ama olmadı. Kulak çınlamasını andıran ses titreşimlerinin dışında, tanımlayamadığım başka bir şeylerin de varlığını hissediyordum sanki. Keçi gibi üçgen yüzlü, uzun kulaklı, kahverengi tüylü derisi, ürkütücü uzun tırnaklı elleriyle etrafımda dönen irili ufaklı, kimi zaman yerde dolanan, kimi zaman havada uçuşan, eski gizemli şark masallarından çıkmışçasına hayali ve sanki her an dokunabilecekmiş gibi yakın ve gerçek... Tanrım diye geçirdim içimden, nedir tüm bu olanlar ve gerçek ile hayal arasındaki derin ve ince çizgi? Aklımın bana oynadığı bir oyun muydu, yoksa gerçekliğin bir başka boyutu muydu bunlar? Uykuda değildim, bilincim tümüyle açıktı. Ama uyanık da sayılmazdım, çünkü kan ter içinde kaldığım bu durumdan kurtulamıyordum bir türlü. Beni bu durumdan kurtaran telefonun sesi oldu.

Telefona yetişemedim. Cep telefonunun ekranında görünen numarayı arayabilirdim, ama önce kendime gelmeliydim. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Yüzümü kuruladıktan sonra kanepeye oturdum. Telefonu elime aldım.

"Alo buyurun, biraz önce beni aradınız" dedim hımbıl hımbıl.

"Savaş Bey, iyi günler. Ben Özgür, hatırladınız mı?"

Oldukça şaşırmış bir şekilde,

"Aaa, nasıl hatırlamam, Özgürcüm nasılsın?" dedim.

"Çok iyi efendim" dedi Özgür saygılı bir ses tonuyla. Söze nasıl başlayacağını düşünürcesine birkaç saniye sustu.

"Size Melih Güler'in selamını iletiyorum. Bu akşam bir davet

verecekler, siz de davetlisiniz"dedi utangaç bir şekilde.

Şaşırmıştım. Özgür, tüm magazin basınının tanıdığı ünlü bir senaristti. Kendisiyle Ankara'da bir resepsiyonda tanışmıştım. Zaman zaman da buluşurduk. Akıllı bir çocuktu ve hatta tehlikeli bir zekâya sahip olduğu bile söylenebilir. Yazdığı senaryolarda kendisine yardımcı olurdum bazen. Bunca zamandır tanışıyoruz, Melih Güler ile olan dostluğundan bir kez olsun söz etmemişti bana. Şaşırmıştım, korkuyla karışık bir tedirginlikle. Adı son zamanlarda gizli tarikat söylentilerine karışıyor, hakkında doğru yanlış bir sürü söylenti çıkıyordu bir yandan da.

"Melih Güler ile tanıştığını bilmiyordum" dedim

Özgür yanıt vermedi. Rahatsız olmasını istemedim.

"Beyefendi nasıllar? Lütfen hürmetlerimi iletin kendilerine" dedim nazik bir şekilde.

"Elbette efendim" dedi Özgür. "Bu akşam müsaitseniz, sizi bekliyoruz."

"Ne demek" dedim heyecanla. " Elbette gelirim. Bir aksilik olmazsa geleceğim mutlaka."

Temas başlıyordu işte. Günlerdir acaba ne zaman gelecek diye beklediğim telefon gelmişti.

Saat ilerliyordu. Artık hazırlanmalıydım. Oturduğum kanepeden kalktım, gömleğimi giydim, kravatımı taktım, ceketimi giydim. Artık hazırdım. Bir şey unutup unutmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı kapatıp kilitledim.

Apartmandan çıktıktan sonra arabanın anahtarını almak için elimi cebime attım. Ama anahtar cebimde değildi. Yukarda unutmuşumdur diye geçirdim içimden. Geri dönerek merdivenleri çıktım. Anahtarı kilide soktum. Ancak bu kez de kapının kilitli olmadığını fark ettim, oysa kapıyı kilitlediğimden emindim. Kapıyı açtım ve içeri girdim. Anahtar orada, kanepenin hemen yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu. Anahtarı aldım. Kapıyı kilitledim. Kapıyı tekrar kontrol edip emin oldum ve aşağı indim. Arabamı çalıştırıp yola koyuldum. Sarsaklığıma hiçbir anlam veremedim.

Melih Güler'in Çamlıca sırtlarındaki şatoyu andıran evine yaklaşmıştım. Kapıya geldiğimde daha önce bu tür yapılar gördüğümü hatırladım, ama hiçbiri bunun kadar çevresiyle uyumlu değildi. Koca kapı birdenbire açıldı. Arabamı içeri doğru sürdüm. İç duvar ile evin arasında dikdörtgen bir avlu bulunuyordu. Arabamı diğer arabaların yanına park ettim. Bu sırada birdenbire garip bir şey oldu, yanımda belki de en az bu ev kadar yaşlı bir uşağın

durduğunu fark ettim. Bu adam buraya ne zaman geldi diye düşündüm garip bir iç ürpertisiyle. Uşak arabanın kapısını açtı.

"Hoş geldiniz efendim."

Kekeleyerek "Hoş bulduk, teşekkür ederim" diye yanıt verdim.

Kendimi Fransa'nın Nantes kenti yakınlarında bulunan Château de la Colaissière'de hissettim bir an.

Uşak malikânenin girişine kadar bana eşlik etti.

Melih Güler kapıda bekliyordu. Üzerinde çok şık beyaz bir takım elbise, kolundaki saat mutlaka, Girard-Perregaux'tan "Opera Three" olmalı, dost başa, düşman ayağa bakar derler ama ben, Melih Bey'in ayakkabılarından da gözlerimi alamadım, Roberto Cavalli olmalıydı onlar da.

Atadan zengin olduğu belliydi, büyük büyük dedelerinden biri, Osmanlı sarayında müneccimbaşıymış, padişah hazretleri için tılsımlı gömlekler yapar, çok iyi de yıldızname bakarmış.

Babası, Osman Bedii Güler, Teşkilatı Mahsusa'dan sonra, Milli Emniyet Hizmetleri, şimdiki adıyla MİT'te çalışmış, annesi Züleyha Hanım Afgan kraliyet ailesinden gelirmiş.

"Lütfen küçük salona viski getirin" dedi Melih Bey.

Uşak saygılı bir biçimde başını eğdi ve gitti.

Çevreye şöyle bir göz attım. Salonda birbirinden güzel bayanlar, iş adamları, emekli subaylar ve sanatçılar bulunuyordu.

İçeri girdiğimi gören konuklar göz ucuyla bana selam veriyordu.

Bu arada Özgür, Melih Bey'le birlikte salona girdiğimi görünce bize doğru yöneldi.

Özgür candan bir şekilde "Hoş geldiniz efendim, sizi aramızda görmek büyük şeref" dedi.

"Teşekkür ederim. Bu şeref bana ait" dedim gülümseyerek.

Kaliteli yemek, güzel kadınlar, şık giyim, süratli arabalar, en nadide şaraplar kuşkusuz böyle bir yaşam tarzının ayrılmaz süsleriydi. Bunlardan yoksun kalmak insanı öldürmezdi ama, bunlara erişme olanağına sahip olup da kendini geri çekmek de kuşkusuz zor olmalıydı.

İçki servisini reddetmedim ve bir kadeh kırmızı, hatta mor denecek kadar kırmızı şarabı yudum yudum içerken, damağımı okşayarak vücuduma süzülen şarabın keyfini çıkarmaya çalışıyor, ancak beni unutulmaz bir maceraya sürükleyeceğini de zerre kadar fark etmiyordum.

Çalan müziğin inanılmaz etkisi şarabın esir edici doğasıyla birleşince kendimi adeta cennette gibi hissetmeye başladım. Çalan, modern keman yayının mucidi Tartini'nin ünlü "Şeytan Sonatı"ydı.

Melih Güler kolumdan tutarak, alçak sesle,

"İyi misin, Savaş?" dedi.

"Evet, iyiyim. Sadece çok etkilendim" dedim yorgun bir ses tonuyla.

Melih Güler bana bir puro uzattı, bir tane de kendi yaktı.

"Müzik inanılmaz, değil mi, Savaş Bey" dedi Melih Güler soylu bir üslupla.

"Tartini'nin bu sonatını nasıl yazdığını biliyor musunuz?"

"Hayır" dedim nazikçe.

Melih Güler gülümseyerek anlatmaya başladı: "Tartini rüyasında şeytana esir olduğunu görmüştü. Gene bu rüyada şeytanla alay etmek için ona bir keman vermişti. Fakat ne görse beğenirsiniz: Şeytan en derin hayallerin bile meydana getiremeyeceği kadar güzel bir sonat çalıyordu. Tartini uyanınca bu müzikten hatırladığı kadarını yazdı ve 'Şeytan Sonatı'nı besteledi."

Melih Güler'in bu anlattıklarında esrarengiz bir ima sezinlemiştim ve o sabah uyku ile uyanıklık arasında yaşadığım sanrıları hatırladım.

"Doğrusu çok ilginç, ama yine de inanası gelmiyor insanın."

"Neden? Allah'a inanıyorsunuz ama, değil mi?"

"İkisi başka şeyler efendim, siz de takdir edersiniz ki biri inançla ilgili... kültür meselesi, bizler Allah'a inanırız, öteden beri."

Melih Güler'in gözleri parladı.

"İşte siz de söylediniz... Kültür... Kültür bir hastalıktır. Mutlak gerçeğin üstünü örten ön kabuller yığını... Bir maske... Mesela Vudu da bir dindir inananları için. Bizler kullandığımız dilin, içinde yaşadığımız kültürün mahkûmlarıyız. Onlar da kendi dillerinin, içinde yaşadıkları kültürün mahkûmları, ama tüm bunlar gerçeğin biricikliğini ortadan kaldırmaz. Gerçeğe ulaşabilmemiz için tüm algılarımızdan sıyrılmamız gerek."

Melih Güler'in anlattıklarından hoşlanmadığımı belirgin bir yüz ifadesiyle belli ediyordum.

"Beni şaşırtıyorsunuz doğrusu."

Melih Güler dingin bakışlarla gözlerimin içine baktı.

"Hani, bir iki tütsü veya mum da olsa... hatta kanlı birer kurban ve biraz içki, puro da sunulsa fena mı olur, gerçeğe ulaşabilmek için. Hah hah hah..."

Bu kahkahadan hiç hoşlanmamıştım.

"Komik, değil mi Savaş Bey. Sizi güldürmeye çalışıyorum, anlayın lütfen" dedi Melih Güler kibarca.

"Böyle bir durumda nasıl gülebilir ki insan?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Siz ki" dedi Melih Bey, gözlerimin içine bakarak, "bakmadan görenlerdensiniz, rüyayı anlatmadan rüyayı yorumlayabilen nadir insanlardan."

Sustum, hiçbir şey söylemedim.

Bir rüyada gibiydim, belki bir hayal, kendi gördüğüm rüyanın başkahramanıyım. Tıpkı kötü yazılmış bir romanın, ya da senaryonun sahte kahramanları gibi. Ama insanlar onları gerçek gibi okur, gerçek gibi seyreder... gerçek gibi algılar. Kim bilir?

Başım dönmeye başlamıştı. Gözlerim kararıyordu ve sıkılmıştım. Nazik bir şekilde izin istedim.

"Efendim, ben müsaadenizi istesem, geç oldu."

O sırada İhsan Albay ile göz göze geldim. Kaşlarını babacan bir tavırla çatarak,

"Ne oldu delikanlı, sıkıldın mı?" diye sordu.

"Hayır" dedim tembel tembel.

Melih Bey, İhsan Albay'ı yanında görünce,

"Hoş geldiniz Albayım" dedi.

İhsan Albay gözlerini benden ayırmadan, "Nasılsın evlat?" dedi babacan bir tavırla.

"Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum efendim" dedim nazik bir şekilde.

"Buradayım elbette" dedi İhsan Albay viskisini yudumladıktan sonra. "İyi vakit geçirmeye bak. Melih Bey bir cevherdir, ondan öğrenecek çok şey var."

"Elbette" dedim alçakgönüllülükle.

İhsan Albay sessiz adımlarla yanımızdan ayrıldı, büyük bir coşkuyla orta yaşlı güzel bir bayanın yanına oturdu.

"Bizim topluluğumuz bir okuldur" dedi Melih Güler. "Bu okula herkes giremez, çok güçlü referanslar gerekir, sadece referans da yetmez, liyakate, yeteneğe bakarız. Fakat bu da yetmez, kana bakarız; bu da yetmez, kişinin geleceğine bakarız. Geleceği öngörmek, onu yeniden yaratmaktır, gerekirse bozar, yeniden yaparız."

"Bir tür tanrıcılık oynuyorsunuz," dedim artan bir korkuyla.

"Hayır. Tanrı böyle şeylerle ilgilenmez, onun yapacak çok daha önemli işleri vardır" dedi alaycı bir şekilde.

Sanki Kubrick'in *Gözü Tamamen Kapalı* filminde gibiydim, bir tek maskelerimiz yoktu.

"Bir farkla" dedi, Melih Güler iç karartıcı bir ses tonu ve donuk

bir yüz ifadesiyle. "Siz buraya davet edildiniz. Oysa o davetsiz gitmişti, değil mi?"

Sustum, önce bir şey söylemedim, aklımdan geçenleri okumuştu. İçimde belli belirsiz bir ürperti belirdi. Sakin bir iç çekişle ellerimi cebime attım. Başımı hafifçe öne eğip, cesaretimi topladım.

"Melih Bey, aklımdan geçenleri okudunuz az önce" dedim şaşkın bir yüz ifadesiyle.

Gözlerini gözlerime dikerek viskisinden bir yudum daha aldı.

"Gerçek iletişim" dedi Melih Güler müstehzi bir yüz ifadesiyle, "görüntülerle olur, insan beyni görüntülerle çalışır. Görüntüler aslında enerjiyi ileten sembollerdir. "

Birkaç saniyelik derin bir sessizlikten sonra,

"Semboller aslında kelimelerin taşıdığı mesajlardır, demek istiyorsunuz sanırım" dedim.

Melih Güler devam etti. "Hermeneutik kelimesinin kökü Yunan mitolojisindeki Hermes'ten gelir. Hermes tanrı mesajlarını taşırdı."

Melih Güler bir viski daha aldı, bir puro çıkarıp yaktı. Dumanını içine çekip büyük bir keyifle dışarı üfledikten sonra,

"Dünya ve kâinat somut olarak yokken, düşünce olarak vardı. Buna misal âlemi diyoruz. Semboller âlemi... Sonra düşünceler somutlaştı... Ve insan düşünceleri, bu evrensel düşüncenin biyokimyasal bedenler içerisindeki yansımaları oldu. Beyin dediğiniz şey, evrensel bilincin sadece aynasıdır. Düşünceyi beyin mi yaratır sizce?"

"Hayır" dedim, "beyin var olan düşünceyi yansıtır sadece. Tıpkı bir aynanın ışığı yansıtması gibi, ayna olmasa da, ışık her zaman vardır, yansıyacak bir ayna bulana kadar, olduğu yerde, öylece asılı durur."

"Mükemmel" dedi Melih Güler. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi, hızlı, çok hızlı düşünüyorsun."

"Bu akşam ilginç bir ayinimiz olacak, katılmanız bizi ziyadesiyle mutlu edecektir."

"Bir ayin mi? Bir ayin olacağından haberim yoktu."

"Yapmayın kuzum, sürprizlere alışın artık, Şeyh Şehabeddin'i duymuş muydunuz?"

"Hayır" dedim umursamaz bir şekilde.

Melih Güler devam etti:

"Bu kişinin meyve, insan ve eşya görüntülerini yaratabildiği söylenir. Bir zamanlar, Mısır sultanından başını bir su kabına sokmasını istemiş. Sultan bir anda kendini batan bir geminin içinde bulmuş, dalgalar onu bilinmeyen kıyılara sürüklemiş.

Oduncuların yardımıyla en yakın köye götürülen sultan, şeyhten intikam almaya yemin etmiş. Birkaç yıl köyde tutsak olarak çalıştıktan sonra özgürlüğünü kazanmış, iş sahibi olmuş ve evlenmiş. Zamanla yeniden fakir düşmüş ve karısıyla yedi çocuğuna bakmak için hamallık yapmaya başlamış.

Günün birinde, deniz kıyısında dolaşırken, suya girip yüzmek istemiş.

O anda kendini Kahire'deki sarayında, etrafında maiyeti, şeyhin şakacı bakışlarıyla karşı karşıya bulmuş. Ona yıllarca sürmüş gibi gelen bu deney, gerçekte saniyede olup bitmiş. Bu hikâye size bir şey hatırlattı mı?"

"Evet" dedim. "Görecelik teorisini."

Salona tam bir sessizlik hâkimdi.

Melih Güler salondaki misafirlerine dönerek,

"Evet benim sevgililerim... Savaş Bey de bizimle kalıyor" dedi.

Salondaki birbirinden seçkin konuklar gözleriyle gülümseyerek memnuniyetlerini gösterdiler.

"Birazdan ayine başlıyoruz" diyerek devam etti Melih Güler.

"Bugün burada, bu kutsal mekânda, gerçekliğin olağanüstü doğasına hep birlikte bir yolculuğa çıkacağız. Ayinin başarılı olabilmesi için, öncelikle tüm önyargılarınızdan sıyrılmanız gerek. Sizi esir eden düşüncelerden, sıkıntılardan. Sadece beni düşünün, ben sizi gerçeğe ulaştırırım. Gerçek sizi özgür kılacak. Sevgililerim benim."

Salondaki herkes, adeta hipnotize olmuş gibi gözlerini kırpmadan Melih Güler'i dinlemeye hazırdı.

"Toprağı ve kemikleri, bütün bedenleri ve ruhları yaratan, denizi yaratan ve gökleri titreten, ışığı karanlıktan ayıran, bütün kuralları koyan, her şeyin düzenleyicisi, dünyanın gözü, ruhların ruhu, tanrıların şiddetli gürültüsü, Zeus, Kral Adonai, efendi sarsılmaz Aeon, Iaooei, sesimi duy.

Sana sesleniyorum, Tanrıların yöneticisi, göklerin şiddetli gürültüsü, Zeus, Kral Adonai, Efendi, Iaoouei. Seni Suriye dilinde çağıranım ben, büyük Tanrı Zaalaer, Iphp-hou, İbranice adlarını da unutmadım. Ablanthanab, Abrasiola.

Çünkü ben Silthakhookh, Lailam, Blasaloth, Iao, Ieo, Nebouth, Sabiotar, Both, Arbathiao, Iaoth, Sabaoth, Poture, Zagoure, Baroukh, Adonai, Eloai, Iabraam, Barbaruo, Nau, Siph'im."

Salondaki herkes kendinden geçmişti.

Melih Güler ellerini havaya kaldırdı.

"Seni çağırıyorum, ey yeryüzünü kaplayan suyun yumurtası,

kutsal maymunların ruhu, yukarıda gökyüzünde ve aşağıda, yeraltındaki ulu kişi, suları yurt tutan ruh, ben sulardan, senden geldim, senin yurdunda, seninle oldum; ben Koptoslu Amsu'yum, Kebu'nun Tanrısı Amsu'yum."

Salonda çok kesif bir kükürt kokusu hissediliyordu. Tüm bedenimi saran tarifi imkânsız, yakıcı bir esrime hissettim.

Melih Güler sesini daha da yükseltti.

"Ey Ualbpaga, Ey Kemmera, Ey Kamalo, Ey Aamaoa, Uana... "

5. bölüm

O akşam katıldığım ayinin nasıl bittiğini hatırlamıyorum, bana söylenen ter içinde bayıldığımdı. Kendime geldiğimde gece yarısıydı. Beni salonun hemen girişindeki küçük odaya almışlar. İçkiyi çok kaçırmışım herhalde. Uşak hemen orada, kapının önünde duruyordu.

"Umarım iyisinizdir efendim?"

"İyiyim, iyiyim bir şeyim yok... Konuklar gitti mi?"

"Evet efendim, epey geç oldu."

"İsterseniz bu gece sizi misafir edebiliriz."

"Hayır, gitsem iyi olur."

Yüzümü yıkadıktan sonra, uşak arabama kadar eşlik etti.

Arabamı çalıştırdım ve yola koyuldum, radyoda, Jim Morrison'ın "Riders on the Storm" parçası çalıyordu.

Eve vardığımda sabahın üçüydü. Hemen yattım.

Ertesi sabah penceremin pervazına konan güvercinlerin kanat çırpmalarıyla uyandım, saat ona geliyordu. Tanrım ne geceydi! Şeytan beynimin içerisinde bağdaş kurmuş davul çalıyordu sanki. Kendimi hâlâ yorgun hissediyordum. Telefon çaldı. Arayan Melih Güler'di.

"Nasılsın evlat?"

"İyiyim efendim."

"Saat üçte seni bekliyorum."

Olaylar ne de hızlı gelişiyordu, bilgisayar programcısı olan ben, hiç bilmediğim bir dünyaya doğru yelken açıyordum. Aklıma rahmetli annemin küçükken öğrettiği dualar geliyordu bazen. Üsküdar'ın Açıktürbe semtinde geçmişti çocukluğum. Kentsoylu ama dindar bir ailenin çocuğuydum. Annem burada, dedesi Doktor

Mahmut Esad efendinin Açıktürbe semtinde bulunan evinde doğmuş. Babam, Posta-Telgraf Nezareti Muhasebe Kalemi mümeyyizlerinden Ahmet Cemil Bey ile Mevlevilik tarikatına mensup İmrahor imamı Mehmet Efendi'nin kızı Ayşe Hanım'ın oğlu. Müzisyendi babam; öğrencileri ve kendisini tanıyanlar asil bir üslupla ve ölçülü bir sesle okuyan bir hanende olduğunu söylüyorlar.

Çocukluğum, derin felsefe, sanat ve edebiyat sohbetleri dinleyerek geçti. Annem tam anlamıyla bir edebiyat âşığıydı, özellikle Yahya Kemal'i çok severdi.

Babam daha beş yaşında ilkokul öğrencisi iken sesinin güzelliğinin dikkatleri çektiğini anlatırdı. Rahmetli dedem de keman ve kanun çalarmış. Evlerinde haftada bir gün musiki toplantıları yapılır, bu toplantılara üstat sanatkârlar katılırmış.

Babam çok isteyip de giremediği için beni askeri okula göndermeye ant içmiş.

Ordudan ayrıldığımı öğrendikten sonra da, yetmiş altı yaşında annemin yanına göçtü; geride bıraktığı besteler hâlâ kulaklarda.

Saat tam üçte oradaydım. Oraya, bilinmeyen dünyanın kapılarını açtığına inanılan Melih Güler'in verdiği adrese, Asmalımescit'e, Nuri Ziya Sokak'taki eve gittim.

Merdivenleri sakin adımlarla çıkmaya başladım, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, heyecan ile korku arasında bir duygu içindeydim. Kapının önüne geldim sonunda. Tam zile basacakken, kapıyı yaz güneşinde ışıldayan bozkır sarısı saçlarıyla harikulade bir kız açtı, su perisi sandım. Aşk bu olmalıydı, belki de, kim bilir...

Beni içeri buyur etti, adı Anjelika'ydı.

Holden salona geçerken, gramofonda Wagner çalıyordu, duvarda emekli bir büyükelçi ya da üst düzey bir bürokratı andıran bir adamın resmi vardı; gözlüklü, kısa saçlı ve tıraşlı, şirin, hafif tombul suratlı bir adamdı. Melih Bey'in babasıydı belki de.

Melih Bey beni görünce ayağa kalktı, yanında iki alımlı bayan daha vardı.

"Hoş geldin Savaş, O babam değil, tarihin bilebildiği en gizemli adamlardan biri... Baron" dedi büyük bir keyifle.

"Beni yine şaşırtıyorsunuz, Melih Bey" dedim ürkekçe.

Anjelika diğer bayanların yanına oturdu.

"Bayanlar, sizi Savaş Aslan ile tanıştırayım, büyük bilgisayar dehası."

"Rica ederim, yazılım programları yapıyorum, o kadar" dedim utanarak.

"Bilgisayar programcılarını severim, ne kadar şanslısınız, bir bilgisayar programcısı olarak, kozmik programı çözmeye bizden daha yakın olmalısınız."

"Tanıştırayım" diyerek araya girdi Melih Bey, "Asistanım Filiz, Yale'de ekonomi doktorası yaptı."

"Filiz Hanım *Matrix*'ten çok etkilenmiş anlaşılan."

Anjelika'nın gülümseyen çocuk gözlerinden cesaret bularak devam ettim.

"Geçenlerde nüfus müdürlüğüne gittim bir iş için, bir şey dikkatimi çekti. Raflarda dizi dizi üç tür klasör vardı: Doğum, evlilik ve ölüm dosyaları."

Anjelika, "Ne içersiniz?" diyerek araya girdi.

"Kahveye hayır demem" dedim ve kaldığım yerden devam ettim:

"Doğumla yaşam başladığında bedenimiz –buna donanım da diyebiliriz– ve zihin –buna da yazılım diyelim– bir aradadır, ölümle noktalandığında ise onun yapı ve işlevi ceset ve ruh olarak geldikleri yere geri döner."

"İlginç doğrusu. Başarılı bir uyarlama, ama kusursuz değil" dedi Melih Güler.

Filiz meraklı bir yüz ifadesiyle,

"Peki Tanrı'yı nereye koyuyorsunuz bu durumda?" diye sordu.

"Elbette, engin evrenleri aşan sonsuz bilgisiyle bilge bir programcı olmalı, sizce de öyle değil mi?"

Anjelika kahvemi uzattıktan sonra gözlerimin içine bakarak,

"Anlaşılan Tanrı inancınız çok güçlü" dedi.

"Çocukluğum Üsküdar'da geçti. Üsküdar'ın o güzelim camileri, Boğaz'da gezinen kuşlara benzeyen tekneleri ve gemileriyle adeta ilahi esintiler taşıyan bir şiir gibiydi. İkindi güneşlerinin, yaprakların arasından süzülerek geldiğini gördüm, iskelelerde bekleyen insanları, cami avlularında cıvıldayan kuşları; tertemiz bir aydınlıktı çocukluğum. Böylece Tanrı'yı sevmeyi, ona inanmayı öğrendim."

"Şiir gibi konuştunuz doğrusu."

Bu kez soru sorma sırası bendeydi.

"Ya siz Melih Bey, Tanrı'ya inanmaz mısınız?"

Melih Bey yüzünü buruşturdu.

"Bu konuyu daha önce konuşmuştuk sanırım. Elbette inanırım, bir yaratıcı dimağ var, ama kendimi deist olarak görürüm ben."

"Ukalalık etmek istemem ama, deizmi kararsızlık olarak yorumlarım. Bir Tanrı var, ama öyle her şeye karışmaz; buna deizm diyorsunuz. Unutmayın ki böyle bir programcı programının kont-

rolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır; bu durum onun gerçek bir programcı olmasını engeller."

Melih Bey elindeki kahve fincanını sehpanın üzerine koydu.

"Yani önemli olan kontrol diyorsunuz, öyle mi?" dedi adını bilmediğim diğer bayan.

"Bu da sevgili kızım Perizat" diye araya girdi Melih Bey. Söylediklerim canını sıkmıştı biraz.

"Kontrol her zaman vardır, Perizat Hanım."

"O halde programı çözen, sistem de diyebiliriz buna, programı ya da sistemi yönetir diyebilir miyiz?" diye devam etti Perizat Hanım.

"Sistemi çözen onu yönetebilir mi, bunu bilmiyorum, buna sistemle bütünleşmek demek daha doğru olur belki. Bildiğiniz gibi bu donanımla, sistemi çözenin sistemi yönetme donanımına sahip olup olmadığıyla ilgili. İnsan bir tasarımdır diyorsak, kuşkusuz onu tasarlayan dimağ ile ilgili bilgiler de taşır, esintiler de."

Melih Bey araya girdi.

"İşte mesele burada kilitleniyor, Savaş Bey, Tanrı insana isimler verdi ve onu da halifesi kılmadı mı yeryüzünde? İsimler bize Tanrı'nın yaratma eylemiyle ilgili inanılmaz kapılar açtı, bazı isimler çok gizli şifrelerdir, şifreleri bilirseniz, yaratma eylemiyle bütünleşirsiniz..."

Melih Bey duvardaki resme saygıyla bakarak konuşmaya devam etti:

"Baron bunu yapabilen nadir insanlardan biriydi. İslam sufilerinden çok şey öğrendi. Resmine odaklandığınız kişi Hitler'i Hitler yapan büyük Alman gizemcisi, büyük Thule'nin de kurucularındandı. Bir Osmanlı vatandaşıydı aynı zamanda, Hitler'le yolları ayrılınca Türkiye'ye geldi ve işte bu gördüğünüz köhne evde yaşadı."

"Bu evde mi?" diye sordum garip bir şaşkınlıkla.

"Evet bu evde... Ne büyük bir insandı o..."

"Ne oldu sonra peki?" diye sordum merakla.

"1945 yılında denize atlayarak intihar ettiği söylense de, cesedine rastlanılmamış olması etrafındaki giz perdesini daha da kalınlaştırmıştı. Baron Yahudi-Hıristiyan okültizmi ile sufi bilgeliğini birleştirmeyi başaran nadir insanlardan biriydi. Gurdieff'in araladığı kapıdan girdi, girmekle kalmadı, orada büyük bir eser inşa etmeyi başardı. Yetiştirdiği insanlar, dünyanın çeşitli ülkelerinde gizli topluluklar kurarak, insan beyinleri üzerinde etkili olmaya devam ediyorlar."

Melih Güler, vakur ve kendinden emin bir edayla gözlerimin içine bakarak:

"Fikirler önemlidir, insan fikirlerini belirlemek daha da önemlidir" dedi.

Anjelika zarif bir tebessümle araya girdi.

"O da Gurdieff gibi bir telepattı, belki de telepatik savaşın büyük kahramanı demeliyiz. Türkiye'de bulunduğu yıllar teşkilatımız için büyük bir tecrübe oldu, büyüklerimiz onu korudu, onu korurken istihbarat dünyasında kullanılan inanılmaz yöntemlere de yelken açtılar. Bir zamanlar dünyayı üç majisyenin yönettiğine inanılırdı."

Melih Bey ayağa kalkarak elini cebine attı.

"İnsan doğar, insan aynı zamanda bir kelimedir, tıpkı diğer şeyler gibi, bir şifreyle doğar ve bu şifreyi belirleyen sadece ismi değildir; ebeveynleri, doğduğu andaki astrolojik konum ve onu dünyaya getiren faktörler insanın şifresini bulmamızı sağlar..."

"Şifreyi bulduğumuz zaman?.." diye sordum garip bir şekilde iç çekerek.

Filiz Hanım araya girdi.

"Bir bilgisayarın, ya da bir banka hesabının şifresini bulmaktan farksızdır, kişinin her hareketini izleyebilirsiniz."

Melih Bey elini cebinden çıkararak heyecanla anlatmaya devam etti:

"İnsanı sınaması ve hatta onu kötü yola çağırması için yaratılan varlığın ismini bulmaya gelir sıra, onu bulduk mu işimiz daha da kolaylaşır, işte o an, kişinin ne zaman başı ağrır, ne zaman ne tür açıklar verir bilir ve oklarımızı hazırlayarak hedefe doğru fırlatırız, telepatik savaşın sadece küçük bir boyutudur bu..."

"Mahalle aralarında cincilik yapanlardan pek bir farkınız yok o zaman" dedim gülümseyerek.

"Bizim yaptığımız ilimdir, çağları aşan bilgeliğin ilmidir bu... Kayıp bilgiden günümüze kalan küçük bilgi kırıntıları."

Melih Bey artan bir coşkuyla anlatmaya devam etti:

"Bu bilginin herkesin elinde bulunmasını istemeyiz, kontrolümüz dışında faaliyet gösteren herkes hedefimiz olmaya mahkûmdur, nice Mahmut Hocalar, Ayşe Teyzeler hedefimiz olmuştur bu yüzden, telepatik savaşta acıma yoktur, bilgi güçtür ve elde etmek izne tabidir."

"Belli oluyor. Kontrolden bahsediyordunuz. Nasıl kontrol edersiniz peki?" diye sordum.

"Şifreleri girenler ağımıza takılır, çünkü her şey ses ve frekanstır ve bu bize onları bulma imkânı sağlar. Ruslar ve İsrailliler, ülkemizde irili ufaklı gruplar kurdu, kiminin adı Ayşe Teyze, kiminin

adı Hakkı Hoca oldu; etrafında insanlar toplandı, ama çoğu hocalarının değil, arkasındaki güçlerin esiri oldu farkında olmadan.

Bunu fark etmemiz Baron ile oldu. Önce savunma duvarlarımızı kurmayı denedik, sonra ekiplerimizi... O gün bu gün bu sinsi savaşın tarafıyız, ruhsal savaşı kazananlar, maddi savaşın da kazananları olacaklar elbette. Bazen liderlerimize yönelik saldırılar olur, geçmişte bu yolla kalbi durdurulanlar bile oldu. İşimiz kaynağı tespit edip, onu yok etmektir.

Bizim teşkilatımız, bir tarikat gibi örgütlenmiştir, artık anlıyorsunuz, sizin de dediğiniz gibi kontrol her zaman vardır, derslerimiz ağırdır.

Sizi buraya çağırmamın nedeni de buydu aslında. İhsan Albay artık teşkilatta olduğunuzu söyledi bize. Bu yüzden bazı derslerimiz olacak. Bu derslerden sonra size bazı görevler verilecek.."

"Ne gibi görevler?" diye sordum umursamaz bir şekilde.

"Sizden bazı olayları araştırmanızı, sahip olduğunuz öngörü ve sezgi gücünü kullanarak olaylara bakmanızı isteyecekler, gördüklerinizi rapor edeceksiniz..."

"Melih Bey, ben bilgisayar programcısıyım. Bu konuda bir hizmetim dokunacaksa ne âlâ."

"O ayrı, bilgisayarlar konusundaki dehanızı nasıl kullanacağımızı Anjelika anlatacak size" dedi Melih Bey.

Anjelika tebessümle gözlerime baktı.

"Nitelikli bilgi savaşı çok yönlü olarak devam ediyor, Savaş Bey. Sanal âlemde faaliyet gösteren kimi siteler hiç beklenmeyen sonuçların ortaya çıkmasına neden olabiliyor zaman zaman. Bu sitelerin takip altına alınması ve gerektiğinde karşı saldırıların gerçekleştirilmesi konusunda yeni bir yapılanmaya gidiyoruz. Bu konudaki birikiminiz bizim için büyük bir kazanç olacak."

"Ya kabul etmezsem?"

"Bu sizin tercihiniz, teşkilat bunu da not edecektir" dedi Melih Güler aniden.

O gün oradan, Melih Güler'in Asmalımescit'teki evinden tarifi imkânsız duygularla ayrıldım. Tarihin gördüğü en çılgın adam olan Hitler'in garip fikirler peşinde koşmasına neden olan bir Alman gizemcisinin eski evi, şimdi onun açtığı yoldan gidenlere ilham kaynağı olmaya devam ediyordu.

Ben de o garip insanlardan biri olmuştum, zaman zaman gerçek dünya ile aramda kapanması zor mesafeler oluşuyordu. Bir bilgisayar dâhisi olan ben, aylar süren çalışmalardan sonra, artık

zihin okuma, imajinasyon, okült şifacılık, hermeneutizm ve simya konularında belirgin bir yetkinliğe erişmiştim.

Bir de Anjelika'nın başında bulunduğu 'hacker' ordusunun tüm faaliyetlerini kontrol ediyor, çeşitli güvenlik açıklarını anında tespit ederek yamalar üretiyor ve güvenlik güncelleştirmeleriyle ilgili inanılmaz fırsatlar sağlıyordum. Sanal savaş olanca acımasızlığıyla devam ediyordu.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, insanların görmek için can atacakları, ama görmeleri durumunda kaçacak delik arayacakları bir başka gerçekliğin kapısını aralamıştım. Gerçek sizi özgür kılar, ama insanların istemeyecekleri özgürlükler de olduğunu, uyanmanın dehşetengiz acısını yaşayarak, uyanmanın bedelini, uykuya varabilmenin tadını feda ederek anladım.

6. bölüm

Başından tek kurşunla vurulmuş Profesör Kemal Yılmaz, uzun yüzü solgun, gözleri kapalı, ellerini garip bir şekilde göğsüne kavuşturmuş halde cansız bir şekilde yerde yatıyordu.

"Bir Aramice uzmanı, yazıtbilimci. Babası eski büyükelçi, bir cumhuriyet bürokratı. Kutsal Hıristiyan metinleri konusunda uzman. Aramicenin yanı sıra Latince, Kıptice ve Grekçe biliyor."

"İlginç" dedi Komiser Yiğit elindeki dosyayı masanın üzerine koyarak. "Yeni bir şey var mı?" diye sordu sonra da.

Bu sırada bir memur maktulün etrafını çiziyordu. Diğer iki memur evi incelerken, Komiser Yiğit içeri girdi, memurlardan birisi Komiser Yiğit'in yanına gelerek, "Efendim susturuculu silahla vurulmuş, tek kurşunla. 7.65 mm çapında boş bir kovan bulduk" dedi.

"Susturucu mu, başka?"

"Üniversitede hocaymış... Üniversite yetkilileri Türkiye'nin sayılı yazıtbilimcilerinden olduğunu söyledi."

"Bir yazıtbilimciyi kim susturuculu silahla öldürür ki?" dedi Komiser Yiğit.

"Evde bir şey buldunuz mu?"

"Hayır efendim. Hiçbir ipucu yok."

Komiser Yiğit bunun sıradan bir cinayet olmadığını anlamıştı. Bir taraftan profesörün kitaplarına göz gezdirirken, bir taraftan da saatine bakıyordu. Savcı hâlâ gelmemişti.

"Komşuları ne diyor?"

"Yalnız yaşıyormuş... Fazla konuşmazmış. Şu ana kadar hiçbir anormallik görmemişler. Her sabah saat sekizde evden çıkıp akşam yedide gelirmiş..."

Komiser Yiğit profesörün kitaplarına yaklaştı. Eline birkaç kitap aldı.

Gnostik İncillere Giriş, Apokrif Metinler, Erken Dönem Hıristiyanlık Tarihi, Barnabas İncili'nin Dil ve Anlatım Problemleri...

"Profesör Hıristiyanlık üzerinde uzmanmış anlaşılan" dedi başını sallayarak.

Kitapları yerine koydu.

"Evden bir şey alınmış mı?"

"Hiçbir iz yok" dedi polis memuru ümitsiz bir ses tonuyla.

"Şu savcı da nerede kaldı yahu?" dedi Komiser Yiğit sertçe.

Polis memuru Komiser Yiğit'in bu sorusuna yanıt vermedi. O sırada yan odada bulunan polis memuru Ayhan içeri girdi.

"Komiserim, galiba bir şey bulduk."

Komiser Yiğit heyecanla sesin geldiği yere doğru yöneldi.

"İşte bu, biliyordum zaten bir şey bulacağını, bizi kim tutabilir... Ayhanım, koçum benim."

"Yiğit Bey hayrola, sizi çok neşeli gördüm."

Hızlı adımlarla cinayet mahalline gelen Savcı Serdar Yeşilay'ın sesiydi bu.

Komiser Yiğit bozuntuya vermeden savcıya doğru yürüyerek,

"Hoş geldiniz efendim, biz de sizi bekliyorduk" dedi.

"Evet... Durum nedir?" diye sordu savcı iç karartıcı bir ses tonuyla.

Komiser Yiğit elindeki not defterine bakarak konuştu.

"Efendim... Cinayet susturuculu silahla işlenmiş. Nereden bakılırsa bakılsın adi bir olaya benzemiyor."

Savcı çok bilmiş bir yüz ifadesiyle gözlerini kıstı.

"Bu kanıya nasıl vardınız Komiserim"

"Efendim, binanın girişinde bulunan güvenlik kameraları çalışmıyor. Bu da cinayetin planlı olduğunu düşündürüyor."

"İlginç..." dedi savcı, Komiser Yiğit'in gözlerine derin derin bakarak.

"Profesörmüş, öyle mi?"

"Evet efendim, yazıtbilimciymiş, eski metinler üzerinde uzmanmış."

"Enteresan, başka ne var peki?"

"Bir saç teli bulduk efendim. Koltuğun hemen üzerinde" dedi polis memuru utangaç bir ses tonuyla.

"Güzel... Araştırın bakalım ne çıkacak..."

Savcı kendinden emin bir şekilde maktulün bulunduğu odaya gitti.

"Fotoğraflar çekildi mi?"

"Evet efendim."

"Peki o zaman. Size kolay gelsin, hiçbir ayrıntıyı atlamayın. Beni nerde bulacağınızı biliyorsunuz."

"Elbette Savcı Bey, siz merak etmeyin."

Savcı hızlı adımlarla evden ayrılırken, Komiser Yiğit iktidarı yeniden ele geçirmişçesine sevindi.

"Arkadaşlar, en son kimlerle görüşmüş, tüm telefon kayıtlarını istiyorum."

Komiser Yiğit o akşam evine bambaşka duygularla gitti. Şu iş bitiversin hele, ancak o zaman rahatlayacaktı. Profesörün yerde yatan cesedi çıkmıyordu aklından. Ölüm. Ne kadar yakın hepimize. Dışarıda yaz yağmuru başlıyordu. Karnı acıkmıştı. Her şey ne kadar boş, tekdüze. Yağmur sağanak halinde. Düşen damlalar, her biri meleklerin küçücük kanatları üstünde; yağmur damlalarını melekler taşırmış. Rahmet, merhamet.

Çayın suyu fokurtularla kaynıyordu. Etrafına bakındı.

"Yiyecek bir şey yok mu?" diye seslendi eşine sessizce. Karısı Aylin Adanalı, bir polis memuresi. Uzun boylu, alımlı...

"Dışarıda yersin diye düşünmüştüm."

"Yazık. Komiser Yiğit yine çay ve bisküviye talim edecek, belki biraz da kuruyemiş."

"Patatesimiz var, istersen hemen yaparım bir şeyler."

"Gerek yok, sen çay ver bana, bayat da olsa ekmek ver, peynir, zeytin ve domatesle iyi gider."

"Neyin var, biraz gergin gibisin?" dedi Aylin kekeleyerek, iç buruntusuyla karışık bir hüzünle.

"Yok bir şeyim."

"Profesör cinayeti mi?"

Komiser Yiğit Aylin'in gözlerine baktı.

"Duydun mu?"

"Duymayan mı kaldı, bütün televizyonlar ondan bahsediyor."

7. bölüm

Komiser Yiğit evden çıktı. Saat sabahın sekiziydi. Apartmanın önü her zamanki gibi cıvıl cıvıldı: Top oynayan çocuklar, binanın önündeki banka oturmuş dedikodu yapan kadınlar.

Adımlarını yavaşlatıp çevresine dikkatle bakarak çıktı dışarı. Acaba arabası yerinde miydi? Evet işte orada, bıraktığı yerde duruyordu. Kuşku duyabileceği biri yoktu etrafta. Kapıyı açıp arabasına bindi. Artık yoldaydı. Radyoyu açtı. Ne dinlemeli şimdi? Her daim aşk şarkıları mırıldanan bir kanal vardı, çok sevdiği... Az bir uğraşıyla buluverdi.

Trafik vızır vızır; işe yetişmeye çalışan insanlar, otobüs duraklarında sıra bekleyen yaşlı delikanlılar.

Komiser Yiğit her zaman olduğu gibi işe gidiyordu; ama bu kez acelesi vardı. Bir arabaya çarpmaktan son anda kurtuldu. Kırmızı ışıkta geçtiği için peşine motosikletli bir polis takılıvermişti:

"Çek sağa."

Polisi fark ettiğinde telefonu çaldı. Arayan emniyet müdürünün sekreteriydi.

"Komiserim, müdürüm makamında sizi bekliyor."

"Tamam" dedi umarsızca.

"Çek sağa diyorum layn, sana diyom, çeksene layn."

Komiser Yiğit sakin bir şekilde arabasını sağa çekti.

"Sen artiz misin hemşerim. Hem kırmızı ışıkta geçiyon, hem cep telefonunla konuşuyon... Evraklar..."

"Emniyet müdürü beni bekliyor. Acelem var."

"Sen kimsin ki?"

"Cinayet büro amiri..."

"Pardon Amirim, tanıyamadım."

Gayrettepe... Saat tam dokuzda Komiser Yiğit hızlı adımlarla merdivenleri çıktı.

"Geldiniz mi" dedi sekreter, "buyurun, Müdür Bey sizi bekliyor."

"Yok gelmedim, gelen siluetim aslında" dedi şakacı bir üslupla.

İçeri girdi.

Müdür Bey'in yanında takım elbiseli, otuz beş kırk yaşlarında iki kişi oturuyordu.

"Komiserim, buyurun siz de oturun. Tanıştırayım. Cinayet Büro Amirimiz Komiser Yiğit. Profesör cinayetiyle o ilgileniyor. Bu arkadaşlar da MİT'ten... Cinayetle onlar da ilgileniyorlarmış."

"Ne güzel sürpriz" dedi Komiser Yiğit şaşkın bir şekilde. "MİT'in ilgisini çekecek cinayet olaylarıyla karşılaşmak her zaman mümkün olmuyor."

"Yiğit Bey... Benim adım Kemal... MİT İstanbul Bölge Müdürlüğü Rus Masası'nda görevliyim. Bu da arkadaşım Metin."

"Memnun oldum" dedi Komiser Yiğit. Ama aklında başka fikirler uçuşuyordu:

Takım elbiseli MİT'çiler... Her zaman böyle şık ve bakımlı olurlar. Biz Renault 12'lerle hımbıl hımbıl takip yaparken, onların siyah cipleri vardır. Çoğu asker çocuğu. Şimdilerde biraz değişmiş. Bir emekli korgeneral tanımak, MİT'te daire başkanı olmaktan daha kıyaktı bir zamanlar.

Kemal'in mağrur bir şekilde söylediği "Eksik olmayın" cümlesiyle kendine geldi Komiser Yiğit:

"Tıpkı Amerikan filmlerindeki gibi, değil mi; hani yerel polis araştırma yapmaktadır, sonra ulusal güvenlik gerekçesiyle araya FBI falan girer."

"Çok şakacısınız" dedi Kemal Bey.

"Neyse... Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Komiser Yiğit kendini toparlayarak.

"Yardım almaya gelmedik, yardım etmeye geldik Yiğit Bey... Aslında biz de tam olarak ne tür bir durumla karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, cinayetin dış bağlantılarının olabileceği yönünde. Biz MİT olarak konunun aydınlanabilmesi için elimizden geleni yapmaya hazırız."

"Elinizde bir şey var mı?" diye sordu Komiser Yiğit merakla.

"Yiğit Bey, profesör Aramice uzmanıydı. Dünyada bu dili bilen sayılı bilim adamlarından biriydi."

"Aramice... Eski bir dil.." dedi Komiser Yiğit "duymuştum daha önce."

"Hazreti İsa'nın konuştuğu dil olarak bilinen antik bir dil... Bugün

o bölgedeki birkaç bin kişinin dışında bu dili konuşan kimse kalmamış. İncil'in bazı kısımlarının da bu dilde yazıldığı biliniyor..."

"Aramice, Vatikan'ın İsa'nın ilk öğütlerini bu dille verdiği tezini çürütmek için deli gibi çalıştığı bir dil aynı zamanda..." diye araya girdi diğer MİT görevlisi Metin.

"Profesör bu dili Türkiye'de bilen nadir insanlardan biriydi... Dolayısıyla cinayetle ilgili şüphelerimiz var... Arkadaşlarımız profesörün bir süre önce Hakkari'de bazı araştırmalar yaptığını tespit etti..."

"Sizi dinliyorum" dedi Komiser Yiğit. Heyecandan dilini yutacak gibiydi.

"Bundan bir süre önce... Hakkari'nin Kelo Memo Dağı'nın yakınındaki Uludere Mağarası'nda köylüler, avlanmak için yazın yaylaya çıktıkları bir vakit, zeminden epey aşağıda, geniş bir oda büyüklüğündeki loş mağarada bir taş lahit buldular. Lahdin kapağını açtıklarında mumyalanmış bir ceset gördüler ve bir tomar papirüs tabakası ve bazı eşyalar..."

Kemal Bey masanın üzerinde duran sudan bir yudum aldı.

"Sonra?"

"Mumyayla birlikte, çok iyi korunmuş vaziyette duran papirüslerin üzerinde gayet iyi bir şekilde yazılmış Aramice yazılar vardı. Köylüler buldukları İncil papirüslerinin ne olduğunu anlamamış elbette, sobada yakacak bir şeyler bulmanın sevinciyle oradan ayrılmışlar. Yolda giderken, tesadüf bu ya, köyde bulunan yaşlı papaz Marcellius ile karşılaşmışlar. Köylüler papaza buldukları papirüsleri göstermiş. Papaz tomarlara bakar bakmaz yere düşüp bayılmış. Papazı güçlükle kendine getirmişler. Sonra da hep birlikte kiliseye doğru gitmişler."

Emniyet amiri heyecanlanmıştı, "Kemal Bey, biraz yavaş, kalbim bu heyecana dayanamayacak" dedi. "Biraz yavaş."

Kemal gözlerini Komiser Yiğit'ten ayırmadan anlatmaya devam etti:

"Marcellius, elleri titreyerek ve büyük bir heyecanla kitabın sayfalarına göz gezdirmiş ve kendinden geçerek şu sözleri söylemiş:

'Bu çok eski Aramice yazılmış... Yüce Tanrım... Bu İsa'nın diliyle yazılmış...'

Arkadaşlar, profesör dünya tarihini değiştirebilecek bir metin üzerinde çalışıyordu... Bu metin Barnabas İncili'ydi" dedi Kemal, bardaktan bir yudum daha aldıktan sonra, kendinden emin bir şekilde devam etti:

"Marcellius kitabın kapağını çevirdiğinde, 'Ben Kıbrıslı Barnabius' ifadesini görmüştü."

"Tespihe layık âlemlerin Rabbından bütün olarak, Ruhül Kudüs'le Meşaha'ya vahyolunanı İsa'dan duyduğum... Sadakatle... 48 yıl sonunda... Dördüncü nüsha olarak..."

Emniyet amiri cebinden bir sigara çıkararak yaktı. Bir nefes çekip üfledi.

"Barnabas İncili sadece Hıristiyan dünyasında değil, tüm dünyada tam bir efsane."

Komiser Yiğit kalp atışlarını duyduğunu fark etti. Çakır yeşili gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Emniyet Amiri Mahmut Bey göstermemeye çalışsa da, sık sık avuç içlerini siliyordu.

"Marcellius, elindeki kitabın önemini çabucak kavradı" dedi Kemal Bey.

"Barnabas İncili'nin milattan sonra 325'e kadar İskenderiye kiliselerinde kabul edildiğini biliyordu. Ancak meşhur İznik Konsülü'nden sonra Barnabas İncili adeta sır oldu. 325 yılından günümüze Barnabas İncili'yle ilgili sadece koca bir efsane kaldı. Barnabas İncili sanki yer yarılıp içine girdi ve akıbetini kimse öğrenemedi. Ta ki..."

"Evet ta ki?.." diye sordu Mahmut Bey heyecanla.

"XV. yüzyıla kadar. XV. yüzyılda Barnabas İncili yeniden ortaya çıktı."

"Sonra?"

"Sonrası karışık. Hıristiyanlar ortaçağda ortaya çıkan İncil'in her ne kadar İsa'dan bazı ilhamlar taşıdığını kabul etseler de, genel olarak hiçbir zaman ciddiye almadılar. Sizin de işiniz işte burada başlıyor. Profesörün ölümü aydınlanabilirse, İncil'in akıbetiyle ilgili bilgi edinmiş olacağız."

"Siz neden peşine düşmüyorsunuz, konu sizi de ilgilendiriyor, değil mi?" dedi Komiser Yiğit.

"Biz yetkili makamlar nezrinde yapacağımızı yaptık, gerisi polisin işi. Kurumların kendilerini ilgilendiren durumlarda yetkilerini sonuna kadar kullanması taraftarıyız."

"Kurumların yetkisiymiş. Besbelli bizi bir yerlere yönlendirmek istiyorlar" diye düşündü Komiser Yiğit. Neler olduğunu kavramaya çalışıyordu: "Ama nereye? Böyle durumlarda sizi yönlendirmek isteyenler size bir kapı açar, siz de girersiniz, varacağınız sonuç varmanızı istedikleri sonuçtan başka bir şey olmaz çoğu zaman."

Kemal Bey'e döndü:

"Siz, Rus Masası'ndan gelmiyor musunuz? Bu konunun sizinle

alakasını pek anlayamadım" dedi Komiser Yiğit.

Mahmut Bey aferin dercesine baktı Komiser Yiğit'in gözlerine.

Kemal Bey yardımcısı Metin'le göz göze geldi.

"Evet, biz Rus Masası'ndan geliyoruz. Yetkili makamların izni ve onayıyla buradayız."

Metin, göz ucuyla Kemal Bey'den müsaade aldıktan sonra devam etti.

"Papaz Marcellius, Barnabas İncili'yle ilgili bilgileri Vatikan'dan sakladı. Çünkü Vatikan'ın Barnabas İncili'ni tarihin tozlu sayfalarına hapsedeceğini düşündü."

"Bunun Ruslarla ne ilgisi var?" diye atıldı Komiser Yiğit ısrarla.

"Marcellius metni profesöre vermek istedi. Ama köylüler, şark kurnazı, metnin parasal değerini anlamakta gecikmediler. Ve tarihi Barnabas İncili için para istediler."

"Ne kadar?"

"Bir köylü ne kadar düşünebilirse" dedi Metin yukarıdan bakan bir edayla. "Altmış milyar kadar. Ne var ki papazın bu kadar parası yoktu. Köylülerle birlikte İstanbul'a gitti, Profesör Kemal Yılmaz'ın Nişantaşı'ndaki evine. Tanrım ne manzara. Profesör metni eline alır almaz ağlamaya başladı.

Olmayınca olmaz bazen, bilirsiniz. Profesör parayı bulmak için araştırmalara koyuldu. Ve tanıdığı iş adamlarına gitmeye başladı. Parayı bulup tercüme çalışmalarını başlatmak istiyordu. Teşkilatımızın bu hadiseyi haber alması uzun sürmedi elbette. Hasım servislerin de.

Biz yapacağımızı yaptık, bundan sonrası sizin işiniz, delillerden suçluyu bulmak. Ama en azından size yeterince yol gösterebildiğimizi düşünüyorum" diyerek ayağa kalktı Kemal Bey, Komiser Yiğit'e kartını uzatarak. Elini önce emniyet amirine uzattı, sonra Komiser Yiğit'e.

"Neler olmuyor ki şu ülkede" dedi emniyet amiri sıkıntılı bir ses tonuyla.

"Bu arada, Barnabas İncili'yle ilgili daha detaylı bilgi almak istiyorsanız genç bir yazar var, galiba Ayhan Sualp'ti adı. Bu işlere meraklı biri, sanırım size yardımcı olabilir."

Komiser Yiğit MİT görevlilerinin ellerini sıkarak teşekkür etti.

Hep beraber çıkışa doğru yöneldiler. Emniyet amiri de kapıya kadar onlara eşlik etti.

Emniyet amiri, Komiser Yiğit'e göz ucuyla kalmasını işaret etti.

"Sen dur, biraz konuşalım."

"Emredersiniz" dedi Komiser Yiğit bir asker ciddiyetiyle.

Mahmut Bey bu sefer makamına değil, Komiser Yiğit'in oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturdu. "Otur" dedi nazikçe.

"Bu konu beni çok rahatsız etti Yiğit, konunun siyasal boyutları olduğu anlaşılıyor. Çok dikkatli olmamız lazım, MİT'in de, diğerlerinin de gözleri bu soruşturmada olacaktır. Çok dikkatli ol, soruşturma sürecini karınla bile paylaşma. Profesörün tüm telefon kayıtlarını inceleyin."

"Gerekli talimatları verdim efendim."

"Güzel. Mutlaka sırlarını paylaştığı birileri olmalı. Böyle durumlarda düşmanı çok uzaklarda aramamak gerek."

"Emredersiniz efendim" dedi Komiser Yiğit ciddi bir ses tonuyla.

"Bir de şu gazeteciyle mutlaka görüş. Bir şeyler biliyor mu bak bakalım."

8. bölüm

O bir gazeteci. Adı Ayhan Sualp. Babıâli'nin bildik gazetecilerine benzemiyor. Yalnız, yapayalnız bir adam.

Dehşetli üşüyor, Bebek Balıkçısı'nda, denize karşı oturmuş, bir taraftan denizi seyrediyor, bir taraftan da sigara içiyor. Onu bu kadar derin düşüncelere daldıran şey ne olabilir? Gözleri denizin engin maviliğine kilitlenmiş yalnız bir adam. Martıların sesini dinliyor, zihninde belli belirsiz hatıralar. Martılar... Ve vapur sesleri... Her şey çalan Fransız müziğinin ezgisine karışıyor. Martılar onu görmediği yerlere taşıyor. Martılar özlediği yerlerden haber getiriyor, belki eski bir sevgiliden. Martılar hep ama hep denizi getiriyor.

Orta boylu, yakışıklı sayılabilecek genç bir adam... Onu bunca yoğunluğa sevk eden nedir? Nedir unutmak istediği? Hayat geçip gidiyor. Gününü gün etmek varken, o garip, anlaşılmaz metinlerle uğraşıyor, bir de haber peşinde koştururken.

Çocukluğumuz, uçurtma uçurduğumuz, sapanla kuş öldürdüğümüz günler. Sahi o kuşları niye öldürdük? Bir kısmımız da onları sokak aralarında yaktıkları ateşte kızartıp yerdi. Uçurtma uçurduğumuz günler geride mi kaldı şimdi. Yıllar niye bu kadar acımasızca ilerliyor?

Bir yanlışlık sonucu girdiği İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi gazetecilik bölümünü bitirmiş. Yaşı otuz iki.

Sessizliği çalan telefonun sesi bozdu.

"Evet."

"Ayhan Bey?"

"Benim, buyurun."

"Adım Yiğit Soylu."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Cinayet masasından."

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Çok şakacısınız. O yüzden aramadım, sizinle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Bir üniversite hocası öldürüldü dün, duymuşsunuzdur."

"Duydum. Yazık oldu. Yeri doldurulamaz."

"Tanıyordunuz yani."

"Evet, tanıyordum."

"Sizi ziyaret edebilir miyim?" diye sordu Yiğit, mülayim bir edayla.

"Balık sever misiniz?"

"Evet."

"O halde, Bebek Balıkçısı'na gelin. Bekliyorum."

Komiser Yiğit bir süre sonra balıkçıdan içeri girdi.

"Ayhan Bey?"

"Evet, benim" dedi Ayhan Sualp. "Lütfen oturun"

"Nasılsınız?"

"Martılarla konuşacak kadar iyiyim" dedi Ayhan müstehzi bir şekilde sırıtarak.

"Ya siz?"

"Biz de ne olsun işte, koşturmaca, bizim işleri bilirsiniz. Kovalamacayla geçip gidiyor hayatımız."

"Profesörün ölümü çok düşündürücü ve üzücü aynı zamanda" dedi Ayhan, gözlerinde belli belirsiz bir korkuyla.

"Neden?"

"Aramice uzmanı bir profesörü kim öldürmek ister ki?"

"Kim?" diye sordu Komiser Yiğit ani bir şekilde Ayhan'ın vereceği muhtemel tepkiye odaklanarak.

"Bence Aramice bilmesinden rahatsızlık duyacak birisi, ama Aramice bilmesi tek başına ne anlam ifade eder ki. Demek ki Aramice bir metin, ya da bunun gibi bir şey olmalı, profesörün çözdüğü ya da çözebileceği, bilmiyorum."

"İnanılmaz" dedi Komiser Yiğit etkilenmiş bir şekilde. "Doğrusu, biz de aynı şeyi düşünüyoruz; ama lütfen yazmayın olur mu, sizinle çok daha profesyonel bir ilişki geliştirmek niyetindeyiz."

"Ben gazeteciyim, kimseye, hiçbir kuruma angaje olmam mümkün değil" dedi Ayhan ciddi bir ses tonuyla.

"Öyle bir şey değil" dedi Komiser Yiğit. "Beni yanlış anladınız, uzmanlığınıza başvurmak istiyoruz, o kadar."

"Nasıl yani?" diye sordu Ayhan saf bir görüntü vermek istercesine.

"Profesörün bir metin üzerinde çalıştığı konusundaki öngörünüz doğru, eğer bize yardımcı olabilirseniz, çok iyi bir kitap ya da haber konusu yakalamış olursunuz."

"Olabilir, ama bana bildiğiniz her şeyi anlatmalısınız" dedi Ayhan içtenlikle. "Böylelikle ben de daha sağlıklı düşünebilirim."

"Henüz tam olarak teyit ettirebilmiş değiliz, ama profesörün Barnabas İncili'ni tercüme etmeye çalıştığı yolunda bilgiler aldık."

"Barnabas İncili mi?" dedi Ayhan heyecanını gizleyemeyerek. "İyi de o İncil zaten tercüme edilmemiş miydi, yıllar önce?"

"Uzman sizsiniz" dedi Komiser Yiğit alaycı bir ses tonuyla.

"Bu konuda size yardımcı olamam" dedi Ayhan. "Kusura bakmayın."

"Neden?"

"Çünkü bu konu beni ilgilendirmez. Doğrusu bildiğim bir konu da değil, hem sonra benim bu konuda yardımcı olabileceğimi kim söyledi ki size?"

"Hiç kimse, sadece tahmin ettik" dedi Komiser Yiğit.

"Bilgi olmadan tahmin olmaz, hakkımda ne biliyorsunuz?" dedi Ayhan, gözlerinde kıvılcımlarla.

"Bu kadar kızmanıza gerek yok, Ayhan Bey. Arşivde profesörle yaptığınız bir röportajı okudum."

"Sorgulanıyor muyum?" diye sordu Ayhan. Beyaz teni heyecandan kıpkırmızı olmuştu.

"Tabii ki hayır, doğrusu bu tepkinize anlam veremedim" dedi Komiser Yiğit nazikçe.

"Siz de onlardansınız" dedi Ayhan belirgin bir endişeyle.

"Ayhan Bey, neden bahsettiğinizi anlamıyorum" dedi Yiğit.

"Yalan söylüyorsunuz" dedi Ayhan, kaygı ve korkuyla karışık bir yüz ifadesiyle.

"Hayır" dedi Komiser Yiğit, Ayhan'ı sakinleştirmeye çalışarak. "Lütfen Ayhan Bey, beni yanlış anladınız."

"Lütfen gidin şimdi."

"Biz her şeyi güzellikle halletmek istiyoruz, bize yardımcı olmanız sizin de hayrınıza" dedi Komiser Yiğit samimi bir şekilde.

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?" dedi Ayhan.

Yiğit öfkeyle ayağa kalktı. Ellerini beline götürerek,

"Profesörün tüm telefon kayıtları elimizde Ayhan Bey, listede mutlaka sizin isminiz de vardır" dedi.

"Artık gidin lütfen" dedi Ayhan.

Komiser Yiğit masadan ayrıldı. Sipariş bile verememişti.

Ayhan'ın zihni allak bullaktı. Aklını kurcalayan düşünceler sahile çarpan dalgalar gibiydi. Yaptığı doğru muydu? Martılar bir şey söyler miydi? Bir taraftan hipnotize olmuşçasına denizin hırçın maviliğine bakıyor, bir taraftan da tüm vücudunu titreten bir korkuyla olup biteni anlamaya çalışıyordu:

Tanrım ne büyük bir gözaltı! Bunca sıkıntıya nasıl direnebilir insan. Bir cinayetin kıyısında, hatta tam ortasında olup hiçbir şey yapamamak. Hayır, hayır tüm bunlar tesadüf olmalı. Aklı başında bir insan nasıl karışır böyle bir işe, nasıl? Kurtulmak istiyorum, alıp başımı gitmek istiyorum. Paris'e gidebilirim. Anjelika şu an orada değil mi? Londra olabilir, bizim İngiliz Ahmet orada değil mi? Hayır çok pimpiriklidir o da, kesin anlar bir şeyler olduğunu. Gidip polise anlatsam mı bildiklerimi? O zaman yaşatırlar mı beni! Ah aptal kafam, ne diye gittim oraya?

"Her şeyi öteden beri abartırım zaten" diye mırıldandı:

Ama bu nasıl olabilir, profesörün Barnabas İncili'ni tercüme ettiğini kim bilebilirdi ki, Savaş Aslan ve benden başka? Bazen ne kadar da aptal olabiliyorum. O da bu işin içinde, ama neresinde? Önce o güzel kızlar geldi, ardından Savaş Aslan... Bu da onların bir oyunu olmalı.

Savaş Aslan, o da emekli asker, üsteğmenlikten ayrılmıştı galiba. Bir askerden çok bir ressam ya da şairi andırıyordu ya... Hele evrenin ezoterik yorumunu yapışı yok mu, Tanrım katlanamıyorum artık böyle laflara. Bilgisayar programcısıymış, ben de bahçıvanım zaten!

Ama neden ilgilensin ki böyle bir işle ve kim adına?

Aptal kafam, ne diye gittim o akşam o toplantıya?"

9. bölüm

O akşam oraya gitmesem tüm bunlar başıma gelir miydi bilmiyorum. Bu tür felsefi aforizmalar oldum olası ürkütmüştür beni. Sahici bulmam bu tür sohbetleri. Ne kadar düşünürseniz düşünün, sonuçlar hiçbir zaman değişmez, herkes bilinçaltına mahkûmdur. Bilinçaltı ahmaktır, kendisine ne söylenirse onu yapmaktan bir türlü kaçamaz. Ama bilinçaltı, en olmadık zamanlarda imdadımıza yetişir, ne zaman bir sıkıntıya düşsek, daralsak sorunu çözen yine o olur; zihnimizde bir ampul yanar, yanan bilinçaltımızdır, teşekkür etmeyi bile düşünmeyiz ona.

O akşam profesörden bir telefon aldım. Deli dolu bir adamdı, hayatını Aramiceye adamış bir adam, doğrusu saygı duyuyordum ona, ama bir taraftan da, işine ne zaman yarayacağı belli olmayan bir dil için neden uğraşır ki insan diye sormadan da edemiyordum.

Onunla Gnostik İnciller ile ilgili bir röportaj yapmıştım. Hayatının en büyük hediyesini vermiştim ona, gazetenin pazar ekinde büyük puntoların altında kocaman resmini görünce çocuk gibi sevinmişti. Gazeteyi bulabilmek için, pazar sabahı saat altı buçukta ayaklanmış, açık bir gazete bayii bulabilmek için şehrin altını üstüne getirmiş.

Yanına gittiğimde minnetle sarıldı bana. Şişe dibi gözlükleri, top sakalı ve dağınık kıvırcık saçlarıyla biraz Einstein'a benziyordu, biraz da Oktay Sinanoğlu'na. Sonra baba oğul gibi olduk, anlattığı şeyleri çoğu zaman anlamazdım. Ama heyecanla dinlemekten de kendimi alamazdım. Gazetenin birinde "aşk cinayeti olabilir" haberini görünce anladım işin içinde bir iş olduğunu. Hiç evlenmemiş, hayatını mesleğine adamış bir adamdı. O akşam heyecanla telefon açtı. "Hemen görüşmeliyiz" dedi. Atladım gittim Nişantaşı'ndaki evine. Görünce yine çocukça sarıldı bana. Kanepe-

nin üzerindeki kitapları kaldırıp oturmam için yer açtı.

"Geç otur şöyle. Hoş geldin. Otur."

"Sağ olun Hocam" dedim rahatlamış bir şekilde.

"Dün Papaz Marcellius aradı."

"Marcellius mu?" diye sordum meraklı bir yüz ifadesiyle. "Hakkari'deki papaz, değil mi?"

"Evet o" dedi profesör sevinçle. "Bahsetmiştim sana daha önce."

"Ne diye aramış?"

"Sana bahsettiğim bir İncil vardı, hatırlıyor musun?" dedi profesör heyecanlı bir şekilde.

"Evet."

"Söylediğine göre, köylüler geçenlerde sığınmak için girdikleri bir mağarada bulmuşlar onu."

"Mağarada mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet" dedi profesör aceleyle.

"İyi de Hocam, piyasada zaten bir Barnabas İncili var" dedim profesörün heyecanını yatıştırmak istercesine. "Bu da onlardan biridir nihayetinde."

"Anlamıyorsun" dedi profesör kızgın bir yüz ifadesiyle.

"Marcellius bunu söylerken çok heyecanlıydı, bunun kayıp Barnabas İncili olduğundan emin gibi konuştu."

"Barnabas İncili bulunmamış mıydı Hocam, piyasada tercümeleri var zaten."

Profesör kollarını göğsünde kavuşturarak, kendinden emin bir şekilde konuştu:

"Apokrif kelimesini duydun mu hiç?" diye sordu.

"Elbette, 'gizlenmesi gereken' demek değil mi, Yunancada?"

"Doğru. İşte 325 yılında Konstantin'in topladığı İznik Konsülü'nde, apokrif sayılan İnciller arasında Barnabas İncili de vardı."

"Evet. Bunu biliyorum. Başka İnciller de vardı. Ama benim bildiğim, Barnabas İncil'i Müslümanların savunageldiği bir malzeme olmaktan öteye geçemedi yüzlerce yıldır."

"Bravo" diyerek alkışladı beni profesör. "Doğru, çünkü piyasadakilerin tümü, kanımca ortaçağ sonlarının ürünüdür."

"Ortaçağ mı? Bu Hıristiyanların yıllardır dillendirdiği bir iddia zaten."

"Evet, ama piyasadaki Barnabas İncili'nin sadece aslının izlerini taşıyan bir kopya olma ihtimali çok yüksek."

"Kopya mı?" diye atıldım hemen. "İşte bunu kanıtlayabilirseniz, haber burada başlar."

"Evet. Kopya. Rodney Blackhirst adında Avustralyalı bir mes-

lektaşım var. Yıllarca bu konu üzerinde çalıştı. O da piyasadaki Barnabas İncili'nin ortaçağ eseri olduğunu söylüyor, ama bir farkla."

"Nedir o?" diye sordum merakla.

"Ortaçağdan yüzyıllar önce, iki önemli Hıristiyan kaynağının Barnabas İncili'ni tasnif ettiğini kanıtlıyor. Biri IV. yüzyıla ait 'Decretum Gelasianum de libris recipiendis et non recipiendis' ve diğeri VII. yüzyıla ait 'altmış kanonik kitabın listesi'. Ancak" dedi profesör somurtarak, "bütün bu metinlerin, günümüzde Hıristiyan-Müslüman tartışmasına konu olan eldeki Barnabas İncili ile herhangi bir bağı olduğuna dair hiçbir belirti, kanıt yok."

"Müslümanların bir propaganda malzemesi olarak kullandıkları Barnabas İncili ortaçağda mı yazıldı diyorsunuz?" diye sordum.

Profesör kendinden emin bir şekilde cevap verdi:

"Büyük ihtimalle. Piyasadaki Barnabas İncili'nin birçok bölümünde metnin XIV. yüzyıl ile XVI. yüzyıl arasında, ortaçağın sonlarında yazılmış olabileceğini gösteren kanıtlar mevcut."

"Emin misiniz?" diye sordum şüpheci bir yüz ifadesiyle.

"Elbette" dedi profesör, kafasını kaşıyarak. Ünlü teolog Christine Schirrmacher'in bu konuyla ilgili son derece önemli bir çalışması var. Kitabı burada. Ondan aktararak söyleyeyim. Piyasadaki Barnabas İncili, ancak IV. yüzyılın sonunda Latinceye çevrilmiş Vulgata'dan aktarmalar yapmaktadır ki, bu da eldeki metnin İsa'nın yaşadığı döneme ait olmadığını göstermeye kâfidir."

Profesör elindeki kalemi masanın üzerine koyduktan sonra, "Kaldı ki söz konusu İncil'de ortaçağın büyük İtalyan şairi Dante'nin *İlahi Komedyası*'ndan, özellikle Dante'nin gökler, cehennem ve cennet konusundaki betimlemelerinden belirgin etkilenmeler göze çarpıyor."

Profesör oturduğu yerden kalktı.

"Dahası, Barnabas İncili'nde İsa ve havarilerinin 'kırk gün oruç tuttukları' yazıyor. Paskalya öncesi kırk günlük oruç dönemi İsa'dan sonra IV. yüzyılda, İsa'nın uğradığı eziyetleri anmak için başladı."

Profesörün sözünü kesmeden heyecanla dinliyordum.

"Yazarımızın hataları büyük, mesela bir dinarlık altın sikkeden bahsetmektedir ki, bu para birimi yalnızca kısa bir süreliğine ortaçağda İspanya'da kullanılmıştır. Yani kopyacı yazarımızın eserini İspanya'da yazmış olduğu büyük bir olasılıktır. Bir de şarapların tahta fıçılarda korunmasından bahsediyor ki, Ortadoğu'da şaraplar için o tarihlerde deri tulumlar kullanılırdı. Yazarımız Eski

Ahit'te tarif edilmeyen cennetteki yasak meyvenin elma olduğunu belirtmektedir, bu da yine geç dönem kilise tarihindeki bir gelişimi hatırlatır bize.

Ortaçağ eserinde Nasıra, Celile Gölü kıyısında bir yer olarak geçiyor. Ancak Nasıra gölden uzak bir tepe üzerindedir. Ortaçağ eserine göre İsa, Celile Gölü'nden yukarıya, Kafernahum'a tepelere doğru giderek varır. Oysa Kafernahum Celile Gölü'nün kıyısındadır. Ortaçağ eserinde İsa'nın bir kayığa binerek Kudüs'e gittiği yazılıdır. Oysa Kudüs denizden uzaktır ve kayıkla gidilmesi olanaksızdır. Ortaçağ eserine göre Ninive Akdeniz kıyısındadır, oysa Ninive denizden çok uzakta, Dicle Nehri kıyısındadır."

"Hıristiyanlar bu yüzden Barnabas İncili'nin ortaçağlı bir Müslüman tarafından yazıldığını düşünmemişler miydi?" diye sordum.

"Evet ama bu doğru olamaz" dedi profesör.

"Neden?" diye sordum şüpheci bir şekilde.

"Nedeni çok basit" dedi profesör. "Barnabas İncili'nde Hazreti Muhammed Mesih olarak tanıtılır ki, böyle bir hatayı bir Müslüman'ın yapmış olması düşünülemez. Barnabas İncili'ndeki Mesih doktrini IV. İncil'deki Faraklit bölümlerini temel alıyor. Yazar IV. İncil'i iyi biliyor, ama nedense Hazreti Muhammed'in hadislerini hiç bilmiyor. Ortaçağ yazarının Kuran ile çeliştiği açık."

"Mesela?" diye sordum hemen.

"Kuran'a göre İsa Kudüs'te doğar, ortaçağ eserinde ise Beytlehem'de. Kuran'a göre bir hurma ağacının altında dünyaya gelir, ortaçağ eserinde ise bir handa. Kuran'a göre doğum sırasında Meryem büyük sancılar çeker, ortaçağ yazarına göre İsa'yı sancısız bir şekilde doğurur. Kuran göklerin yedi kat olduğunu söyler, ortaçağ eseri ise dokuz. Göklerin onuncu katı ise cennettir. Schirrmacher'in kitabında bu çelişkiler detaylarıyla var."

Gergin bir şekilde elimi cebime atarak ayağa kalktım.

"Peki ya kopya? Eğer eldeki Barnabas İncili kopya ise, ortaçağ yazarının en azından kopya çekeceği bir metin olması gerekmez mi?"

Profesörün gözleri parladı.

"İşte bu. Aferin. Anlıyorsun. Biraz önce bahsettiğim Avustralyalı profesör arkadaşımın da tezi bu. İki referanstan ikincisi VII. yüzyılda ortaya çıkmıştı. Bu vakte kadar Barnabas İncili neredeyse bir daha hiç duyulmamıştı. Bu, kopyacı ortaçağ yazarımızın eline tarihi bir fırsat verdi."

"Yani?"

"Yani büyük bir ihtimalle ilk yıllara ait bir Barnabas İncili ha-

beriyle karşılaşmıştı ve belki de mucizevi bir şekilde bir nüshasını da bulmuştu."

Sabırsız bir yüz ifadesiyle, "Varsayalım bir nüshasını buldu, peki nereden?" diye atıldım hemen.

"Kim bilir?" dedi profesör. Önsözde anlatıldığına göre, mürtet bir araştırmacı Barnabas İncili'ni Papa V. Sixtus'un kütüphanesinden çalmıştı."

"Peki ama kim ya da kimler kopya bir İncil konusunda böylesine cesur, cüretkâr davranmış olabilir ki? Tarihin belki de en büyük komplosu ile karşı karşıyayız o zaman?"

Profesör serinkanlı bir şekilde cevap verdi.

"Tarih, elbette onu yazan komplonun büyük üstatlarının tarihidir aynı zamanda."

"Sorumun yanıtını alamadım" diyerek araya girdim.

Profesör istifini bozmadan cevap verdi.

"Kaynak...Yılan Tapınağı'nın acımasız savaşçıları.

"Yılan Tapınağı mı? İyi ama onlar kim ve neden yapsınlar ki böyle bir şeyi?" diye sordum, yüzümde belirgin bir şaşkınlık haliyle.

"Tarih boyunca İsa'dan hiç hazzetmediler. Çünkü onun varlığı ezeli düşmanı şeytanın ölümü demektir. Bu yüzden İsa'yı tarihten ve insanlığın hafızasından bir daha hiç geri dönmemecesine silmek için, zamanlar üstü bir mücadele verilmiştir ve bunu anlayabilmek için kuşkusuz bilgelik gerekir. Şeytan büyük bir hayaldir; bir hayal, ama düşünce hızında hayaller tam bir gerçekliktir. "

"Biraz yavaş Profesör, kafam karışıyor" diyerek araya girdim.

"Lusifer'i ışığın kaynağı olarak gördüler, gerçek bilgeliğin babasıydı o ve bu yüzden 'ışığı getiren' dediler ona. Tarih her ne kadar onu tüm kötülüklerin anası olarak görmüş olsa da, onlar onu bilgeliğin devrimci kahramanı olarak gördüler onu. Da Vinci sanatını icra ederken, aslında büyüsel bir ayini gerçekleştiriyordu, tıpkı Charles Baudelaire gibi."

Profesör heyecanlı bir ses tonuyla ekledi:

"Rahmani güçler ile şeytani güçler arasındaki mücadele tek bir andır; anlaşılması çok zordur ama tüm zamanları kapsar. Geçmiş ve gelecek aslında tek bir andır. Mevlânâ ve Halid-i Bağdadi bu büyük sırrın ermişlerindendi. Belki de Hızır'ın amansız takipçisi, şakirdiydi."

Israrlı sorularımı sürdürüyordum.

"Musa ile Hızır'ın yolculuklarını duymuş muydunuz? Anlattıklarınız bana bu yolculuğu anımsattı."

"Elbette. Anlat bakalım" dedi profesör babacan bir tavırla.

"Musa bir gün genç arkadaşıyla birlikte, kendisine Allah tarafından 'gizli ilim' verilen Hızır'la buluşmak üzere yola çıkmış. Buluşma yeri iki denizin birleştiği yermiş. Yanlarına azık olarak aldıkları tuzlu balığın canlanıp denize atlaması buluşma yerini belirleyen bir işaret olacakmış. Sahilde rastladıkları bir kayanın yanındaki pınarın suyu tuzlu balığa temas edince balık canlanmış ve denize atlamış. Genç arkadaşının elinde gerçekleşen bu olağanüstü olayı daha sonra öğrenen Musa geri dönmüş ve hayat pınarının başında Hızır'la buluşarak, ibretli olayların geçeceği yolculuğa çıkmışlar. Hızır gelecekte olmuş olan olayları bir bir değiştirmiş. Buluşma yeri aslında hayat pınarının olduğu yermiş; Hızır'la buluşacakları kayanın dibinde bir kaynak varmış ki, buna hayat kaynağı denirmiş. Bu suyun temas edip de diriltmediği hiçbir şey yokmuş. İşte balığa bu sudan sıçramış."

Profesör huşu içinde konuştu.

"Torbanın içinde bir balık taşı. Onu kaybettiğin yerde Hızır'ı bulursun... İşte Hızır bu büyük savaşın önemli aktörlerinden sayılır. Düşmanlarının da benzer yetenekleri olduğunu elbette yok saymamak gerek."

"Çok ilginç" dedim, soluksuz profesörü dinliyordum.

"Tarihin bilebildiği en eski ve gizli örgüt 'Yılan –ya da ejder– Kardeşliği' idi ve kısaca 'Gizemler' olarak bilinirdi. Yılan ve ejder, zekâyı temsil eden sembollerdir. Şeytana tapanlar tarafından zekânın babası olarak tanımlanan, diğer adı Işık Taşıyan olan 'Lusifer'dir. Tapınmalarının odağında, antik insanların yeryüzüne indiğine inandıkları parlak bir yıldızın adı olan Osiris vardı. Lusifer'in kelime anlamı 'ışığı getiren' ya da 'sabah yıldızı'dır. Osiris gökyüzünden ayrıldıktan sonra, antik insanlar Osiris'in sembolü olarak Güneş'i gördüler.

Yaşayan en büyük dehaların çoğu, bir kısmı çok zalimce olan gizli ve tehlikeli ayinlerle Gizemler Cemiyeti'ne kabul edildiler. Tarih, binlerce yıldır Yılan tapınaklarının farklı adlarla ortaya çıktığını kaydeder. Antik Yunan'da Cabiriler olarak bilindiler."

"Amaçları ne peki?" diye sordum, gergin bir yüz ifadesiyle.

Profesör derin bir nefes aldıktan sonra devam etti:

"Uzun hikâye. Hz. İsa ile hesaplaşmak istiyorlar. Bunu aslında Mesih-Deccal savaşının bir yansıması olarak da görebiliriz. Savaş çoktan başladı. Her iki taraf da bu savaşı nefeslerini tutarak bekliyor. Nitelikli savaş bilgi savaşıdır. Amaçları İsa'nın aslında hiç yaşamadığını, hayatının da aslında Pagan Tanrı Osiris-Dionysus'tan çalıntı olduğunu kanıtlayabilmektir. Kim o? O eski yılan.

Tarih, on binlerce yıldır Yılan Tanrı'nın binlerce farklı adla insanları köleleştirdiğini gösteriyor bize. Peygamberlerin en önemli amaçlarından biri, insanları bu kölelikten kurtarmaktı aslında. Tarihin bilinen en karanlık savaşçıları bu gizli yılan kültlerinin köleleri oldular. Mesela Hitler... Onun zihinsel arka planını oluşturan Thule örgütünü kuranlar yine onlardı. Yine Büyük İskender... İskender'in babası Semadirek'te doğmuştu. Annesi oğlunun Dionysus'tan olduğunu düşündü tüm hayatı boyunca, haksız da sayılmazdı. Hepsi bu Yılan Tapınağı'nın köleleriydi. Bazı çalışmalarında Profesör Jung'un Mesih figürünü paganlaştırmaya kalktığını anımsıyorum mesela..."

"Neden? Masum bir çaba mı bu?" diye sordum heyecanlı bir ses tonuyla.

Profesör elini çenesine götürerek,

"Hım. İlginç" dedi. "Doğrusu, yılanı çarmıha gerilmiş olarak betimleyen pek çok Gnostik ve simyevi metin de var. Peki sonra tıbbın bir yılanla sembolize edilmesine ne demeli, sanki şifayı veren yılanmış gibi?"

"Haklısınız" dedim.

"Jung'a göre Mesih figürü o kadar parlaktır ki, bir refleks gerektirir" dedi profesör.

"O refleks de şeytandır. İnsan ruhunun bu gerilime ihtiyacı vardır; rakibe ihtiyacı vardır yani. Jung'un demek istediği bu belki de."

"'Kökleri cehenneme kadar inmiyorsa, hiçbir ağaç cennete kadar uzanamaz' sözünde olduğu gibi mi?" dedim.

"İlginç" dedi profesör, gözlerini faltaşı gibi açarak.

"Belki de Jung'un söylemek istediği buydu, ama bu çabası pek masum bir çaba mı, bilmiyorum. Mesih bizzat şeytanın boyutuna inmedikçe doğal olarak gelişemezdi demek istiyor. Ve ekliyor, çünkü biri de diğeri kadar gerçek olmadıkça, 'alçak' olmadan 'yüksek'ten, ya da 'sol' olmadan 'sağ'dan, 'kötü' olmadan 'iyi'den nasıl söz edebilirsiniz?"

"Cabirilerden bahsettiniz, onlar kim?" diye sordum meraklı bir şekilde.

Profesör masanın üzerinde duran sürahiden bir bardak su aldı.

"Çocukluğumun en güzel günleri Bozcaada'da geçti. Bozcaada'dan kuzeye, Gökçeada yönüne bak, Semadirek Adası'nın ünlü Fengari Tepesi'ni görürsün. Orada çok ama çok eski bir tapınak vardır. Şimdilerde duyduğum doğruysa eğer, zeytinliklerinin bir kısmı da yanmış. Her tarafta gülibrişim ağaçları vardır bol bol, sırt sırta. Ve ortanca çiçeklerini görürsün, her yerde. Kocaman,

insan başı büyüklüğünde rengârenk çiçeklerdir bunlar. Semadirek... Eskiler Samotraki derlerdi ona. İşte orada, yukarıda, şimdi bir harabeyi andıran bir tapınak vardır. Semadirek'teki arkaik tapınak sonraları Yunan tarzında yeniden inşa edildi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum sabırsız bir yüz ifadesiyle.

"Tapınağın on iki rahibi yılın belli zamanlarında bir araya gelip, kozmik kader planına müdahale etmek için orada toplanırlar. Ellerinde şifreler olan, karanlık dünyanın karanlık prensleri...

Semadirek Adası eski zamanların en kutsal adasıydı; tanrıların en gizemli ve acımasızı olan ve hatta adını küçümseyerek telaffuz etmenin bile yasak olduğu Cabiri inancı adına kutsanmıştı. Burası aynı zamanda Büyük İskender'in babasının doğduğu yerdir. Büyük İskender'in annesi de onlardandı."

Profesör heyecanlı bir şekilde kütüphaneye yöneldi ve eline bir kitap alıp devam etti.

"Bu elimde gördüğün çok eski bir kitap. John Bathurst Deane tarafından yazılmış, 1833 yılında. Bak ne diyor, iki yüz otuz dördüncü sayfasında:

'Cabiri sözünün muktedirler anlamına geldiği söylenir ve aslında çoğul yapıda bir addır ve tekil hali de Cabir'dir. Bu Cabir muhtemelen bileşenleri Ca-ab-ir olabilecek bileşik bir sözcüktür. Eğer böyleyse, yorumlamak kolaydır, çünkü Ca-ab-ir bir anda Ca ya da Cha, domus; Ab ya da Aub, Pythonis; İr ya da Ur, Lucis vel Solis biçiminde çözünür. Dolayısıyla da Cabir'in anlamı güneş yılanının tapınağı olup, Cabiri de ya bu tür tapınakların çoğunu ya da iki ilah Aub ile Güneş'e adanmış tek bir tapınağı işaret eden aynı özellikleri taşıyacaktır.' Bu inanıştaki diğer bir tapınak da İngiltere'nin Wiltshire kasabasındadır" diyerek devam etti profesör.

"Adı açık olarak 'Abiri' ya da çoğul yapıda ifade edilen 'Ab-ir' olan 'Abury' tapınağıdır; tek farkı ise bu yerin adındaki 'tapınak'ı belirleyen 'ca' ifadesinin düşüp, sadece mabudiyetin adlarının kalmış olmasıdır; Abir, quasi, 'SERPENS SOLİS', yani 'Güneş Yılanı'. Bu tapınak bir yılan biçiminde yapılmıştır."

Profesör kitabı masanın üzerine koydu ve devam etti.

İşte bu gizemli adanın burnumuzun dibinde olduğunu bugün kim biliyor? Bir şey daha, bugün Roma İmparatoru Konstantin'in de aslında Cabiri geleneğinden geldiğini kim biliyor?"

"Ya Pavlos? Onun hiç mi suçu yok?" diye sordum heyecanla.

"Pavlos" dedi profesör bakışlarını gözlerime sabitleyerek. "İyi sıfatını bile üzerine almayan İsa'nın Tanrı'nın özünde olduğunu, her şeyin onda yaratıldığını, her şeyden önce onun var olduğunu

yazarak Tanrılaştırılmasında öncü rolü üstlendi."

"Peki Kudüs cemaatinin bir tepkisi olmadı mı buna?" dedim meraklı bakışlarla profesörü süzerek.

"Olmaz mı?" dedi profesör gülümseyerek ve hayatın sırrını açıklıyormuşçasına ciddiyetle devam etti. "Cemaat Pavlos'a sert tepki gösterdi. Pavlos havarilerle kavga etti ve onlardan ayrıldı. Kilise'deki ihtilaf sanıldığı gibi Mecdelli Meryem ile Petrus arasında değildi. Asıl kavga Hazreti İsa'nın ardından vekil olarak bıraktığı havarileri Petrus, Barnabas ile Pavlos arasındaydı, ki Pavlos kendisine ve yazdıklarına tavır aldıkları için bu havarilere 'ikiyüzlü, korkak' diye hakaretler savurmuştu."

"Barnabas ile Pavlos arasında bir mücadele vardı o halde?" diyerek araya girdim.

"Evet" dedi profesör. "Pavlos, Yakub'a rapor vermek için Kudüs'e geri döndüğünde, Petrus ile Barnabas Kudüs'te onu karşılamadı ve onunla görüşmediler. Yakub Pavlos ile ilgili gelişmelerden haberdardı ve Pavlos'tan tapınağa gidip şeriat ibadetini yapmasını istedi."

"Neden?"

"Bir tür iman tazelemesi için" dedi profesör ellerini ovuşturarak. "Başka şansı yoktu ve dosdoğru tapınağa gitti. Bu sırada bir grup, Pavlos'un yaptıklarını ve söylediklerini insanlara anlattı ve elbette halk galeyana geldi. Pavlos linçten son anda kurtuldu. Pavlos Roma'ya sığındı ve orada uzun yıllar boyu zorunlu iskana tabi tutuldu."

"Ya sonra?" diye sordum merakla.

"Akıbeti hakkında kesin bilgi yok" dedi profesör.

"Ama muhtemelen orada 61 yılında öldüğü rivayet edilir. Bu ortamda, Pavlos'un kurduğu kiliselerdeki Pagan dönmeler Roma vatandaşı olma ayrıcalığıyla rahat hareket edebiliyorlardı ve Grekçeyi de iyi bildiklerinden avantajlıydılar. Yahudi olmayanların yoğun olduğu bu yerlerde elbette Pavlos'un İsa ve İncil öğretisi kabul gördü."

Profesör yüzüne yerleşen hüzünle devam etti.

"Unutma ki Konstantin, Yılan Tapınağı'nın Roma'daki başrahibiydi."

Profesör yanıma yaklaştı, başını hafifçe öne eğerek fısıldar gibi, gözlerinde tarifi imkânsız bir korkuyla sessizce konuşmaya başladı. Pür dikkat profesörün anlattıklarına kulak verdim.

"Yeryüzünün on iki enerji merkezi vardır, bunlar kapılardır, geçiş kapıları ve bu kapılardan başka âlemlere geçişler olur. Kapı-

lardan biri İstanbul'dadır ve muhafızları da elbette. On iki sayısı her zaman önemlidir. Anlaman gereken, hakikate ulaşma savaşının zamanlar üstü olduğudur. Gelecek öngörülebilir ve birileri tarafından değiştirilmek ya da kontrol altına alınmak da istenebilir. Mücadele, devletlerin politikalarını da, sınırlarını da aşar. Dünyanın bazı liderleri, politik nedenlerle çatışıyor gözükseler de, farkında olmadan aslında aynı amaca hizmet ederler. Bulunan Barnabas İncili gerçekten Aramice yazılmışsa, elbette Hazreti İsa ile ilgili sır perdesini aralayabilir. Çarmıha gerilip gerilmediği ya da göğe yükselip yükselmediği gibi. Bilimselliği kanıtlanırsa, sadece Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasındaki ihtilafları değil, Yahudiler ve Hıristiyanlar arasındaki ihtilafları da ortadan kaldırabilir. Özellikle de İsa'nın Tanrı'nın oğlu olmadığı konusuyla ilgili."

Gök gürlemeleri şehri titretirken, lacivert gökyüzü yağmurunu olanca kızgınlığıyla boşaltıyordu.

"Bir tıkırtı duydun mu?" diye sordu profesör, yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti.

"Pencerenin önünden geçen karaltıyı sen de gördün mü?"

Elini hemen belime attım.

Profesör silahın kabzasını görünce, "Silah mı taşıyorsun?" diye sordu garip bir şaşkınlıkla.

"Son zamanlarda bazı tehditler alıyordum da."

"O karaltıyı sen de gördün mü? Pencerenin önünden geçti şimdi."

"Lütfen sakin olun Profesör" dedim korkumu belli etmek istemeyerek.

"Gördüm, sıradan bir şey de olabilir. Beni de korkutuyorsunuz."

"Sesi duydun mu Ayhan, kapı gıcırtısına benzeyen ürkütücü sesi."

İşte tam o anda ışıklar söndü. Karanlık.

Elini cebime atıp çakmağımı çıkardım.

"Buradan çıkmamız lazım" dedim sessizce.

"İyi ama nereye?"

"Artık burada kalamazsınız, burası güvenli değil."

Profesör notlarını siyah çantasının içine alelacele yerleştirdi.

"Bildiğim bir yer var, güvenli" dedim.

Aklıma Savaş Aslan'dan başkası gelmedi.

10. bölüm

Yine çalan telefonun sesiyle uyandım. Arayan elbette Melih Güler'di. Yine aynı ürkütücü rüyalar, ama alıştım artık. Başkalarının kâbusu olan benim şimdi. Küçükken annemin öğrettiği duaların yerini çoktan büyü metinleri aldı. İnsan nasıl bu kadar değişir? Oluyor işte. Yeniden doğmuş bir bebek gibiyim şimdi. Önceden ne öğrendiysem hepsi boş ve koca bir uydurmacadan ibaret. Tüm eski kitaplarımı yaktım. Benliğimde başkaca bir gerçeklik yok.

Ruhumun karanlık, ilkel ve gizemli taraflarını keşfettim. Toprağın ve kanın gizemli doğasına ulaştım. Set, Pan, Bakkhus ve Dionysus yolundayım artık.

Ruhun evrimi için ihtiyaç duyduğu ezeli malzemeleri öğrendim. Gizemli toprak, gübre ve karanlık; bir yaratığı ilaha dönüştürebilecek ilkel, bilinçsiz malzemeler.

Tüm kardeşlerim gibi, her şeyin ölüp çözüldüğü ve ilk elementlere karıştığı toprağa girdim, bilincimin çeperlerini çattım.

Pagan dünyanın birbirine görünmez bağlarla bağlı neferlerinden biriyim artık. Bir ayağım aydınlıktaysa, diğeri büsbütün karanlıkta.

Karanlık. Karanlığı seviyorum.

Üstadımız Melih Güler'den çok şey öğrendim.

"İşimiz gelecek, geleceği yönetmek" derdi her zaman ustalıkla.

"Bunun için evrenin gizil güçlerini kullanıyoruz, binlerce yıldır kullanılan eskilerin kadim bilgisini. Rekabet elbette çok büyük."

İnsanların dua etmesine artık anlam veremiyorum. Ne kadar boş bir çaba, ne kadar tekdüze. Bir de namaz kılmaları yok mu, her gün beş vakit, buna hiç katlanamıyorum.

O akşam, Melih Bey'den aldığım telefon üzerine Çamlıca'daki evine gittim.

İçeri girdim. Uşak büyük salona kadar bana eşlik etti. Melih Bey beni görünce, gözlüklerini çıkarıp sehpanın üzerine koydu ve ayağa kalkarak bana doğru yöneldi. El sıkıştıktan sonra hemen yanındaki deri koltuğa oturdum.

"Yeni kitabıma göz atıyordum ben de" diye girdi söze. "Dionysus'a adanmış bir kitap."

Gözlerinde büyüleyici, insanı hipnotize eden manyetik bir hal vardı.

"Ömrüm, zaman zaman en güzel cinsel etkinliği, zaman zaman da en alçaltıcı, en vahşi bir cinayeti esinleyebilen Dionysus'u anlamakla geçti. Yüce Dionysus'un annesi, bir ay ilahesiydi ve ölümlüydü, İsa'nın yaşamına ne kadar da benziyor, babası ise bir ölümsüz, Yunan ilahlarının lideri Zeus'tu."

Gözleriyle beni süzdükten sonra, davudi bir ses tonuyla konuştu:

"Muzaffer bir yeniden doğuşla yerin derinliklerinden yeryüzüne yükselecek yüce yılan odur."

Sanki benim göremediğim bir varlığa konuşuyormuş gibi huşu içinde devam etti.

"O varoluşun ilk maddesidir. Sonsuza dek, derinlerde ve doruklarda mücadele eden ve bu nedenle de her zaman hem aşağıda, hem de yukarıda bulunan yüce tanrıların ruhu. Mahzen, mağara, kurgan, kuyu ve kiva. Ne güzel kelimeler... Kiva nedir biliyor musun evlat?" diye sordu sonra Melih Güler.

"Meksika'daki Pueblo erkeklerinin tören ya da toplantılarda kullandıkları yeraltı odası" dedim ürkek bir ses tonuyla.

"Evet" dedi. "İnsan ruhu bir mağaraya benzetilebilir."

"Ruhumuzun karanlık doğası olmaksızın bizler köksüz, içgüdüsüz kalırız ve varlığımızın öteki yarısına tamamen sağır oluruz. Artık karanlığı kucaklama, derinliklerimize dalma ve gerçek doğamızda uyuyan gizli sarmal ihtişamı uyandırma vaktidir."

Melih Güler ellerini havaya kaldırarak kendi etrafında dönmeye başladı. "Onları sen de duyuyor musun, kanat seslerini? Onlar nöbetçilerdir. Düşmüş melekler... Nefilimler... Dünyaya indiler ve insanlara sanatı, elişlerini, bilimi, büyüyü öğrettiler."

"Hayır" dedim ürkek bir ses tonuyla.

"Sana Essenileri anlatmış mıydım?"

"Hayır efendim."

"Çok çok zaman önce" dedi Melih Güler, "Azazel'in liderliğindeki nöbetçiler Tanrı'nın hükümranlığına meydan okudular ve buluşma yeri olan Hormon Dağı'na geldiler."

Melih Güler durdu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden öyle-

ce durdu. Gözleri kapalıydı. Sonra sessizce anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Bir süre sonra gözlerini açtı ve konuşmaya devam etti.

"Orada insanlara güzel sanatlar ve çeşitli beceriler öğrettiler. İşte o zaman gizli semavi sırlar arasında ilaç ve şifanın gizemleri olan 'bitki ilimi' de vardı. İbranicedeki 'rafa'; yani 'tedavi etmek' fiilinin kökü buradan gelir. Refaim'e atfedilen özel yetenekler, özellikle de bitkicilik ve büyücülükle ilgili bilgileri, Esseniler aldılar. Kendilerinin benzer biçimde bu gizemleri taşıdıklarına ve o üstün ırkın nesli olduklarına inanmışlardı. İşte bu bilgiler de Essenilerce korundu yüzyıllar boyu."

"Evet efendim" dedim gözlerimi Melih Güler'den ayırmadan.

Melih Güler ayağa kalkarak masanın üzerinden bir dosya aldı ve bana uzattı.

"Şimdi senden bir şey yapmanı istiyorum" dedi. "Bu dosya konseyden geldi."

Dosyayı elime aldım. Adı Ayhan Sualp olan bir gazeteciyle ilgili bir istihbarat dosyasıydı.

"Bu çocuğu istiyorum, Savaş. Bütün bilgisayar kayıtlarını, elektronik postalarını, yazışmalarını, telefon, banka kayıtları, ne varsa. Attığı her adımdan haberiniz olmalı. Açıkları, zaafları, takıntıları var mı? Bunu sen yapacaksın. Başarabilir misin?"

Tam cevap vermeye hazırlanırken, "Başaracaksın" dedi Melih Güler.

Birkaç saniye süren derin sessizlikten sonra,

"Anjelika'yı kullan. Ona kimse dayanamaz" dedi.

Malikâneden çıkarken, Melih Bey beni kapıya kadar uğurladı.

Dışarı çıktığımda gözlerime baktı.

"Ortaya çıkmasını istemediğimiz bir kitabı ortaya çıkaracak, bunu kontrol etmemiz gerekiyor. Unutma, geleceği öngörmek, onu yeniden yaratmaktır."

"Emredersiniz" diyerek yanından ayrıldım.

Örgütte yükselmiştim, emrimde onlarca insan vardı, her meslekten ve her statüden. Çoğu birbirini tanımazdı. Takım lideri olmuştum. Doğrudan Melih Güler'e bağlı çalışıyordum. Her birinin altında onlarca kişi ve onların da kendi takımları. Piramidin en tepesine çıkmaya daha çok vardı; ama artık pek de aşağılarda sayılmazdım. İhsan Albay'a doğrusu şükran borçluydum.

Ertesi gün Anjelika'yı arayıp dosyayı gösterdim.

"Tanıyorum bu çocuğu, kolay lokma değil" dedi Anjelika.

"Ben de tanıyorum da, herkesin bir zaafı vardır, Melih Bey seni göndermemi önerdi" dedim.

"Nereye?" dedi Anjelika ürkek bir sesle.

"Ayhan Sualp'e. Yakında bir imza günü var. Bu pazar, Taksim'de. İmza gününe gidip sıcak ilgi göstermeni istiyorum. Bir sonraki görüşme için zemin oluştur. Senin cazibene kim dayanabilir ki..."

"Bu pazar, öyle mi?"

"Evet, gitmeden önce mutlaka kitabını oku."

"Ne hakkında yazıyor?" diye sordu Anjelika.

"Dur bakayım. En son yazdığı kitabının adı... *Hıristiyan İbadetlerinin Kökenleri*. Süryani kökenli olman ilgisini çekecektir."

Anjelika'nın gözlerinde bir isteksizlik belirdi. Bir şeylerden çekiniyordu. Artık gerçek bir hayatının olmadığını düşünüyordu. İnsanlar onun için sadece bir "iş" miydi? Ruhunun aydınlık tarafları yok muydu? Tüm bu toplantılar, gizemli ritüeller, insanların en gizli sırlarını öğrenme çabaları, insanın ruhunda sadece acı bir tortu bırakıyor olmalı. Mavi gözlerinde hâlâ o harikulade çocuksu sevecenlik. Cemiyet üyeliği aileden geliyor, sosyetenin en bildik ailesinden.

"Bilmiyorum Savaş" dedi Anjelika tarifi imkânsız bir ümitsizlikle. "Artık sıkıldım bu işlerden, tüm bunlar çok saçma ve acımasız geliyor bazen."

"Saçmalama!" dedim kızgın bir ses tonuyla.

Anjelika'nın gözleri buğulanmıştı.

"Tamam" dedi "ama bu son olsun."

Anjelika o pazar Ayhan Sualp'in imza gününe gitti. Her şey tam da planladığımız gibi gelişiyordu. Ayhan, Anjelika ile ikinci bir görüşmeyi kabul etmişti. O görüşmede ben de olacaktım.

La Boheme adlı yeniyetme sosyetiklerin gittiği restoranda buluştuk, Ayhan benden çok etkilendi. Çok zeki, sezgileri güçlü bir çocuktu. Yetenekliydi.

Artık onun yakın dostu sayılırım, hemen her şeyinden haberim oluyor. Attığı her adımdan örgütün haberi oluyor. Bizi fark etmesine asla izin vermemeliyiz. İnançları bizi kabul etmesine engel.

Melih Bey, son zamanlarda Ayhan Sualp'i daha fazla soruyor. Belli ki beklenen son yaklaşıyor.

Bir süre önce Aramice uzmanı bir profesörle tanıştı. Çok sık bir araya geliyorlar. Bahsettiğine göre dâhiymiş.

Örgüt sanırım bu konuyla ilgileniyor. Zaman daralıyor.

Yağmurlu bir çarşamba gecesi beni aradı.

11. bölüm

"Hangi mezhep Barnabas figürünün otoritesini aramış olabilir ve neden? Soru budur" dedi profesör. "Beni duyuyor musun, sana söylüyorum, hu."

"Kemerinizi takın, Hocam" dedi Ayhan.

Ayhan, elleri direksiyona kilitlenmiş, gecenin karanlığını ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru delerek yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Hangi tartışma" diyorum sana, 'Barnabas'a göre İncil' adını ortaya atmış olabilir? Duyuyor musun, sana söylüyorum, alooooooo."

"Hocam yeter artık lütfen" dedi Ayhan sesini belirgin bir şekilde yükselterek.

"Kusura bakma" dedi profesör üzgün bir sesle.

"Yani Hocam, siz Barnabas İncili ile ilgili beni hiç ilgilendirmeyen soruları bir bir sıralarken, ben hayatımda hiç bu kadar korkmadığımdan ve bu çılgın yağmur ve gök gürlemeleri altında, üstelik başım fena halde ağrırken ve karnım acıkmışken, son sürat sürerken arabamı... Sorulacak soru mu yani? Nereye mi gidiyoruz? Ne bileyim işte, gidiyoruz bir yerlere. Uzaklara. Uçuşan gölgelerin ve kapı gıcırtılarının beni korkutmadığı sakin bir yere."

"Sakinleş biraz" dedi profesör "hâlâ vaktimiz var."

"Ne için vaktimiz var, Hocam, anlamadım."

"İncil'in parasını vermek için."

"İncil'in parası mı, ne parası Hocam?"

"Bir de karbon testi için."

"Hocam ne parası, ne karbon testi Allah aşkına? Hem karbon testinin de bilimselliği tartışılır Hocam?" diye çıkıştı Ayhan, sesinde belirgin bir öfkeyle.

"Tartışılır mı? Saçmalama" dedi profesör sesini yükselterek. 'Karbon testi" dedi profesör, "Kesinlikle bilimseldir. C14 metodu olarak da bilinir. Arkeolojide en çok kullanılan yaş saptama yöntemi hâlâ budur. 50 000 yıl öncesine kadar yaklaşık 150 yıl yanılma payıyla en doğru sonuçları verir. Mantığı ise çok basittir: Doğadaki organik maddeler her yıl belli oranda radyasyona maruz kalır. İşte bundan yola çıkılarak yapılan yaşlandırma yönetimine karbon testi ya da C14 metodu denir. Ancak sadece organik maddeler için kullanılabilir. Yani tahtadan eşyalar, kemikten eşyalar ya da cesetler gibi. Çünkü canlı varlıkların bünyelerinde bulunan tek radyoaktif madde karbon 14'tür."

"Ben bu işte yokum Hocam" dedi Ayhan gergin bir şekilde. 'Kusura bakmayın.'

"İncil'i tercüme edebilmem için altmış milyar lazım, bulabilir miyiz? Köylüler yarın burada olacak."

"Hocam kime verilecek bu para?"

"Köylülere, İncil'i onlar getirdi. Ondan sonra karbon testi ve tercümeye gelecek sıra."

Ayhan o gece saatlerce sürdü arabasını, ne profesör ne de Ayhan bir şey söyledi. Bir benzin istasyonunda durduklarında saat gece yarısı üçe geliyordu.

Birlikte arabadan indiler.

"Neredeyiz?"

"Tuzla'dayız" dedi Ayhan.

"İzleniyor muyuz?"

"Ben bir şey fark etmedim. Bu yakınlarda bir arkadaşım var, adı Savaş Aslan, bilgisayar işinde, para sorunu yok, bize yardımcı olabilir diye düşündüm."

"Güvenebilir miyiz?"

"Bir yanlışını görmedim. Başka bir fikriniz varsa lütfen söyleyin."

Ayhan, Savaş Aslan'ı aradığında Savaş uyumuyordu, sanki Ayhan'ın aramasını bekliyormuş gibiydi.

"Ağabey, benim, Ayhan. Kusura bakma bu saatte aradığım için."

"Saçmalama Ayhan, beni aramayacaksın da kimi arayacaksın? Bir sorun mu var?" dedi Savaş güven veren bir edayla.

"Vakit çok geç oldu, biliyorum. Yanımda çok değerli bir hocamız var, yazıtbilimci, bahsetmiştim sana, gelebilir miyiz?"

"Elbette gelebilirsiniz" dedi Savaş Aslan avını bekleyen bir avcı gibi.

Kuş kafese giriyordu işte.

O gece Savaş Aslan'ın Tuzla'daki evine gittiler. Savaş Aslan onları dostça karşıladı.

"Aç mısınız, ya da içecek bir şeyler ister misiniz?" dedi Savaş samimi bir şekilde.

"Bu kadar sıkıntının üzerine ancak su içilir" dedi profesör, yüzünde belirgin bir tebessümle.

"Ayhan sizden çok bahsetti. Bu dönemde Aramice uzmanına pek rastlanmıyor."

"İlgili misiniz bu konulara?" diye sordu profesör.

"Biraz. Babam müzisyendi. Annem edebiyat öğretmeni, çocukluğum felsefe sohbetleri dinlemekle geçti. O yüzden dinler tarihine aşinalığım var biraz."

"Ne güzel" dedi profesör. "Sizin gibi gençlere pek rastlanmıyor son zamanlarda."

Savaş Aslan profesöre bir bardak su uzattı.

"Eksik olmayın" dedi profesör nazikçe.

"Ayhan antik metinler üzerine çalıştığınızı söylemişti."

"Evet, doğrusu daha çok Aramice ve Gnostik İnciller üzerine uzmanlığım."

"Ne kadar enteresan bir uzmanlık alanı, zevkli olmalı. Son zamanlarda Gnostik İncil'lerle ilgili hikâyeler çok yaygınlaştı. Ama ben daha çok İsa'nın çarmıha gerilip gerilmediği hikâyesiyle ilgileniyorum" dedi Savaş Aslan.

Profesör çantasından bir kitap çıkardı. "Müsaade ederseniz" dedi nazikçe, "size bir kitaptan bir pasaj okumak isterim."

Savaş, profesöre hafifçe gülümseyerek, "Hayhay" dedi.

"El Kayravani, *Mesih Gerçekten Çarmıha Gerildi mi?* adlı kitabında bu konuda şöyle yazar:

'Hıristiyanlığı kabul etmiş olan Thebes rahiplerinin soyundan bir mezhep 185 yılında Tanrı Mesih'in çarmıha gerilmesini yasaklar, o rahatça göklere yükseltilmiştir diye iddia etmişlerdir. 370 yılında da bir Gnostik mezhep Mesih'in çarmıha gerilmediğini, ancak onu çarmıha geren seyircilere böyle göründüğünü düşünerek çarmıha gerilmeyi reddetmişlerdir. Yeniden 520 yılında, Suriye Piskoposu Severus, kaçtığı İskenderiye'de, İsa Mesih'in çarmıha gerilmediğini; ancak onu çarmıha geren insanlara böyle göründüğünü öğreten bir filozof grubuna rastlamıştır... Yaklaşık 610 yıllarında da Kıbrıs valisinin oğlu Piskopos John, Mesih'in çarmıha gerilmediğini, fakat yalnızca onu çarmıha gerenlere öyle göründüğünü ilan etmeye başlamıştır.'

O halde Ayhan Bey evladım, gerçek Barnabas İncili, İsa'nın

çarmıha gerilip gerilmediği ve böylelikle de ölüp ölmediği konusunda düğümleniyor olmalı."

"Bu mezheple ilgili başka bilgi var mı?" diye sordu Savaş Aslan.

"Elbette" dedi profesör belirgin bir rahatlıkla.

"Bunlar Dosetikler'di."

"Dosetikler mi?" dedi Savaş Aslan artan bir ilgiyle. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Evet" dedi profesör. "Ancak Katolik Kilisesi'nin mutlak egemenliğinin kurulduğu IV. yüzyıldan itibaren, 'sapkın' sayılan diğer akımlar gibi Dosetikler de aşamalı biçimde yok oldular."

"Peki, Kuran bu konuda ne diyor?" diye sordu Savaş Aslan.

Profesör hemen cebinden çıkardığı küçük mealden defalarca okunduğu belli sayfaları peş peşe açmaya başladı. Davudi bir ses tonuyla ve kendinden geçmişçesine Nisa suresinin 157. ayetini okudu:

"Oysa onu öldürmediler ve asmadılar; fakat (bu iş) kendilerine, benzer gösterildi..."

Ve hemen Âl-i İmran suresinin 49. ayetine geçti:

"Ben size Rabbimizden bir mucize getirdim: ben çamurdan kuş şeklinde bir şey yaratır, ona üflerim, Allah'ın izniyle hemen kuş oluverir; körü ve alacalıyı iyileştiririm; Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim; evlerinizde ne yeyip, ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer inanıcı iseniz elbette bunda sizin için bir ibret vardır."

Profesörün dini metinlere hâkimiyeti ikisini de şaşırtmıştı. Profesör, Maide suresinin 110. ayetini okumaya başladı:

"Allah demiş ki: 'Ey Meryem oğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla, hani seni Ruhu'l Kudüs ile desteklemiştim; beşikte ve yetişkin iken insanlarla konuşuyordun; sana Kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. Benim iznimle çamurdan kuş şeklinde bir şey yaratıyor, içine üflüyordun, benim iznimle kuş oluyordu; anadan doğma körü ve alacalıyı benim iznimle iyileştiriyordun; benim iznimle ölüleri (diriltip kabirlerden) çıkarıyordun ve İsrailoğullarını da senden savmıştım; hani sen onlara açık deliller getirdiğin zaman, içlerinden inkâr edenler: 'Bu açık bir büyüden başka bir şey değil!' demişti. Görüldüğü gibi Savaş Bey, Hazreti İsa'nın şifacılığı da Allah'ın kendisine lütfettiği bir hediyedir" dedi profesör imalı bir şekilde.

"Ne demek istediğinizi anlamadım" dedi Savaş Aslan tedirgin bir yüz ifadesiyle.

"Şifacılar" dedi profesör, ellerini kavuşturarak, "Allah'ın elçilerinin kullandığı yöntemleri miras aldılar ve bugüne kadar bir ku-

şaktan diğerine bu gizemli yöntemleri kullanageldiler. Hem ilaçlarla, hem de manevi yöntemlerle. Kuran'daki şifa ayetlerini biliyor musunuz?" diye sordu profesör gülümseyerek.

"Hayır" dedi Savaş Aslan nazikçe.

Profesör gözlerini kapatarak ayetleri okumaya başladı.

"'Ve [Allah] inananların göğüslerini iyileştirir.'

'Ey insanlar, size Rabbinizden bir öğüt, göğüslerde olan (sıkıntılar)a şifa ve inananlara bir yol gösterici ve rahmet gelmiştir'. 'Onun karınlarından, renkleri çeşit çeşit bir içecek çıkar ki onda insanlara şifa vardır.'

'Ve Biz Kuran'ın içinde inananlar için bir şifa ve merhamet içeren şeyler indirdik.'

'Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur'."

Profesör gözlerini açtı. Savaş Aslan'a baktı.

"Herkesin fiziksel bedenini kuşatan ve içine giren bir enerji alanı ya da aurası vardır. Bu alan insanın sağlığıyla yakından ilişkilidir."

"Haklısınız" dedi Savaş Aslan etkilenmiş bir biçimde, "Enerji farklı kültürlerde farklı adlarla bilinir. Japoncada Ki, Çincede Çi, Hintçede Prana, Arapçada Kudra..."

"Evet" dedi profesör. "Enerji bizlere bir hediye, yaratıcı katından aktarılan candır. Düşünce dalgalarımızı ve duygularımızı düzenleyen enerji, hayat gücünün kaynağıdır ve bütün varlıkları canlı kılan etkendir. Evrendeki bütün hareketlerin kaynağıdır. İnsan bedeni canını kaybettiğinde asli enerji ondan ayrılarak bedenin çözülmesini mümkün kılar."

Profesör, biraz düşündükten sonra konuşmasını etkileyici sözleriyle sürdürdü. Ayhan da gözlerini profesöre dikmiş, tarifi imkânsız bir huşu içinde anlatılanları dinliyordu.

"Bu bilinmeyen ruhsal enerji, canlı varlıkların kanının her damlasının ardındaki candadır, her canlı hücrenin ardındaki harekettedir ve takımyıldızların ve galaksilerin itici gücüdür."

Profesör bakışlarını yukarı doğru çevirdi; sonra yıldızların ona hem çok uzak, hem de çok yakın olduğunu fark ederek konuşmaya devam etti.

"Bu gerçeklik, özellikle de bu bilinmeyen ve görülmeyen enerjinin müdahalesi olmaksızın hiçbir ağaç, ot, bitki ve hatta hiçbir yaşam biçimi var olamaz. Bu enerji sayesinde zayıf bir bitki muazzam bir çölün ortasında yaşam bulur. Organları, damarları ve bütün bedeni canlı kılan bu enerji, ruhsal yaşam gücüdür. Bedenin yaşam gücü tükendiğinde, organların anatomik ilişkileri acı-

ya, organların işlevsizliğine ve sağlığın tümden fenalaşmasına yol açacak biçimde değişip bozulur."

Profesör bir süre sustu, Savaş Aslan'ın gözlerine odaklanarak, donuk ama güçlü bir ses tonuyla, son derece önemli şeyler söylemeye hazırlanırcasına sözlerine devam etti:

"Büyü, bir enerji transferidir ve hedef alınan insanın ruhsal enerji akışını tahrif etmeye ya da yetersiz kılmaya ve hatta kimi zaman da tümüyle yok etmeye odaklanabilir. İnsanın sağlığı etkilenir ve acıya, hastalığa, ıstıraba neden olur. Cin denilen varlıklar aslında enerji kökenli varlıklardır ve büyü, bu varlıkların bu tür amaçlara koşulması için kullanılan sembolik bir dildir.

'Leta'if' diye bir şey duymuş muydunuz Savaş Bey?" diye sordu beklenmedik bir şekilde aniden.

Savaş ellerini çenesine götürerek, birkaç saniye düşündü.

"Evet" dedi duymuştum. "İslami terminolojide geçen ve 'katmanlar' anlamına gelen bir kelime yanılmıyorsam."

"Harika" dedi profesör. "Leta'if kelimesinin tekili latifedir ve enerji sistemi içindeki çok önemli odak noktalarıdırlar. Herhangi bir latife dengesizleştiğinde hastalık oluşur. Allah'ın farklı kutsal adlarını çeşitli sayılarda tekrarlamak önemlidir. Bu kutsal adlar, evrensel enerji kaynağının akışını güçlendiren kıvılcımlar gibidir. Bu ateşleme aynı zamanda, hastanın bedeninde ısı üretilmesine neden olan leta'ifin odak noktalarını da etkinleştirir. Hazreti İsa, işte bu ilmi en iyi bilen peygamberlerin başında gelirdi. Ve bu bilgelik kuşaktan kuşağa aktarılan bilgilerle bugün dahi kullanılmaktadır."

Savaş Aslan, "İlginç" dedi nazik bir gülümseyişle; profesörün anlattıklarından etkilenmişti.

Savaş Aslan, "Doğrusu etkilendim" dedi. "Ama sizi bu kadar derin araştırmalara sevk eden motivasyonu merak ettim doğrusu."

"Hiç" dedi profesör sessizce, "Sadece hakikate olan aşkım, hepsi bu."

Profesörün gözleri doldu.

"Sevgili Hocam" dedi Ayhan, profesörün anlattıklarından etkilenmiş bir şekilde. "Müsaade ederseniz, Savaş Bey'e konuyu açmak niyetindeyim."

Profesör başını hafifçe eğerek, "Elbette" dedi.

"Profesörün yardıma ihtiyacı var, sana biraz da bu yüzden geldik."

"Onur duyarım" dedi Savaş Aslan, "bu dinlediklerimden sonra, yeter ki yapabileceğim bir şey olsun."

"Ayhan sakin bir şekilde ayağa kalktı."

"Altmış milyara ihtiyacımız var" dedi utangaç bir şekilde. "Bulabilir miyiz?"

"Altmış milyara mı?"

"Evet" dedi Ayhan sıkılarak.

"Altmış milyar mesele değil, peki ne yapacaksınız bu parayı?" dedi Savaş merakla.

"Köylülere vereceğiz" dedi profesör net bir şekilde.

"Köylülere mi?"

"Evet."

Profesör Ayhan'a baktı. Ayhan'ın göz ucuyla verdiği olur mesajını aldıktan sonra devam etti.

"Hakkari'de uzun yıllar papaz olarak bulunan bir dostum var, adı Marcellius. 'Kayıp Barnabas İncili'ni bulduğumuzu sanıyorum' dedi. Heyecanlandım. Hem de çok, tarifi imkânsız bir heyecan bu. Köylüler bir mağarada bulmuş. Papaz papirüsleri görünce oracıkta düşüp bayılmış. Para ettiğini anlamaları gecikmemiş bizim şark kurnazı köylülerin. Çarıklı erkânıharp bunlar, bilirsiniz. Dün sabah, köylüler bana geldiler, Marcellius'la birlikte. Eski, çok eski olduğunu hemen anladım tomarların."

"Sonra" diye sordu Savaş heyecanlı bir şekilde.

"Heyecandan bayılacaktım neredeyse. Karbon testi yapabilir miyim diye sordum. Böylelikle metnin tam olarak yaşını öğrenebilecektik."

"Ne dediler peki?"

"Sonra köylülerin altmış milyar istediğini söyledi Marcellius, utana sıkıla. Ben de bu parayı bulmak için bazı dini bütün iş adamlarına gittim. Ne var ki hiçbirinin ilgisini çekemedim."

"Keşke daha önce tanışsaydık" dedi Savaş Aslan.

"Süleymaniye'de İstanbul'un belki de en seçkin kütüphanesine sahip bir dostum var. Kesinlikle ilgilenirdi bu işle. Elinde bu tür yazma eserlerden belki de yüzlerce var. Kütüphanede bulunan eserlerin mikrofilm yöntemiyle arşivlenmesiyle bizzat ben ilgilenmiştim. Son bir yıldır, eserlerin dijital fotoğraflarını çekerek, bilgisayar ortamına aktarmaya başladık. Tam on beş bin eser böylece bilgisayar ortamına aktarıldı."

"Harika" dedi profesör. "Bu dostunuzla tanışmayı ve kütüphanesinden yararlanmayı çok isterim" diye ekledi samimi bir gülümsemeyle.

"Varsayalım bu parayı bulduk ve karbon testini yaptırabildik, elimize ne geçecek?" dedi Savaş mağrur bir şekilde.

"Gerçek. Size bundan fazlasını vaat etmiyorum. İki bin yıllık

sır çözülecek. Hıristiyanlar piyasadaki Barnabas İncili'nin ortaçağ ürünü sahte bir eser olduğunu söylediler yıllarca."

"Bu iddiayı çürüteceksiniz o zaman" dedi Savaş bilgiç bilgiç.

"Hayır" dedi Ayhan, "tam olarak değil."

"Nasıl yani?"

"Piyasadaki Barnabas İncili, bence de bir ortaçağ eseri, buna hiç kuşku yok" dedi profesör. İnsanı kuşatan, rahatsız eden mavi gözlerini Savaş Aslan'a dikti.

"Bir kopya. Ama bu kopyanın esinlendiği bir orijinal metin olması lazım, ki bu kitap iki bin yıldır kayıp. Akıbetiyle ilgili hiçbir şey yok. Tam bir efsane."

"Anladım" dedi Savaş sessizce. Başını pencereye doğru çevirip gözlerini kısarak aya baktı, ayın büyüleyici parlaklığına dikti gözlerini. Sonra yüzünü tekrar profesöre çevirerek,

"Mesele şimdi daha açık" dedi.

"Elbette" dedi profesör kendinden emin bir şekilde. "Tomas, Filipus, Petrus, Yakub, Matta, İncilleri mevcut iken, neden Barnabas İncili de olmasın ki?"

"Sayın Profesör" dedi Ayhan, "Barnabas İsa ile hiçbir zaman karşılaşmadı bildiğim kadarıyla."

"Ama şunu atlıyorsun evlat" dedi profesör, "Yeni Ahit kayıtlarında, İsa'nın hayatını ve öğretilerini doğrudan onunla karşılaşan kimselerden duyan biri konumundaydı; bu da onu İncil yazmaya yeterli kılmaz mı?"

"Doğrusu haklısınız" dedi Savaş. "Barnabas önemli bir mektubun yazarı olarak biliniyor. Barnabas gibi büyük saygı ve hayranlık uyandıran bir figürün İncil yazmaması için neden yok."

"Aslında Savaş Bey evladım" dedi profesör, "onun adına da bir İncil yazılmamış olması şaşırtıcı olurdu, değil mi?"

"Bir de Barnabas mektubu vardı, değil mi Profesör?" diye sordu Ayhan.

"Evet" dedi profesör ve çantasından Profesör Rodney Blackhirst'in makalesini çıkarıp bazı bölümleri okuyarak devam etti:

"Müslümanlar arasında, Barnabas Mektubu, Barnabas İncili ile karıştırılır yıllardır; ancak bunun nedeni ilk Hıristiyan kaynakları değil. *Altmış Kitap Listesi* hem Barnabas Mektubu'nu hem de Barnabas İncili'ni birbirinden ayrı ve farklı iki eser olarak listelemiş durumdadır, karışıklığa neden olmamak için."

"Listelerdeki tüm kitaplar mevcutken, sadece Barnabas İncili'nden hiçbir iz kalmamış olması mantıklı mı?"

"Haklısınız. O çağlardan bu yana bir kitabın ardında, adından

başka hiçbir şey bırakmamış olması normal değil" dedi Ayhan. "O kitap eğer buysa, tarih belki de yeniden yazılacak."

"Elbette o, bunu hissediyorum."

Profesör her iki kitabın listesini Ayhan ve Savaş'ın önüne koydu. "Bakın şunlara, şaşırtıcı değil mi?"

Decretum Gelasianum
Peter'in İşleri – mevcut.
Philip'in İşleri – mevcut.
Matthias İncili – parçalar mevcut.
Barnabas İncili – hiçbir şey mevcut değil.
James'in Less İncili – muhtemelen Protevangelium.
Havari Peter İncili – parçalar mevcut.

Altmış Kitaplar Listesi
Clement'in Öğretileri – Havarilerin Yasaları - mevcut.
Ignatius'un Öğretileri – mevcut (mektuplar).
Polycarp'ın Öğretileri – mevcut (mektuplar).
Barnabas'a göre İncil – hiçbir şey mevcut değil.
Matthias'a göre İncil – mevcut.

Ayhan büyük bir şaşkınlıkla profesörün gösterdiği bölümlere baktı, dikkatli bir şekilde inceledi ve kitapları masanın üzerine koydu.

"Sayın Profesör, dikkatimi çeken bir şey var, sizin de dikkatinizi çekmiştir elbette. Neden Barnabas ve Matthias İncili birlikte gruplanmış? Neden bu iki ad ve her iki listede? Neden Barnabas ve Matthias?"

"Peki bu kitap nerede bulundu?" diye sordu profesör ve devam etti: "Hakkari'de bir mağaranın içinde, köylüler zeminden epey aşağıda, geniş bir oda büyüklüğündeki loş mağarada bir lahit buldular. Lahdin kapağını açtıklarında mumyalanmış bir ceset ve bir tomar papirüs tabakası gördüler. Bu ceset büyük bir olasılıkla Aziz Matthias'a aitti. Barnabas'ın cesedi İmparator Zene zamanında, Kıbrıslı keşiş Anthemios'un gördüğü bir rüya sonucu bulunmuştu. Bir mağarada, göğsünün üzerinde, ellerinin arasında Matthias İncili'ni tutarak. Bu ilginç esleşme bana bunu düşündürtüyor."

"Barnabas'ın cesedinin üzerinde Matthias İncili, Matthias'ın cesedinin üzerinde Barnabas İncili... Yapmayın Profesör, bu anlattığınız ancak filmlerde olur" dedi Ayhan.

Ayhan ve Savaş öylece profesöre bakakaldılar.

12. bölüm

"Çok fazla sigara içiyorsunuz, Komiserim, sizin için üzülüyorum" dedi polis memuru Murat.

Komiser Yiğit, "Boş ver" dedi çaresiz bir yüz ifadesiyle. "Atın ölümü arpadan olsun."

Kapı çalındı. "Gir" dedi Komiser Yiğit tok bir sesle.

"Efendim" dedi içeri giren polis memuru, profesörün evinde bulunan saç teliyle ilgili araştırma tamamlandı."

İstihbarat biriminden Turgay elindeki dosyayı Komiser Yiğit'e uzattı.

"Otursana" dedi Komiser Yiğit babacan bir şekilde.

Komiser dikkatli bir şekilde dosyayı eline alıp incelemeye başladı.

"İgor mu? Bu adam Rus."

"Evet efendim. Bir dönem Rusların Türkiye'deki adamlarından olduğu biliniyor."

"Simdi anlaşılıyor MİT'in Rus Masası'nın bu işle neden ilgilendiği. Bir yanlışlık yok değil mi?" diye sordu Komiser Yiğit.

"Hayır efendim. Delilimiz çok net. İgor, Rus mafyasının Türkiye'deki en önemli adamlarından biriydi. En son Ömer Lütfü Topal'ı koruyan ekibin başındaydı."

"Hatırladım" dedi Komiser Yiğit. "Topal cinayetinden sonra bir daha haber alınamamıştı."

"Garip. Çok garip."

"Susurluk kazasında, arkadan gelen beyaz Mercedes'in içinde onun olduğu iddia edildi, ama kanıtlanamadı. Bir daha da izine rastlanmadı."

"İyi ama İgor'un böyle bir işle ilgilenmesi... bence çok garip."

"Efendim, elimizdeki bilgilere göre İgor'un o dönemde, ulusla-

rarası mafya gruplarıyla çok yakın ilişkileri olduğu biliniyor."

"İyi ama böyle bir adamın profesörle ne işi olabilir ki?"

Turgay elindeki istihbarat dosyasını Komiser Yiğit'e uzattı.

"Efendim bu dosya biraz önce MİT'ten geldi."

"Kemal Bey göndermiştir" dedi Yiğit kendinden emin bir şekilde.

"Evet" dedi Turgay sakince.

"Adı İhsan Tuna. 1993 yılında emekli olmuş."

"Bir deniz albayı mı?" diye sordu Komiser Yiğit, şaşkınlığını belli eden bir ses tonuyla.

"Evet efendim."

"İşler karışıyor o zaman" dedi Komiser Yiğit.

"Bana bir sigara verin."

Murat, isteksiz bir şekilde Komiser Yiğit'e sigara uzattı.

"Hakkında bilgi var mı bu albayın?"

"Elimizdeki bilgilere göre, albayın geçmişinde bizi ilgilendiren bir durum yok efendim."

"O halde MİT bizi bir yere yönlendirmek istiyor, ama nereye?" dedi Komiser Yiğit başını iki elinin arasına alarak.

"MİT'in Rus gizli servisiyle bir rekabet içinde olduğu sır değil efendim" dedi Turgay mütevazı bir şekilde.

"Bence başka bir iş var bu işin içinde, ama ne?"

"Yaptığımız araştırmaya göre, albay emekliliğinden önce Moskova'daki büyükelçilikte askeri ataşelik yapmış."

"İlginç" dedi Komiser Yiğit, "mesele şimdi az da olsa anlaşılıyor. Albayın Ruslarla teması var demek ki."

"Bir şey daha var efendim" dedi Turgay heyecanlı bir şekilde.

"Nedir?" diye sordu Komiser Yiğit yüksek sesle. "Söylesene."

"Efendim, albayın son bir ayın tüm telefon kayıtlarına ulaştık."

"Bunun için mahkeme kararı gerekir, biliyorsunuz" dedi Komiser Yiğit.

"Elbette efendim, ama buna ne vaktimiz vardı, ne de soruşturmayı riske atacak cesaretimiz."

"Peki. İyi yapmışsınız, ama çenenizi sıkı tutun."

"Elbette. Bizden yana bir şüpheniz olmasın."

"Ne buldunuz peki?"

"Albayın son görüştüğü isimler arasında Savaş Aslan adında, ordudan ayrılmış bir üsteğmen var."

"Ne var bunda?"

"Savaş Aslan'ın çalıştığı şirket olan Cem Net'in Ulusal Güvenlik Dairesi'yle yakın ilişkileri olduğunu saptadık."

"Ne tür ilişkiler?"

"Daha çok ticari ilişkiler."

"Araştırmayı derinleştirin çocuklar, her ikisiyle ilgili detaylı bilgi istiyorum. Deliller oluşunca sorguya alabiliriz."

"Bir şey daha var efendim. Geçen bahsettiğiniz gazeteci, Ayhan Sualp..."

"Evet?"

"Savaş Aslan'ın yakın arkadaşı."

13. bölüm

Rus Dış İstihbarat Servisi Başkanı Valentin İvanov bacaklarını ahşap masanın üzerine atmış, bir elinde votka, diğerinde Küba'dan yeni getirttiği Havana purosu. KGB'nin Moskova'daki komünizm döneminden kalma en büyük binasının en üst katında, Çaykovski'nin 6. Senfonisi'ni sesini sonuna kadar açmış dinlerken, Moskova'nın gümüş rengi göklerinden lapa lapa kar yağıyordu.

FSB Başkanı Nikolay Petruşev ve GRU Generali Albert Çernişev kapıyı çalıp içeri girdiklerinde İvanov'u bu halde gördüler; kendilerini boktan bir olayın içinde bulacaklarına zerre kadar şüpheleri yoktu. Çanlar başka kimin için çalıyor olabilirdi ki? İçeri girdiler, İvanov ayağa bile kalkmadı. Müziğin sesini kısmak saygı gösterisi olarak bile algılanabilirdi. Yapmadı bunu. Kılını bile kıpırdatmadı. Ayağa kalkıp oturmaları için yer göstermekse mucize olurdu.

Valentin İvanov, elindeki fotoğrafları sinirli bir şekilde masada bulunanların önüne attı.

"Beyler, bir açıklama istiyorum. Nasıl oluyor da böyle bir olayda eski bir KGB subayının fotoğrafına rastlayabiliyorum... Söyler misiniz bana? Ha söyler misiniz?"

Petruşev tam ağzını açıp, "efendim" diyecekken, Valentin gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi öfkeyle ve yüksek sesle konuştu:

"Senin de, efendinin de, seni oraya getiren zihniyetin de... Bana maval okumayı kesin, sizi gidi bok çuvalları! Bu pisliği siz temizleyeceksiniz, ben değil!"

GRU generali şapkasını çıkarıp dizlerinin üzerine koydu.

"O şapkayı görüyor musun, General."

"Görüyorum efendim."

"Onu al... Gerisini sen tamamla."

"Efendim."

Generalin sözü İvanov'un bıçak gibi sözleriyle kesildi.

"Bir açıklama istiyorum Beyler... Türkler çıldırmış durumda, bir açıklama bekliyorlar... Diplomatik bir kriz çıkmaması için şimdilik gizli tutacaklar... Ama ödemek zorunda kalacağımız bedel büyük..."

General, İvanov'un gözlerine ürkekçe bakarak, "Putin'in haberi var mı?" diye sordu.

"Nasıl olmaz? Bir de soruyor. Sabah ayrıntılı bir rapor istedi benden... Ve ben SVR'nin başkanı olarak, Türkiye'de cinayete karışan bir elemanımız olduğunu Rusya devlet başkanından öğreniyorum..."

"Sonumuz yakındır" dedi FSB Başkanı Nikolay.

GRU generali elindeki fotoğrafa baktı ve SVR başkanıyla göz göze geldi.

"Onu tanıyordun, değil mi General?.."

Generalin gözleri küçüldü.

"Evet. Ah, İgor... Gençliğinde ülkemiz için çok şey yaptı... En iyi elemanlarımızdan biriydi..."

"Dokuzuncu timden, değil mi?"

GRU generali evet anlamında başını salladı...

"Beyler, sanırım bana anlatmanız gereken çok şey var" dedi Valentin.

GRU generali ile FSB başkanı birbirlerine baktı...

"Her şey İstanbul'daki emekli bir deniz albayının yaptığı bir teklifle başladı."

14. bölüm

İhsan Albay, pasaport kontrolünde, bitmek bilmeyen bir kuyrukta bekliyordu. Soğuğun Moskova ile adeta bütünleştiğini düşündü. Rusya'daki bürokrasiyi görünce o eski günleri hatırladı. "Yıllar bu güzel şehri hiç değiştirmemiş" diye geçirdi içinden. Türkiye'nin ne kadar rahat bir ülke olduğunu düşündü sonra. Henüz Moskova semalarında süzülürken dağıtılan "göçmen kartları" endişelenmesine, kalbinin yine hızla çarpmasına yetmişti. Her iki tarafının da dikkatlice doldurulması gerektiği söylenen kartların sadece bir tarafının kontrol edildiğini görünce İhsan Albay rahatladı. Ama yine de sorun çıkmaması için dua ediyordu.

İhsan Albay pasaport ve vize işlemlerinden sonra dışarı çıktığında, sıcaklık eksi on dereceydi ve soğuğa karşı yanında getirdiği eldiven, kaşkol ve şapkasıyla hazırlıklıydı. İhsan Albay hemen bir taksiye bindi.

"Arbat Caddesi lütfen."

Taksi şoförü, "Tamam Bayım" dedi.

Şoför dikiz aynasından İhsan Albay'a bakıyor ve sanki konuşacak bir konu arıyordu.

Taksi şoförü "Trafik Moskova'da bir işkencedir, Bayım. Yakında Rus votkası kadar meşhur olursa şaşmayın" dedi.

İhsan Albay gülümseyerek, "Öyle gözüküyor. Önceden de böyleydi" dedi düzgün Rusçasıyla.

Taksi şoförü ,"Evet. Sadece otuz kilometre mesafedeki Moskova'ya ulaşmamız iki saati buluyor. Son yıllarda arabalara çok talep var. Bir de benzin fiyatları çok düşük burada. Benzinin litre fiyatı elli cent civarında. Bu rakam, bir metro bileti fiyatına denk."

İhsan Albay bir taraftan şoförün anlattıklarını dinliyor, bir taraftan da şehri bir sanatçı dikkatiyle inceliyordu. Halkın kaldığı

soğuk görünümlü binalar, kamu binalarının ihtişamı yanında kayboluyordu. Moskova'daki en görkemli binalardan biri Rus Dışişleri Bakanlığı'na aitti ve Stalin döneminde yapılan bu binadan ülkede yedi tane bulunuyordu.

İhsan Albay'ın meraklı gözlerle binalara baktığını fark eden şoför, "Bu binalara 'Stalin'in yedi kardeşi' derler. Şu ilerideki, meydandaki, Saint Basile Katedrali. Moskova'nın simgesi olan bu kubbeli yapı, çoğu insan tarafından Kremlin Sarayı ile karıştırılır."

Moskova'daki katedrallerin bu ortak kubbeli yapısı, dini bir sembole dayanıyordu. Kubbeler, Ortodokslarca kutsal sayılan, yanan mumun aldığı şekilden esinlenerek inşa edilmişti.

"İşte Bayım, Arbat Caddesi burası."

İhsan Albay teşekkür ederek, cebinden on dolar çıkarıp uzattı. Şoför memnun bir yüz ifadesiyle, "Çok cömertsiniz Bayım, ama borcunuz yirmi dolar" dedi.

İhsan Albay itiraz etmedi. Cebinden bir on dolar daha çıkarıp uzattı.

Arbat Caddesi, İstanbul'un İstiklal Caddesi'ne benziyordu. İhsan Albay uzun cadde boyunca yürümeye başladı. Caddede sıralanan Rus restoranlarında geleneksel yemekler ve Rus votkası sunuluyordu. Sokaklara atılan sigara izmaritleri gibi, Moskova sokaklarında bira ve votka kutuları gördü. Bu saatte, takım elbisesi içinde, bir elinde iş çantası diğerinde bira şişesiyle yürüyen insanları şaşkınlıkla izledi. Bazı sokaklarda şişe ve kutulardan adeta küçük tepecikler oluşmuştu.

Sonra Nadya'yı düşündü. Gökyüzünün hiçbir zaman onun gülen çocuk gözleri kadar masmavi olmadığını hatırladı. O son gün, Arbat Parkı'nın hemen ilerisinde, ona yazdığı son şiiri okumak için gittiği o restoranı hatırladı.

"Nadya saçlarını örerdi, ben seyrederdim. Nadya aynada kendine gülümserdi. Hayatımda bir çılgınlıktı Nadya. Ben severdim Nadya'yı. Nadya hep beddua ederdi."

Sonra ellerini, bir kadını kadın yapan o narin, deniz kabuğu inceliğindeki ellerini hatırladı.

O akşamı hatırladı.

O akşamı.

O akşam.

Nasıl unutabilirdi ki? Aklından nasıl çıkarabilirdi ki?

O akşam Arbat'taki o restoranda, Nadya'yla görüşmeye gittiğinde, görüşmeye gelen Albay Çernişev'di.

"İyi aksamlar Albay" dedi Çernişev nazikçe.

Albay bu cüretkâr davranış karşısında her şeyin bittiğini anladı.

Büyük bir sükûnet içinde sonunu bekleyen bir av gibiydi.

Çernişev usulca masaya oturdu.

"Aşk güzel şey Albay, doğrusu yazdığınız şiirler, karargâhta elden ele dolaşıyor."

Albay artık bir av olduğunun farkındaydı.

Sessizce celladının yapacağı son hamleyi beklerken, hâlâ ve sadece Nadya'yı düşünüyordu.

"Adım Çernişev. Rus Askeri İstihbaratı'nda albayım."

Albay sigarasını kül tablasına sertçe bastırarak söndürdü.

"Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Oysa biz sizi çok iyi tanıyoruz Albay. Konuşmak istiyorum. Bizim konumumuzdaki iki asker ne konuşabilir bilmiyorum doğrusu... Siz zeki bir askersiniz. Durumunuzu pekâlâ avantaja çevirebilirsiniz."

"Diplomatik dokunulmazlığım olduğunu hatırlatırım size. Bu yaptığınız kabul edilemez."

"Yapmayın Albay. İstihbarat bir oyun, zevkli bir oyun. Sizin konumunuzdaki bir adamın ilişkilerinde daha dikkatli olması gerekmez mi? Ne yani, Türkiye'nin Moskova'daki askeri ataşesini başıboş mu bırakacaktık? Sizinkiler bizimkileri izlemiyor mu? Doğrusu size saygı duyuyorum. Önceleri Nadya ile ilişkinizin, nasıl söyleyeyim, her zamanki gibi, gündelik, bir gecelik ilişkiler gibi olacağını sanmıştık. Oysa sonraları, bunun sizde ne büyük bir tutku olduğunu gördük. Karargâhta sizinle ilgili bahisler bile açıldı."

"Sadede gelin Albay."

"Bu arada fala olan düşkünlüğünüz de dikkatimizden kaçmadı. 'Hayatınıza yeni bir kadın girecek.' Hatırladınız mı? Ben yazmıştım onu. Bir an şüpheleneceğinizi düşündük; ama siz Türkler böyle şeylere çok meraklısınız. Ne çok güldüğümüzü anlatamam. En çok da 'baş harfi N' bölümüne."

"Lütfen sadede gelir misiniz?"

"Bizimle çalışmanızı istiyoruz. İşbirliği."

"Bu işbirliğini yapabilecek organlar mevcut. Bana teklif ettiğiniz bu işbirliğini amirlerime bildirmem gerekecek."

"Siz bilirsiniz. Size bu konuda baskı yapacak değiliz. Elimizdeki ateşli sevişme sahnelerini kullanarak şantaj yapacak da değiliz! Meslektaşlar birbirlerine bu konuda anlayışlı olmalıdır. Aile hayatınızın tehlikeye girmesini ister miyiz hiç... Biz sizinle sağlıklı bir ilişki geliştirmek niyetindeyiz."

"O halde?"

"Bizimle çalışırsanız, teşkilatımızın en önemli beyinlerinden biri olursunuz. Sizi ülkenizde koruruz, yükselmeniz için elimizden geleni yaparız. Sizinle nasıl bağlantıya geçeceğimizi sizden ve benden başka kimse bilmeyecek. Bu konuda usta olduğumuzu siz de bilirsiniz."

"Hayır, yapamam bunu, ülkeme ihanet edemem" dedi İhsan Albay.

"Ülkenize ihanet etmenizi isteyen kim? Biz sadece işbirliği istiyoruz" dedi Çernişev şeytani bir ses tonuyla.

"Bunun karşılığında bana para ve gelecek vaat ediyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, tüm bunlardan daha önemli bir şeyi, Nadya'yı vaat ediyoruz size. Hayatınızın anlamı o, değil mi? O olmadan paranın ve gücün ne anlamı olabilir ki?"

Albayın o an tüm dünyası karardı. Seçeneklerin ikisi de çok acıydı.

İhsan Albay ayağa kalktı, meslektaşının gözlerinin içine bakarak, "Hayır" dedi.

"Hiçbir şey, ama hiçbir şey ülkeme ihanet etmeme neden olabilecek kadar önemli olamaz. Aşk bile..."

"Nadya, kim bilir nerelerdesin şimdi? Saçlarını çöz geceye karşı. Rüzgâr hemen yanı başında, kokunu getirsin bana, saçlarını çöz... Nadya."

Arbat Caddesi'nde yürürken bunları hatırladı, aradan geçen on yılın ardından.

Onu tekrar buralara getiren, Moskova'nın buzlu iklimine sürükleyen neydi? Aşk mı, yoksa intikam mı?

Kim bilir?

Hemen yanı başında siyah bir Mercedes durdu. Zaten bekliyordu bunu. Kapı açıldı. Albay içeri doğru baktı. Çernişev'di. Yaşlı kurt hiç değişmemişti. Arabaya bindi. Mercedes, soğuk ve karlı Moskova sokaklarında kaybolup gitti.

15. bölüm

Savaş Aslan uyandığında saat sabahın onuydu. Yüzünü yıkamak için banyoya yöneldi.

"Günaydın" dedi profesör.

"Günaydın" dedi Savaş Aslan. "Erkencisiniz."

"Erken kalkmayı severim. Hem belli bir yaştan sonra insan uykudan da zevk alamıyor eskisi gibi."

"Lütfen rahatınıza bakın" dedi Savaş nazikçe. "Ben birazdan kahvaltıyı hazırlarım."

"Ben hazırladım bile" dedi profesör. "Size zaten epey zahmet verdik gece yarısı. Dertsiz başınıza dert aldınız."

Savaş Aslan gülümseyerek profesörün yanından geçti.

"Ayhan evladım, kalk artık sen de, sabah oldu."

Ayhan yattığı kanepeden doğruldu.

"Saat kaç?"

"On bir oldu artık. Acele etmemiz lazım. Hadi toparlan"

Ayhan gözlerini ovuşturarak, "Kahvaltı da hazır, öyle mi?" dedi.

"Evet" dedi profesör gülümseyerek.

Hep birlikte masaya oturdular.

"Parayı dert etmeyin" dedi Savaş bir taraftan çayını karıştırırken. "Siz uyurken, ben bankaya kadar gidip, parayı ayarladım."

Profesör ile Ayhan birbirlerine baktı.

Profesör, "Bu parayı en yakın zamanda ödeyeceğim, hiç şüpheniz olmasın. Yardımseverliğiniz takdire şayan," dedi.

"Para önemli değil" dedi Savaş nazikçe. "Önemli olan tüm bu anlattıklarınızın gerçekleşmesi. Bence bu paradan çok daha önemli."

"Sağ ol" dedi Ayhan. "Çok iyisin."

"Benim birazdan çıkmam lazım. Para çantanın içinde. Daha

sonra tekrar görüşürüz. Bir sorun çıkarsa ara beni."

"Sağ ol ağabey."

"Çok teşekkür ederiz, Savaş Bey."

"Rica ederim."

Ayhan Savaş'ın verdiği çantayı açtı.

"Artık İncil'i alabiliriz, değil mi Hocam?"

"İnşallah" dedi profesör düşünceli bir şekilde.

"Her şeyin bu kadar çabuk olması beni düşündürüyor biraz."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece bir his, o kadar. Sanki izleniyormuşuz gibi geliyor, birileri her şeyden haberdarmış gibi sanki."

"Kimin haberi olabilir ki Hocam" dedi Ayhan şüpheci bir şekilde.

"Ayhan sen MİT ajanı falan değilsin, dimi!"

"Saçmalamayın Hocam, lütfen."

"Hani silahın falan da var ya, o yüzden dedim."

"Bence vakit kaybetmeden işimize bakalım Hocam, bırakın böyle şeyleri."

"Tamam, tamam şimdi çıkarız. Saat birde kaldıkları otelde buluşacaktık, Laleli'de bir yerlerde kalıyorlar. Adreslerini vermişlerdi."

Profesör gözlüklerini taktı ve cebinden çıkardığı kâğıtlara tek tek bakmaya başladı.

"İşte burada. Ferit Hotel. Numara 28. Cami karşısı diye de not düşmüşüm."

"Tamam Hocam, çıkalım artık. Çok vakit kaybettik."

"Araba burada kalsın hocam, en iyisi bir taksi çevirmek, böylesi daha güvenli."

"Tamam sen bilirsin" dedi profesör yüzünü buruşturarak.

Birlikte dışarı çıktılar. Ayhan sokaktan bir taksi çevirdi. Taksiye bindiler. Saat 11:30. Ayhan'ın zihninde türlü düşünceler. Ya bir şey olursa... Yok canım ne olabilir ki... Kötü şeyler düşünmemeli insan. Bu İncil bir tarihi eser değil mi? Ya tarihi eser kaçakçılığından tutuklanırsak? Yok canım, olur mu öyle şey? Peki ya gittiğimizde köylüleri otel odasında ölü bulursak? Olur mu olur valla? Düşünsene... "Gazeteci Ayhan Sualp ile Profesör Kemal Yılmaz, Hakkarili köylüleri otel odasında öldürdü." Ohaaa!.. Kim inanır ki canım buna. Peki ama "Sizin ne işiniz vardı?" diye sorduklarında ne cevap vereceğiz? Böyle bir olayla karşı karşıya kalırsak senaryomuz hazır olmalı değil mi?

Taksi şoförü sigara yaktı. Yanında oturan Ayhan'ı göz ucuyla süzdükten sonra,

"Nerelisin hemşehrim?" diye sordu.

"İstanbul."

"Essah mı? Niresinden?

"Beşiktaş."

"Haa... Sen hakkaten İstanbullusen gardaş."

Şoför dikiz aynasından profesörü keserek.

"Amca nassın?"

Profesör, gülümseyerek, "Sağ ol evladım" dedi.

Ayhan ile profesör birbirlerine baktı ve yolculuk bitene kadar da konuşmadılar.

Laleli'ye geldiklerinde saat neredeyse on iki buçuktu. Ayhan parayı uzattı.

"Sağ ol gardaş."

Aynı anda arabadan indiler.

"Ferit Otel burası galiba Hocam"

"Evet" dedi profesör. "Burası olsa gerek."

Birlikte içeri girip, resepsiyona doğru ilerlediler.

"Buradayız Hocam" diye bağırdı Murtaza. İki kişiydiler.

Birinin adı Murtaza. Kırkın üzerinde olmalı. Elindeki siyah poşetin içinde iki bin yıllık bir kitap olduğunu düşünmek insanı garip bir hale sokuyor. Maddi değerini ölçmek imkânsız. Arada bir göz ucuyla poşeti yokluyor Murtaza. Böylelikle kendini daha önemli hissediyor olmalı. Üzerindeki gri kumaş pantolonu yirmi yıl kadar önce bayramlık niyetine aldığı çok belli. Mutlaka özel günlerde giyiyor olmalı. Yazın kavurucu sıcağına rağmen, kahverengi gömleğinin üzerinde karısının özenle ördüğü hırkadan hiç de rahatsız değil. Köyün muhtarı havasında.

Mahmut ise fazlaca delikanlı, fi tarihinden kalma yumurta topuklu ayakkabısı, elinde akik tespihi, bağrı sonuna kadar açık siyah ipek gömleğiyle şehrin sahibi havasında.

"Merabayın Hoca Efendi" dedi o da bıçkın delikanlı edasıyla. Göz ucuyla Ayhan'ı göstererek ekledi, "Bu kim?"

"Bu benim arkadaşım" dedi profesör. "Bana yardımcı oldu, para konusunda, gazeteci."

"Hocam" dedi Murtaza, "Olmadı şimdi. Yalnız gelecektiniz hani? Gazeteci işi bizi bozar."

"Sakin olun" dedi Ayhan gergin bir şekilde. "Sadece yardımcı olmak istiyorum. Gelin oturalım şöyle."

Lobiye doğru ilerlediler. Laleli esnafından bir Rus kadın Ay-

han'ı olanca dikkatiyle süzerken, Ayhan can havliyle derdini anlatmaya çalışıyordu.

"Amacım yardım etmek, gazetecilik yapmak için gelmedim buraya."

"Aman ha, evli barklı adamız, öyle gazetelere çıkmak istemeyiz" dedi Murtaza.

"Para hazır mı?" diye sordu Mahmut, kıkırdayarak.

"Evet" dedi profesör heyecanla. "Hepsi burada. Tam altmış milyar."

Profesör çantayı uzattı. Murtaza çantayı aldı, etrafı şöyle bir süzerek çantayı açtı.

"Burada tam altmış milyar mı var şimdi?"

"Evet" dedi profesör. "Kitabı alabilir miyim artık?"

"Al tabii. Hayrını gör Hocam."

Ayhan ve profesör dışarı çıktılar.

16. bölüm

"Yıllar sizi hiç değiştirmemiş dedi Çernişev büyük bir dikkatle, göz göze gelmekten çekindiği eski rakibine.

Albayın yüzünde ise hep o kaybolmuşluk ifadesi vardı. Yorgun bir olgunluk, sesinde altmış yılın görmüş geçirmişliği.

"Sizi de" dedi albay. Mercedes marka siyah otomobilin arka koltuğunda, sanki biraz önce adam öldürmüşler gibi gergin duran iki adam, birbirlerine bakmaktansa dışarı bakmayı tercih ediyordu. Görgüsüzlüğe kaçacak lükslükteki araçları, korumaları, tetikçileriyle Rus mafyası sokakları doldurmuştu. Halk yeraltına inmiş, mafya yer üstüne çıkmıştı sanki.

"Uzun zaman oldu" dedi Çernişev.

"Evet. Neredeyse on yıl. Sanki birkaç saniye gibi geldi bana" dedi İhsan Albay.

Zaman geçiyor, her şey değişiyor, biz de öyle."

"Nadya nasıl?" diye sordu albay, sesi titreyerek.

"İyi" dedi Çernişev. "Sen gittikten sonra ne kadar iyi olabilirse, işte o kadar. Aşkı kaybeden ne bulabilir ki hayatta? Sen nasılsın?" diye sordu Çernişev, sinsice.

"Anlaşmaya geldim" dedi albay olanca cesaretiyle.

"Anlaşmak mı?"

"Evet" dedi albay rahat bir şekilde.

"Çok cüretkâr bir söz. Biraz geç kalmadınız mı? Yeni bir anlaşma yapmak için artık çok geç, maalesef bizim için eski değeriniz kalmadı. Bizimle o zaman anlaşsaydınız her şey çok farklı olurdu elbette" dedi Çernişev.

"Kayıp İncil'i duydunuz mu?" dedi İhsan Albay Çernişev'in gözlerinin içine bakarak.

"Kayıp İncil mi?" dedi Çernişev. "Kayıp bir İncil olduğunu bil-

miyordum" dedi kahkaha atarak.

"Kayıp Barnabas İncili'nden bahsediyorum" dedi albay özgüveni yüksek bir ses tonuyla.

Araba Kremlin Sarayı'nın kızıl duvarları ve hemen dibinde yaşamını devrime adamış önde gelen sosyalistlerin mezarlarının önünden geçerken, albay, Lenin'in mozolesi ile Bazik Katedrali'ne baktı. Mozolenin önündeki komünizmin çakı gibi askerleri gitmiş, yerine sanki "kır bekçileri" gelmişti.

"Barnabas'ın bir İncil'i olduğunu bilmiyordum" dedi Çernişev sessizce.

"Yapmayın" dedi albay. "Siz ki yıllarca Türkiye'deki eski manastırların izini sürdünüz. Heybeliada'daki Deniz Lisesi'nin içindeki manastırla ilgili araştırmalarınızı unutmadık. Din, sizler komünistken bile hiçbir zaman gündeminizden çıkmadı. Vatikan bu İncil'i elde edebilmek için milyonlarca doları çoktan gözden çıkardı. Eski ABD başkanı özel uçağıyla Türkiye'ye gelerek bu İncil'i istedi bizden."

"Biz Carter'ın gelişini başka türlü yorumlamıştık oysa" dedi Çernişev.

"Bilgi olmayınca, yorum da yanlış oluyor" dedi İhsan Albay.

"İlgilenmiyoruz" dedi Çernişev. "Barnabas İncil'i dediğiniz şey, ortaçağda Müslüman olmuş bir İtalyan tarafından yazılmıştır. Bunlar Müslümanların uydurmaları."

"İncil'e karbon testi yapıldı" dedi İhsan Albay. "Sonuç şaşırtıcı. Milattan sonra yaklaşık yetmiş yılını gösteriyor. Ortaçağ eseri kopya olabilir, ama bu hiç de kopyaya benzemiyor" dedi İhsan Albay, rakibini etkilemeyi başararak.

"Bu kitap bizi çok ilgilendirmiyor" dedi İhsan Albay. "Ama sizi ilgilendirecektir. Sanırım sizden önce başkalarının eline geçmesini istemezsiniz."

"Peki" dedi Çernişev. "Varsayalım ilgileniyoruz. Bizden ne istiyorsunuz?"

"Nadya'yı" dedi albay sesi titreyerek.

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu" dedi albay gözlerinden yaşlar boşanarak.

Çernişev hiçbir şey söylemedi.

"Gözyaşları... Bir askere çok yakışıyor!"

"Sadece birkaç dakika, o kadar."

Çernişev kafasını hayır anlamında salladı.

"Bu çok zor" dedi Çernişev. "Çünkü artık senden nefret ediyor."

"Neden?" dedi albay.

"Çünkü ona bir elveda bile demeden gittin."

Araba albayın otelinin önünde durdu.

"Sizi arayacağız" dedi Çernişev.

Albay tek kelime bile etmedi. Arabadan indi. Bir sigara yaktı. Arkasına bakmadan öylece yürüdü gitti.

Moskova'da lapa lapa kar yağıyordu.

17. bölüm

Profesör ve Ayhan yoldan geçen bir taksiyi durdurdu.

"Atla" dedi profesör Ayhan'a.

Taksiye bindiler. "Nereye usta?" dedi taksi şoförü gayet ukalaca.

"Boğaziçi Üniversitesi'ne evladım" dedi profesör babacan bir ses tonuyla.

"Üniversiteye mi gidiyoruz Hocam" dedi Ayhan.

"Evet" dedi profesör. Kaybedecek vaktimiz yok. Laboratuar saat dörde kadar açık. Numuneyi hemen verip sonucu beklememiz gerek."

"Sonuç ne kadar zamanda belli olur?" diye sordu Ayhan.

"Fazla sürmez" dedi profesör. "Bir iki saat kadar."

"Sonra ne yapacağız peki?" diye sordu heyecanla.

"Sonra oturup tercüme etmeye başlayacağız elbette, elimizdeki kitap tarihi Barnabas İncili'yse eğer."

"Anladım" dedi Ayhan. "Peki ya sonra?"

"Sonrası belli. Sonucu tüm dünyaya açıklayacağız."

"Peki ya eser gerçekten tarihi Barnabas İncili ise, o zaman tarihi eser kaçakçılığı suçuyla karşı karşıya kalmaz mıyız?"

"O riski göze alıyorum" dedi profesör.

"Hocam" dedi Ayhan, "yetkili birilerini bulsak. Mesela Emniyet'e falan gitsek. Ya da ne bileyim Genelkurmay'a falan."

"Olmaz" dedi profesör. "İncil'e hemen el koyarlar. Konunun stratejik önemini anlamaları fazla sürmez."

Ayhan sustu. Belli ki korkuyordu.

"Başka şansımız yok" dedi profesör. "Önce karbon testini yapmalıyız."

"Hocam, peki ya İncil'in başına bir şey gelirse?" dedi Ayhan gergin bir şekilde. "En azından mikrofilmlerini alsak."

"Akıllıca olur dedi" profesör. "Mikrofilmleri aldıktan sonra kitabı yetkililere teslim eder, kurtuluruz."

"Geldik" dedi taksi şoförü.

Ayhan taksimetreye baktı. Cebinden para çıkarıp şoföre uzattı.

"Eyvallah" dedi taksi şoförü başını memnuniyetle sallayarak.

Birlikte taksiden indiler. Profesör siyah poşete sımsıkı sarılarak laboratuarın bulunduğu bölüme doğru yürümeye başladı.

"Saat kaç?" diye sordu Ayhan'a.

"İki buçuk Hocam" dedi Ayhan.

"Hâlâ vaktimiz var" dedi profesör. "Yine de acele edelim."

"Merhaba Serpil kızım" dedi profesör, laboratuar asistanına. "Tanıştırayım, Ayhan Sualp, gazeteci."

"Memnun oldum" dedi Ayhan kibarca.

"Neden geldiğimizi biliyorsun Serpil, telefonda bahsettiğim konu."

"Evet Hocam hatırlıyorum. Ama önce şu formu doldurmanız gerek" dedi Serpil gülümseyerek.

"Tamam" dedi profesör suratını asarak. Ayhan'la göz göze geldiler. "Sen şunu al ve hemen teste başla."

Serpil siyah poşetin içindeki papirüs tomarlarını özenle çıkardı.

"Bu nedir Hocam?" diye sordu Serpil.

"Bunlar Aramice yazılmış papirüsler Serpilciğim. Bahsettiğim o eski metinler bunlar. Yaşını öğrendikten sonra anlayacağız tam olarak ne olduğunu. Sen küçük bir numune al, şimdilik yeter."

"Tamam Hocam" dedi Serpil.

Serpil papirüslerden küçük bir numune almak için laboratuara girdi.

"Formu doldurmanız sorun olmaz mı?" dedi Ayhan sessizce.

"Hayır" dedi profesör. "Sadece formalite, o kadar."

Profesör dikkatle formu doldurdu.

Serpil küçük adımlarla geri döndü. "Tamam" dedi Hocam. Numuneyi aldım. Hem papirüslerden, hem de üzerindeki yazıdan."

"Harika" dedi profesör.

"Papirüsleri bu çantanın içine koydum. Bu poşetten daha iyi olur diye düşündüm" dedi Serpil.

"Çok naziksin" dedi profesör.

Profesör çantayı Ayhan'a verdi.

"Sonuç ne kadar zamanda belli olur?" diye sordu Ayhan.

"Bir saate belli olur" dedi Serpil kendinden emin bir şekilde.

"Çok güzel" dedi profesör memnuniyetle.

"Bir saat sonra buradayım o zaman."

"Gerek yok Hocam" dedi Serpil. "İsterseniz telefonla da öğrenebilirsiniz."

Ayhan ve profesör birlikte dışarı çıktılar.

"Hemen mikrofilmlerini almalıyız" dedi Ayhan.

"Tamam" dedi profesör heyecanla.

"Nerede yapacaksın bu işi?"

"Bildiğim bir yer var Hocam" dedi Ayhan ve dosdoğru Savaş Aslan'a gittiler.

18. bölüm

Emniyet Genel Müdürlüğü
Ankara

"Bu inanılmaz" dedi Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Müfit Uzun. "Nasıl olur da Ruslar böyle bir işe karışır anlamıyorum."

"Konu çok karışık efendim" dedi Komiser Yiğit. "İgor bir dönem Rusların Türkiye'deki en önemli adamıydı. Elimizdeki bilgilere göre Türkiye'de çok derin ilişkiler ağına sahip. İgor'un Türkiye'de en son görüştüğü isimlerden biri İhsan Tuna. Emekli bir deniz albayı. Moskova'da askeri ataşelik yaptıktan sonra emekli olmuş. Ankara'da bir güvenlik şirketinin yöneticisi. Aynı zamanda..."

"Evet" dedi Müfit Uzun, "devam et."

"Ulusal Güvenlik Dairesi'yle irtibatı var."

"İlginç" dedi Müfit Uzun.

"Dahası, İhsan Albay'ın düzenli olarak görüştüğü bir başka isim var. Aralarında hiyerarşik bir ilişki olduğu çok açık."

"Nasıl yani?" dedi Müfit Uzun.

"Tam olarak çözemedik. Ama aralarında örgütsel bir ilişki olduğundan kuşkulanıyoruz."

"Ne tür bir örgüt?"

"Tam olarak bilemiyoruz. Ama bir tür dua-büyü karışımı bir örgüt. Başlarında Melih Güler adında tuhaf kitaplar yazan bir adam var."

"Melih Güler mi dedin?" diye sordu Müfit Uzun.

"Evet" dedi Komiser Yiğit.

Müfit Uzun düşünceli gözlerle Komiser Yiğit'e baktı.

"Biz bu işi çözemeyiz evlat. Vakit varken bu işten vazgeçelim."

"Neden?" diye sordu Komiser Yiğit safça, çayından bir yudum dıktan sonra.

"Ergenekon'a toslamışsın da ondan" dedi Müfit Bey. Müfit ey'in beti benzi atmış, yüzü korkuyla gerilmişti. Önce kravatını özdü, sonra çekiştirerek tümüyle çıkardı, katlayıp masanın üzene koydu, sonra masada duran sudan bir yudum aldı. Birden oğrulup pür dikkat Komiser Yiğit'e baktı.

"MİT'in bu işi neden bize havale ettiği de şimdi anlaşılıyor. Sen tosladığın masa, Ergenekon'un 'Mavi Masası' olmalı evlat."

"Mavi Masa mı?" diye sordu Komiser Yiğit ürkek bir şekilde.

"Evet" dedi Müfit Bey.

Yiğit, Müfit Bey'in ifadelerindeki kesinliği, yüzündeki ciddiyeti e korkuyu görünce sarsıldı. Bir an dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Korkuyordu. Karşı karşıya olduğu şeyin gerilimine ayanamıyordu. Çevresindeki insanlar, onu tanıdıkları en korkuız adam olarak biliyorlardı ve o şu an korkudan titriyordu. Binerce şey geçiyordu kafasından. Uzun süren bir suskunluk ve şaşnlıktan sonra,

"Hiçbir şey yapamaz mıyız?" dedi Komiser Yiğit sesi titreyerek.

"Bu durumda maalesef bir şey yapamayız" dedi Müfit Bey.

"Neden" diye sordu Komiser Yiğit sessizce.

Müfit Bey derin bir iç çektikten sonra konuştu:

"Bundan yıllar önce Baron Rudolf von Sobbettondort diye bir dam yaşardı. Hitler'i iktidara taşıyan Thule örgütünü o kurmuştu."

"İlginç" dedi Komiser Yiğit, "ama konumuzla ilgisini anlayamaım" dedi nazikçe.

"Şu andan itibaren anlatacaklarım sadece ikimizin arasında alacak, tamam mı?" dedi Müfit Bey.

"Tamam" dedi Komiser Yiğit, önemli bir şeye odaklanmanın erginliğinden sıyrılmaya çalışarak.

Müfit Bey anlatmaya başladı:

"Thule, kurulduğu ilk günden beri karanlık bir örgüttü. Alman ristokrasisinden oluşan, karanlık amaçlar güden bir büyü pakydı. Arkalarında Germonerden adında bir başka örgüt vardı. Tanakçılardan fazlaca etkilenmişlerdi. Okültist, simyacı ve Kilise arşıtıydılar. Sembol olarak gamalı haçı benimsemişlerdi. Şaşırtıı bir şekilde bu sembol daha sonra Nazilerin de resmi amblemi lmuştu. Ari ırkın üstünlüğünü ve pan-Cermenik bir Alman impaatorluğunun kurulmasını savunuyorlardı. Pagan antik Alman ültürünün yeniden uyandırılması en büyük hedefleriydi."

"Pagan kültürü mü?" diye sordu Komiser Yiğit dikkatle.

"Evet" dedi Müfit Bey ve devam etti.

"Alman ordusu içinde nasyonal sosyalizmi örgütleyen Thule örgütünün kurucusu Baron von Sebottendorff'tu. Uzun yıllar doğu ülkelerinde bulunmuş, araştırmalar yapmıştı. Mısır ve İstanbul'da da uzun süre kalmıştı. Bu gezileri sırasında simya, astroloji ve Kabala ve İslam sufizmi üzerinde çalışmalar yapmıştı."

"Kabala mı?"

"Evet, Kabala. Yahudi mistisizmi de diyebiliriz buna. Baron, Kabala çalışmalarıyla gerçekliğin bir başka boyutuna kapı aralayacağına, aynanın arkasına geçebileceğine inanıyordu."

"Çok ilginç."

"Gül-haç felsefesi üzerinde de uzun araştırmalar yapmıştı. 1901 yılında, Fransız Büyük Doğu obediyansına bağlı bir mason locasına da katıldığı biliniyor. Bu loca o dönemde Halife Abdülhamid'i tahttan indiren İttihat ve Terakki Cemiyeti ile de çok yakın ilişkilere sahipti. Bu locanın Selanik'teki büyük üstadı, İttihat Terakki'nin en önemli beyinlerinden olan Emmanuel Karasu'ydu. Abdülhamid'e darbe tebligatını, 'Millet artık sizi istemiyor' diyerek yapan beş kişilik tümü mason olan ekibin başında da o vardı. Karasu'nun entelektüel ve finanssal gücü nedeniyle İttihat Terakki üzerindeki etkisi büyüktü. Böylelikle Abdülhamit'in Selanik'e sürülmesini ve yakın arkadaşı, kendisi gibi Selanikli bir Yahudi işadamı olan Moshe Allatini'nin villası olan Villa Allatini'de ikamete mecbur etti. İttihat Terakki liderlerinin, en başta da Enver Paşa'nın fikri yapısının oluşmasında etkisi olan isimlerden Mois Kohen, Türkçe adıyla Tekin Alp ise, Moshe Allatini'nin küçük kızı Ethel'in kocasıydı."

Müfit Bey masanın üzerinde duran sürahiden su doldurdu ve bir yudum daha aldı.

"Yani Yiğit, Baron'un İttihatçılarla aynı atmosferde yetiştiği düşünülürse, onlarla temasta olması kaçınılmazdır. O yıllarda *Türk Masonluğu ve Bektaşilik* adlı bir kitap yazdı. Baron'un Türk masonluğu derken kastettiği Bektaşilikti. 1910 yılıydı. İstanbul'da bulunduğu sırada, masonluk ve simya prensiplerini antikomünizm ve aşırı sağ felsefe ile birleştirdi. 1916 yılında Germenorden ile bağlantıya geçti ve kısa sürede örgütün en etkin üyesi haline geldi. Garip bir insandı. Kabala üzerinde yoğunlaşmıştı. Garip halleri vardı. 1918 yılında Germenorden'in adı Thule Gesselschaft'a dönüştürüldü ve Sebottendorff da örgütün büyük üstadı oldu."

Müfit Bey, kendini bir labirentin içinde hapsolmuş hisseden yalnız bir adam gibi Komiser Yiğit'in gözlerinin içine bakarak devam etti.

"İyi de, tüm bu anlattıklarınızın Ergenekon ya da Mavi Masa'yla alakası ne?" diye sordu Komiser Yiğit merakla.

Müfit Uzun, kasvete gömülmüş gibi duran Komiser Yiğit'in suratına kaygılı gözlerle şöyle bir baktı.

"Fazla bilgi keder getirir derler, buna katlanabilir misin?"

"Evet" dedi Komiser Yiğit cesaretini toplayarak.

"Yaklaş" dedi Müfit Bey sessizce.

Komiser Yiğit Müfit Bey'in masasına doğru hafifçe eğildi.

"Thule'yi kuran Baron, aynı zamanda Ergenekon'u kuran kişidir evlat."

Komiser Yiğit, yerinden kalktı. Yalnızca baktı. Ellerini cebine sokarak bir adım attı. Sonra bir adım daha, bir adım daha... Hiçbir şey söylemeden. Geri döndü ve Müfit Bey'e baktı. Yalnızca baktı. Bir şey söylemedi. Bir an durakladı. Derin bir iç çektikten sonra,

"Bu kadarı da fazla" dedi.

"Dur dedi" Müfit Bey, "sakinleş biraz. Otur şöyle."

Komiser Yiğit koltuğa gömüldü.

"İyi misin?"

"Evet" dedi Komiser Yiğit, kan ter içinde. "Bir bardak su alabilir miyim?"

"Müfit Bey" Komiser Yiğit'e bir bardak su verdi.

"Baron" dedi Müfit Bey, "Hitler'den kaçtıktan sonra Türkiye'ye geldi. Son nefesini verdiği ana kadar da Türkiye'de yaşadı. Baron Hitler'den mi kaçtı, yoksa Türkiye'ye benzeri bir örgüt kurmak için mi geldi, bunu tam olarak bilmiyoruz. Ama bildiğim bir şey varsa, o da bu örgütü kuran kişinin o olduğudur. Bugün de Ergenekon'un başında baron lakabını kullanan bir kişi var."

"İnanılmaz" dedi Komiser Yiğit gözlerini faltaşı gibi açarak.

"Yani evlat. Hitler'i iktidara taşıyan Baron Rudolf von Sebottendorff ile Ergenekon örgütünü kuran aynı kişidir."

"İnanılması çok güç" dedi Komiser Yiğit.

"Bizim için de buna inanmak çok zor oldu. Ama yıllar süren araştırmalar sonucu bu inanılmaz gerçekle karşılaştık."

Müfit Uzun çekmeceden iki fotoğraf çıkardı.

"Bu" dedi kendinden emin bir şekilde, "Baron... Berlin'de çekilmiş. Ünlü Reicshtag Yangını'ndan hemen önce. Tarih 1933. Berlin. Bu da İstanbul 1944. Beyoğlu. Çiçek Pasajı."

Komiser Yiğit dikkatli bir şekilde fotoğraflara baktı.

"İnanılmaz" dedi heyecanla.

"Senin karşına çıkan ise bu örgütün Mavi Masa'sı olmalı. Buna

özel istihbarat diyorlar. Kendilerine sorarsan, yaptıkları tümüyle bilimsel. Parapsikoloji, eski büyüler ilgi alanları. İnsanların en gizli bilgilerini arşivliyorlar ve yeri geldiğinde büyüyle onlara hükmetmek istiyorlar. Bunu bir keresinde emekli bir genelkurmay başkanına anlattım. Büyük bir korkuyla gözlerime baktı. 'Biliyordum, ama hiçbir şey yapamadım' dedi."

"Derin devlet, Ergenekon... Bunların uydurma hikâyeler olduğunu düşünürdüm bir zamanlar" dedi Komiser Yiğit.

"Bir zamanlar ben de öyle sanıyordum. Büyüyünce anladım! Ergenekon gizli devlettir Yiğit. Onlar birbirlerine görünmez bağlarla bağlıdır. Hükümetlerin üzerinde görünmez bir güçtür. Derin devlet dedikleri işte bu örgüttür. Kimisi bir gazetede yayın yönetmenidir, kimisi bakan. Hepsi aynı kutsal amaca kilitlenmiştir. Onlar her yerdedir. Kimisi Türklük için basar tetiğe, kimisi Allah rızası için, kimisi de proletaryaya hizmet ettiğini düşünür."

Komiser Yiğit hiçbir şey söylemeden baktı, baktı, baktı.

"Eğer Ergenekon bu işin içindeyse, iş Barnabas İncili'ni çok aşar ve eğer öyleyse, korkmamız için çok sebebimiz var evlat."

19. bölüm

Ayhan profesörün numarasını çevirdi.

"Alo."

"Evet Ayhan. Dinliyorum" dedi profesör heyecanla.

"Hocam mikrofilm işini hallettim."

"Tamam" dedi profesör. "Harika. Ben üniversitede seni bekliyorum."

"Sonuçlar belli oldu mu Hocam?" diye sordu Ayhan merakla.

"Henüz değil" dedi profesör. "Bekliyorum. Laboratuardayım. Çabuk gel."

"Tamam Hocam" dedi Ayhan, "hemen geliyorum."

Ayhan taksiye atlayıp dosdoğru Boğaziçi Üniversitesi'ne doğru yola koyuldu.

Ayhan'ın telefonu çaldı. Arayan Anjelika'ydı.

"Nasılsın?" dedi Anjelika. "Uzun zaman oldu. Artık beni sevmiyor musun?"

Yutkundu. Hiçbir şey söyleyemedi. Boş ve anlamsız bakındı etrafına, açık pencereden süzülüp rüzgâra karışmak istedi. Yanı başından geçen arabaları görmedi, korna seslerini duymadı. Taksi şoförü dikiz aynasından müşterisini tanımak için dikkatlice baktı. Ayhan sadece baktı, boş ve anlamsız gözlerle.

"O nasıl söz" dedi Ayhan, "elbette seviyorum."

Sonra söylediği sözü düşündü. Hayatında başka hiçbir kadına "seni seviyorum" demediğini hatırladı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Tarifi imkânsız bir sıcaklıktı o, bütün vücudunu sarmıştı.

"Ben de seni" dedi Anjelika.

"Görüşürüz" dedi Anjelika sessizce.

Kirli gökyüzü yağmur taşıyordu. Yağmur önce çiselemeye, son-

ra hızla yağmaya başladı. Ayhan bu bir işaret olmalı diye düşündü. Telefon elinde, öyle kalakaldı...

"Yağmur yağıyor Anjelika. Ben yağmuru çok severim."

"Ben de" dedi Anjelika.

"Görüşürüz."

Ayhan telefonu kapattığında vücudu alev alev yanıyordu.

"Geldik" dedi taksi şoförü.

Ayhan parayı ödeyip taksiden indi. Aklında hâlâ Anjelika'nın sözleri vardı.

Koşar adımlarla laboratuara yürüdü.

Profesör orada ilk kez baba olmayı bekleyen bir adam gibi heyecanla bekliyordu. Sessizce profesörün yanına yaklaştı. Elini profesörün omzuna attı şefkatle. Profesör hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Tarifi imkânsız bir heyecanla sonucu bekliyordu.

Ayhan profesörün yanına oturdu.

"Hoş geldin" dedi profesör. "Sanırım kalbim bu heyecana dayanamayacak." Sesi titriyordu.

O sırada Serpil laboratuardan çıktı.

İkisi de aynı anda ayağa kalktı.

Heyecanla Serpil'in ağzından çıkacak kelimeleri beklediler.

"İlk defa bu kadar eski bir materyalle karşılaşıyorum" dedi Serpil şaşkın bir ses tonuyla.

Hızlı adımlarla Serpil'e doğru yürümeye başladılar.

Serpil profesöre elindeki sonuçları uzattı.

"Bütün değerler burada Hocam" dedi nazikçe.

"Materyalin üzerindeki yazının yaşını, beş yıl yanılma payıyla 1910 olarak tespit ettik. Ancak materyal daha eski; on yıllık yanılma payıyla 2200 yaşında."

Profesör heyecanla kâğıda baktı.

"Tanrım. Tahminlerim doğru çıktı. Gördüğümü sen de görüyor musun Ayhan?" diye çığlık attı profesör.

Büyük bir sevinçle birbirlerine sarıldılar. O an zaman durmuş gibiydi. Serpil ne olduğunu anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla kahkahaya boğuldu. Profesör çılgın gibi Serpil'e sarıldı. Yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

20. bölüm

Melih Güler, çalan telefonu açtığında saat beşe geliyordu.

"Evet" dedi mağrur bir ses tonuyla.

"Benim efendim, Savaş."

"Evet Savaş, seni dinliyorum" dedi Melih Güler.

"Operasyon başarıyla tamamlandı efendim. Mikrofilmler elimizde."

"Harika" dedi Melih Güler büyük bir mutlulukla. "İşte bu yüzden siz seçildiniz."

"Sayenizde efendim."

"Mikrofilmleri derhal İhsan Albay'a ulaştırın" dedi Melih Güler buyurgan bir ses tonuyla.

"Anlaşıldı efendim" dedi Savaş Aslan bir asker ciddiyetiyle.

Savaş Aslan, aynen söylendiği gibi mikrofilmleri akşamüzeri İhsan Albay'a ulaştırdı.

21. bölüm

Komiser Yiğit "Saat kaç?" diye sordu eşi Aylin'e.

"Sabahın üçü" dedi Aylin.

"Uyuyamıyorum bir türlü."

"Neden?"

Komiser Yiğit yatakta doğruldu.

"Neyin var Yiğit?" dedi Aylin elini Komiser Yiğit'in omuzlarına götürerek, şefkatle.

"Profesör cinayeti içinden çıkılmaz bir hal aldı Aylin. Bu iş beni çok yordu."

Komiser Yiğit ayağa kalktı. Salona doğru yürümeye başladı. Kafasını iki elinin arasına alarak düşünmeye başladı.

Aylin, Komiser Yiğit'in yanına oturdu.

"Anlatmak ister misin?"

"Boş ver" dedi Komiser Yiğit yüzünü asarak. "Bu iş yeterince bitirip tüketiyor zaten beni. Bir de seni yormak istemem."

"Asma öyle yüzünü" dedi Aylin. "Bazen tıpkı bir çocuk gibisin ve ben bu halini de çok seviyorum senin."

"Bitkinim Aylin, hem de çok. Gün geçtikçe neyle karşı karşıya olduğumu anlıyorum çünkü. Ve ikimiz için de çok endişeleniyorum. Üstelik hamilesin. Bir yanda mesleğim ve yapmakla yükümlü olduklarım, bir yanda sen ve geleceğimiz. Nasıl bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu bilemezsin."

"Neden anlatmıyorsun Yiğit? Neden paylaşmıyorsun benimle?" dedi Aylin kocasının gözlerine hüzünle bakarak.

"Anlatsam, anlatacaklarıma inanır mısın? Beni bile yıpratan bunca ürkütücü şeyi, ne diye bilesin ki?"

Bir sigara yaktı. Bir nefes çekti sigarasından. Sonra kaygılı gözlerle karısının gözlerine baktı.

"Profesörü kimin öldürdüğünü bulduk Aylin. Abdullah Çatlı'nın yaşamını yitirdiği trafik kazasını hatırlarsın. Çatlı'nın sürdüğü Mercedes'in arkasında bir beyaz Mercedes'in olduğu istihbaratını almıştık o zamanlar. Rus mafyasının, aslında Rus gizli servislerinin Türkiye'deki en önemli adamı İgor'un bulunduğu söylenmişti bize beyaz Mercedes'in içinde. Ama İgor'u bir daha ne gören oldu ne duyan. Tam bir efsane oldu İgor. Ve şimdi profesör cinayetinin başzanlısı durumunda. Bu da oyunun ne kadar büyük olduğunu gösteriyor."

Aylin kaygılı gözlerle Komiser Yiğit'i dinliyordu.

"Ama Rusların profesörü neden öldürmek istedikleri tam bir muamma. Profesörün en son Hakkari'de bulunan bir İncil metnini tercüme etmeye çalıştığını öğrendik. Barnabas İncili elbette Rusların da ilgi alanında olmalı, ama cinayet... Doğrusu burası çok garip. En yakın dostu bir gazeteci, Ayhan Sualp."

"Adını duymuştum" dedi Aylin, "şu ilginç kitaplar yazan adam."

"Evet, o" dedi Komiser Yiğit.

"Belli ki bir şeyler saklıyor. Sonra MİT'in bu işin neresinde olduğu da muamma, bizimle inanılmaz bilgiler paylaştılar, görülmüş şey değil oysa."

"Sizi bir yerlere yönlendirmek istiyorlar belki de" dedi Aylin.

"Olabilir" dedi Yiğit. Ayaklarını sehpanın üzerine koydu, sigarasından bir nefes daha aldı.

"Bir taraftan da Ergenekon adında bir örgüt çıktı karşımıza, İgor'un en son görüştüğü adamlar arasında bu örgütle bağlantılı bir isim tespit ettik. İhsan Tuna adında emekli bir deniz albayı. Bir de Savaş Aslan, bilgisayar dâhisi eski bir asker o da. Bu adamların ilişkileri de tam bir muamma. Geçenlerde Genelkurmay İstihbaratı'ndan aradılar. Tanışmak istediklerini söylediler. Gidip görüştüm ben de hemen."

22. bölüm

Komiser Yiğit.

Genelkurmay Başkanlığı, Ankara.

O gün Genelkurmay İstihbaratı'ndan bir telefon aldım. Aslında bu tür durumlar pek olmaz bizim dünyamızda. İstihbarat faaliyeti yürüten tüm kurumların arasında belirgin bir rekabet olduğu herkesçe malumdur. Ama profesör cinayetinde herkes diken üstünde, kim ne biliyorsa paylaşmak için can atıyor adeta.

Hurşit Paşa'nın özel kalemi aradığında nasıl heyecanlandığımı anlatamam. Askerliğini kısa dönem piyade er olarak yapan benim için tümgeneral rütbesinin ne denli etkili olabileceğini tahmin edebilirsiniz.

O gün Emniyet İstihbarat Başkanı Müfit Uzun ile yaptığım görüşmenin hemen ertesinde aradılar beni.

Aslanlı kapıdan geçip içeri girdiğimde garip bir duygu belirmişti içimde. Hemen ileride bir üsteğmen beni bekliyordu.

"Hoş geldiniz Yiğit Bey" dedi gülümseyerek.

"Teşekkür ederim" dedim utangaç bir şekilde.

"Ankara'ya sık geliyor musunuz?" diye sordu sonra.

"Zaman zaman" dedim.

Uzun, çok uzun bir koridor boyunca yürümeye başladık. Koridorun sonunda bir albay beni bekliyordu. Üsteğmen albaya selam verdikten sonra yanımızdan ayrıldı. Albay samimi bir şekilde elimi sıktıktan sonra merdivenleri çıkmaya başladık. Üçüncü kata geldik. Albay "Bu taraftan" dedi. Birlikte yürümeye devam ettik. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Burası" dedi albay.

"Teşekkür ederim" dedim nazikçe.

Genelkurmay İstihbaratı'nın iki numaralı ismi Hurşit Paşa ile

görüşebilmek elbette bir ayrıcalıktı benim için.

İçeri girdim. Beni bir sekreter bayan karşıladı. Adı Süreyya.

"Lütfen şöyle oturun Komiserim" dedi Süreyya Hanım. Süreyya ne güzel bir isim. Ses tonu ve düzgün Türkçesiyle, tıpkı TRT spikerlerine benziyor diye düşünmüştüm.

"Komutanımız sizi birazdan kabul edecekler. Bu arada, ne içersiniz?"

"Süt" dedim inanılmaz muzip bir yüz ifadesiyle.

"Süt mü?"

"Süt desem tepkinizin ne olacağını merak etmiştim de. Böylece öğrenmiş oldum."

"Çok şakacısınız."

"Öyleyimdir, ayıptır söylemesi."

Süreyya Hanım'ın telefonu çaldı.

"Gönderiyorum efendim."

Sekreter bayan, tarifi imkânsız bir küçümsemeyle yüzüme baktı.

"Buyurun, sütünüzü içerde söylersiniz" dedi sonra da.

Hiçbir şey söylemeden içeri girdim.

Hurşit Paşa beni ayakta bekliyordu. Heybetli, iriyarı, babacan bir adamdı. Hafif kır düşmüş, taranmış saçları, yılların olgunluğunu yansıtan belirgin yüz çizgileri, çakmak gibi mavi Mustafa Kemal gözleriyle işte dimdik bir Türk generali.

"Hoş geldin delikanlı. Otur bakalım şöyle."

Hurşit Paşa'nın elini büyük bir heyecanla sıktıktan sonra işaret ettiği koltuğa oturdum.

Sonra hiçbir şey söylemeden gergin bir şekilde yüzüme bakmaya başladı.

Sessizlik Hurşit Paşa'nın, "Nasılsın Yiğit Bey?" demesiyle bozuldu.

"Teşekkür ederim Paşam. Umarım sizler de iyisinizdir."

Hurşit Paşa önce bir iç çekti, birkaç saniyeliğine gözlerini bir noktaya sabitledikten sonra,

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Otuz dört efendim."

"O yaşta bir oğlum var benim." Sonra masasının üzerinde duran torununun fotoğrafını gösterdi.

"Bu da torunum Suaytan."

"Ne kadar güzel bir isim."

"Ben koydum" dedi paşa memnuniyetle.

"Bak evladım, seninle açık konuşacağım," dedi Hurşit Paşa kaş-

larını hafifçe çatarak. "Sen de benim evladım sayılırsın. Yürüttüğünüz soruşturma ülkemizin ulusal güvenliğiyle yakından ilgili, bunu sen de biliyorsun. Emniyet, MİT, Genelkurmay, bazen Jandarma zaman zaman rekabet dolayısıyla anlamsız çelişkiler yaşarlar. Buna kuvvet komutanlıklarını da ekleyebiliriz bazı durumlarda. Bu da bazı problemleri beraberinde getiriyor elbette. Ama ulusal meseleler söz konusu olunca hepimiz tek bir yumruk gibi oluyoruz."

"Anlıyorum efendim." Paşanın sözlerini olanca dikkatimle dinliyordum.

"Emniyet teşkilatı ve MİT ile bu birlikteliği yakalamakta maalesef güçlük çekiyoruz çoğu zaman."

"Evet efendim."

"Ve bu yüzden de bazı konular yanlış anlaşılıyor."

"Anlamadım efendim" dedim kekeleyerek.

General sinirlendiğini belli edecek bir şekilde dişlerini gıcırdattı.

"Yiğit Bey, başımızdaki adamı hiç tutmuyorum, açık söyleyeyim. Normalde benim konumumda bir asker, bu rütbede bir emniyet görevlisiyle asla görüşmez, bunu sen de biliyorsun. Ama bu soruşturma beni buna mecbur etti."

"Sizinle görüşebilmek benim için büyük şeref efendim" dedim heyecanla.

"Yürüttüğün soruşturmada ulaştığın bazı bilgiler kesinlikle doğru değil."

"Ne demek istediğinizi anlayamadım efendim" dedim kekeleyerek.

"Bak evladım. Türkiye'nin resmi kurumları vardır ve bu kurumlar gücünü yasalardan alır. Devletin resmi kurumlarının dışında, devletin görevlerini üstlenebilecek başka hiçbir kurum ya da teşkilat kabul edebileceğimiz bir şey değildir. Sizin Ergenekon dediğiniz şeyin, Türkiye Cumhuriyeti devleti, hele Türk Silahlı Kuvvetleri ile uzaktan yakından alakası yoktur, bunu böyle bilin. Atatürk kendini devletin yerine koyan her türlü oluşuma karşıydı, bunu da."

Yüzüm duyduğum bu sözler karşısında kıpkırmızı kesildi.

"Efendim" dedim gergin bir şekilde, "benim yürüttüğüm soruşturmada asla bu konuyla ilgili bir mevzu bulunmamaktadır."

General sesini belirgin bir şekilde yükselterek,

"Peki, ne bu sağda solda çıkan haberler, kim sızdırıyor bu haberleri, bilmiyor muyuz sanıyorsun!" diye bağırdı fena halde terslenerek.

"Sayın Komutanım, neden bahsettiğinizi doğrusu pek bilmiyorum" dedim. "Sizi temin ederim, elimizde bu konuyla ilgili bir bilgi yok. Profesör cinayetinde tüm şüpheler, Rus mafyasıyla bağlantılı İgor adında bir kişi üzerinde yoğunlaşıyor. Rus gizli servisleri ile bağlantılı olmasından kuşkulanılıyor, o kadar."

"Evladım" dedi general büyük bir öfkeyle, "sen bizim yıllardır çelik çomak oynadığımızı mı sandın bu topraklarda. Kuşkuymuş. Ne kuşkusu yahu?"

Hurşit Paşa yüzündeki gergin ifadeyi birkaç saniye koruduktan sonra konuşmaya devam etti:

"Adam güpegündüz cinayet işledi bu ülkede. Bilmediğimizi mi sanıyorsun."

Generalin öfkesinin geçmesini birkaç saniye bekledim. İncindiğimi anlayan Hurşit Paşa, üzgün olduğunu belli etmek istercesine babacan bir şekilde yüzüme baktı.

"Çay içer misin?"

"İçerim Paşam."

Hurşit Paşa telefonu kaldırdı ve Süreyya Hanım'a iki çay göndermesini söyledi.

"GRU diye bir şey duydun mu?"

"Hayır efendim, duymadım."

General gergin bir şekilde iç çekerek,

"Nereden duyacaksın ki?" dedi.

Hurşit Paşa, birkaç saniye düşündükten sonra ekledi:

"GRU, Rus askeri istihbaratının kısaltmasıdır. Bugün Rusya'yı yöneten Putin de, İçişleri Bakanı İvanov da istihbarat kariyerlerini bu örgütte yaptılar. Senin İgor dediğin adam, İgor Aleksandr İvanoviç'tir. GRU'nun en önemli adamıdır. Lakabı ise cellattır."

"Cellat mı?"

"Cellat ya. Öldürmeyi meslek edinmiş, duyguları alınmış bir adam. Rütbesi şimdilerde albay olmalı. Soğuk Savaş döneminde, üstelik daha o yaşlarda, ülkemizde birçok suikast olayına karıştığı biliniyor.

"İlginç doğrusu."

General birkaç saniye bekledikten sonra devam etti:

"Senin İgor ile ilişkisini tespit ettiğin emekli subayların varlığından da haberimiz var evladım. İhsan Albay da yıllardır yakın takibimiz altında. İhsan Albay iyi bir askerdi, Moskova'da bir kadınla ilişkisi oldu. Sonra da emekli oldu. Onurlu bir adamdır. Severdim bir zamanlar. Ama İhsan Albay'ın emekli olduğu günden bu yana bizim kurumumuzla hiçbir ilgisi olmamıştır."

"Efendim" dedim saygıyla, "elimizde İhsan Albay'ın İgor ile yaptığı telefon görüşmelerinin dışında başka bir şey yok. Bir de Savaş Aslan ve Melih Güler'le."

"Savaş Aslan bizden kendi isteğiyle ayrılmış bir arkadaşımızdı. Ama her gidenin peşine bir adam takamayız ki, ne yapıyor, ne ediyor diye. İhsan albay ile görüştüğünü biz de biliyoruz elbette."

Generalin yüzündeki öfke yerini babacan bir ifadeye bırakmıştı. Masasının üzerinde duran dosyayı bana uzattı.

"Al bakalım. İgor'un son yirmi yılda görüştüğü isimler, fotoğrafları ve konuşma dökümleriyle birlikte."

Generalin görmeme izin verdiği dosyada kimler yoktu ki... Gazeteciler, siyasetçiler, işadamları, yeraltı dünyasının ünlü isimleri...

Büyük bir şaşkınlıkla generalin gülümseyen gözlerine baktım.

"Şaşırdın mı, Yiğit Komiser?"

"Doğrusu şaşkınlığımı anlatacak kelime bulamıyorum" dedim heyecanla.

"Bizim topraklarımız evladım, asırlardır büyük devletlerin ve onların istihbarat örgütlerinin savaş alanıdır. Ruslar sanıldığının aksine sol gruplar içerisinde değil, milliyetçi gruplar içerisinde yuvalanmaya çalıştı yıllarca. Ruslar açısından öncelikli tehdit Türkiye'nin Orta Asya'daki Türk devletleri ile günün birinde siyasal bir entegrasyona gitme olasılığıdır."

General masasındaki su bardağından bir yudum su aldıktan sonra, "Melih Güler ve ekibi hakkındaki kanaatiniz nedir peki?" diye sordu merakla.

"Gizemli ayinler düzenleyen, eksantrik kitaplar yazan atadan zengin bir adam Melih Güler. Sosyeteden tanınmış isimlerin katıldığı gizemli partiler, içinde politikacıların, gazetecilerin, yazarların olduğu enteresan bir büyü örgütüne benziyor. Masonik özellikler taşıyan, ama bir taraftan da antisemitik söylemleri olan, aşırı sağ eğilimli gizli bir örgüt."

"Melih Güler'i anlaman için önce baronu ve bıraktığı mirası anlamalısın. Baron hem Türk, hem de Alman vatandaşıydı. Osmanlı devleti son zamanlarında Alman nüfuzu altındaydı. Bu nüfuzun oluşmasında ise gizli bir örgütün çok büyük etkisi oldu."

"Bir örgüt mü?"

"Evet" dedi general başını sallayarak.

"O dönemlerde özgürlükçü fikirleri desteklemesiyle bilinen Bektaşi tarikatının içine de sızdılar. Bektaşiler, Osmanlı İmparatorluğu'nda, sadece entelektüel yaşamı değil, siyasi yaşamı da derinden etkilemekteydi o zaman."

General gözlerini hafifçe kısarak devam etti:

"1826'dan beri gizliliğe itildikleri için, masonlarla da oldukça yakındılar.

"Bunun Almanlarla ilişkisini anlayamadım efendim" dedim merakla. Çayımdan bir yudum aldım.

"Anlayacaksın evladım, anlayacaksın" dedi general başını sallayarak.

"Baron Rudolf von Sebottendorff..."

"Evet, efendim."

"Hem Bektaşi, hem de masondu. Osmanlı'nın son dönemlerinde, Osmanlı ve Alman aristokrasini esir alan bir örgütün varlığı kesindir."

General, gözlerini birkaç saniye gözlerime sabitledikten sonra devam etti:

"Almanya'da Thule olarak bilinen bu örgütün Türkiye'deki adı Ergenekon'du evladım. Almanya'da Alman milliyetçiliğini yönlendirmeye çalışan örgüt, Baronun girişimleriyle, Türkiye'de de Türkçülüğü yönlendirmeye çalıştı. Almanya'nın pagan köklerine dönmesine çabalayan örgüt, Türkiye'de Şamanizmi canlandırmaya çalıştı. Ve her iki örgüt de komünizme karşıydı. Atatürk'ün milliyetçilik anlayışı kesinlikle ırkçı değildi. Atatürk bu tür gizli örgütlerden hiç hoşlanmazdı, 1935 yılında mason derneklerini kapatması da bu yüzdendir. Ve Atatürk'ün ölümünü incelersen, bu grubun etkisini de görebilirsin rahatlıkla.

Naziler sadece Yahudilere değil, komünizme de karşıydı. Thule'nin de, Ergenekon'un da en önemli misyonu komünizmin iktidara gelmesine engel olmaktı. Baronun en önemli misyonu ise, Almanya'da da, Türkiye'de de halkın desteğini alamayacak sahte komünist partiler kurmaktı. Thule ile Ergenekon kısa sürede komünizm karşıtlığı ve milliyetçilik mücadelesinin odak noktası haline geldi. "Bir şey daha" dedi Hurşit Paşa ve heyecanla devam etti:

"Enver Paşa I. Dünya Savaşı sırasında, harbiye nazırı ve başkumandan vekiliydi. O sırada Osmanlı İmparatorluğu'nun genelkurmay başkanı General Bronsart von Schellendorf'tu. I. Ordu komutanı ise Liman von Sanders Paşa'ydı. Yani Ermenilerin tehcir kararında da, birinci dereceden sorumlu olan aslında Almanlardı. Tehcir kararı da Türkiye'de değil, Alman genelkurmay karargâhında alınmıştı. Almanlar Osmanlı'yı, Osmanlı'nın müsaadesiyle sömürgeleştirme politikası izliyordu, diğer emperyalist ülkelerden farklı olarak.

Peki, sana bir soru daha Komiser Yiğit. Madem konuyu araştı-

nyorsun, baronun Türkiye'deki en önemli dostları kimlerdi, biliyor musun?"

"Hayır efendim."

General büyük bir keyifle, "Ben söyleyeyim o zaman" dedi.

"Dönemin İçişleri bakanı Şükrü Kaya."

Şaşkın bir şekilde Hurşit Paşa'nın yüzüne baktım.

"Evet" dedi Hurşit Paşa. "Baronun Türkiye'de çok önemli ve güçlü dostları vardı. Bunların başında da dönemin İçişleri bakanı Şükrü Kaya geliyordu. Şükrü Kaya'nın, dönemin Dışişleri bakanı Numan Menemencioğlu'nun dünürü olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır efendim, bilmiyordum."

"Numan Menemencioğlu, Alman savaş gemilerinin boğazlardan geçmesine izin verdiği için Alman yanlısı olmakla suçlanmış ve baskılara dayanamayarak istifa etmişti. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır efendim."

"Gerçi" dedi general, "Numan Menemencioğlu farklı bir kişiydi, İkinci Dünya Savaşı sırasında İstanbul'da Vatikan temsilciliği yapan Angelo Giuseppe Roncalli ile yakın dost olduğu gibi, soykırımdan kaçan yüz bin Yahudi'nin İstanbul üzerinden serbest geçişine izin verecek bir hümanistti de."

"Enteresan doğrusu" dedim anladığımı belli etmek istercesine.

"Ama bu, onun Almanlarla olan yakınlığını yine de gölgeleyemez. Belki de bunu yapmaya mecburdu."

Hurşit Paşa gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Numan Menemencioğlu İkinci Dünya Savaşı'nda Dışişleri bakanıydı. Menemencioğlu, tam bu hengâmede ticari gemi kisvesine bürünmüş bazı Alman ve İtalyan savaş gemilerine geçiş izni verdi. Ancak bu durumun İngiliz istihbaratınca tespit edilmesi gecikmedi. Kısa süre sonra da istifa etmek zorunda kaldı."

"Peki, İngiliz istihbaratı bu bilgiyi nasıl elde etti?" diye sordum.

General meraklı bakışlarla beni süzdükten sonra cevapladı:

"Bununla ilgili elimizde net bir bilgi yok. Ancak ilginçtir, Dışişleri Bakanı Numan Menemencioğlu'nun ağabeyi Ahmet Muvaffak Menemencioğlu'nun Rum asıllı eşi Katerina ile yaptığı evlilikten, İstanbul'da 1910 yılında Fakihe Nermin Menemencioğlu dünyaya gelmişti. Nermin 1942 yılında İngiliz uyruklu Jasper Sydney Streater ile evlendi. Jasper'ın İkinci Dünya Savaşı'nda İngiliz askeri istihbarat görevlisi olduğunu biliyoruz."

"İngiliz askeri istihbaratı mı?"

"Streater Ailesi, 1864 yılında Sussex'teki köyden çıkıp İstan-

bul'a gelmiş bir aileydi. Aile, söylentiye göre II. Charles döneminin ünlü portrecisi, zamanının meşhur ressamı Robert Streater'in soyundan geliyordu.

Nermin Menemencioğlu'nun eşi Jasper Streater'in üç kız kardeşi de 1923-1929 yılları arasında İngiliz Büyükelçiliği'nde kâtibelik yapıyordu. Kâtibelik yapan kız kardeşlerinden biri Isabel, 1929'da İngilizce öğrenmek isteyen Rus ajanı Agabekov'un bir ilanıyla karşılaştı. Agabekov aslında NKVD'nin, yani KGB'nin önceki halinin İstanbul'daki şefiydi. Isabel, Agabekov ile evlenerek çok önemli bir Rus casusunu, İngiliz istihbaratının elemanı haline getirmeyi başarabilmişti. Evli çift Brüksel'de yaşamaya başladı. Ancak gölge Rus karşı casusluk örgütü Smersh –ya da o zamanki adıyla "casuslara ölüm" örgütü– Agabekov'un izini bulmakta gecikmedi ve 1930'ların sonunda saklandığı yerde katletti."

"İlginç. Ama yine de meseleyi tam olarak açıklamaya yetmiyor Paşam" dedim kibarca.

"Dur" dedi Hurşit Paşa, "aceleci olma.

Nermin, Jasper ile II. Dünya Savaşı'ndan hemen önce tanışmıştı. Bu son derece önemli bir ayrıntı. Jasper, savaşın patlak vermesiyle birlikte gönüllü olarak doğruca Ortadoğu'ya gitmiş ve Hayfa'daki bir kurmay kolejinde eğitim görmüştü. Çok başarılı olduğu için hızla terfi etmiş ve birkaç yıl içinde kanat komutanı olarak İtalya'daki RAF Birliği'nin başına getirilmişti. Altı aylığına RAF istihbaratından USAF istihbaratına transfer edilmişti. 1 ağustos 1943'te, bir istihbarat subayı olarak Alman savaş makinesinin ana petrol kaynağı Romanya'daki Ploesti Petrol İstasyonu'na düzenlenen saldırıda kilit rol üstlenmişti. Amerikan bombacılarının dönüş merkezi Mısır'daydı ve Türk yetkililer RAF'a yakıt ikmali izni vermezken, Amerikalılara geçiş izni verdiği için seçilmişlerdi. Bu aşamada Almanların Amerikan şifresini kırması bazı kayıplara neden olmuş, Türkiye üzerinde uçaktan atlamak zorunda kalan mürettebat da yetkililerce alıkonulmuştu. Yardımından dolayı Jasper'a Amerikan vatandaşı olmayanlara verilen en yüksek tebrik verilmişti. Yani dönemin Dışişleri bakanı Numan Menemencioğlu'nun yeğeni Nermin, II. Dünya Savaşı'nda İngiliz askeri istihbarat görevlisi olan Jasper ile Kahire'de 1941'de evlenmişti. Savaşın tam ortasında. Jasper'in bir istihbaratçı olarak o sırada Türkiye'ye girmesi yasaktı ve Nermin'in, savaş sırasında haftada bir kez RAF DC3 Dakota'larla Türkiye'den Mısır'a uçması gerekmişti. Jasper o zaman ve sonrasında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin üst düzeyiyle muhatap ol-

muştu. Ama Genelkurmay istihbaratı, onu hep nitelikli bir casus olarak değerlendirdi."

"Bu çok ilginç Paşam" dedim. "Tek kelimeyle inanılmaz. Yani Alman gemilerine geçiş izni veren Numan Menemencioğlu'nun yeğeni bir İngiliz ajanıyla mı evliydi?"

Hurşit Paşa, kendine hayran bir tavırla bakışlarını yukarı çevirdi.

"Kayıtlara bakılırsa öyle. Ama bu, İngilizlerin bu istihbaratı nasıl aldığını tam olarak açıklamaya yetmez elbette. Bu sadece bir değerlendirme o kadar. Bu arada bu bilgiler öyle gizli falan da sayılmaz, zira Osman Streater bunları gizlemiyor zaten. Bu bilgileri ailesini anlattığı bir web sitesinden aldık biz de."

Hurşit Paşa ellerini masanın üzerinde kavuşturarak devam etti:

"O dönemde hükümetin varlık vergisi uygulaması, elbette bu sürecin bir sonucudur."

"Ama Almanlar savaşı kaybetti" dedim çokbilmiş bir edayla.

"Evet" dedi general. "1944 yılının ilk aylarından başlayarak ABD ve İngiltere Türkiye ile ilişkilerini dondurmaya başlamıştı. Bir taraftan Batı'dan gelen yardımlar kesilmiş, bir taraftan da Sovyet tehdidi kendini göstermeye başlamıştı. Türkiye'nin Amerika'ya yanaşmaktan başka şansı yoktu. Ve böylece gerek iç, gerekse dış siyasetinde köklü değişiklikler yapıldı. Varlık vergisi sayfası kapandı, Ergenekon yeraltına indi. "

"Ya sonra?" diye sordum büyük bir merakla.

"Bundan sonrası tam bir muamma. Ergenekon o günden bu yana tam bir efsanedir. Adı derin devlet tartışmalarına konu olsa da, Türkiye Cumhuriyeti devletinin ve onun Silahlı Kuvvetleri'nin, adı geçen bu örgütle hiçbir ilişkisi yoktur evladım. Zaman zaman bu tür örgütlere karışanlar tespit edilir, ama Silahlı Kuvvetler mutlaka gereğini yapar."

Duyduklarım karşısında tam anlamıyla şok olmuştum. Çayımdan bir yudum daha aldım. Meraklı bakışlarla Hurşit Paşa'yı dinlemeye devam ettim.

"Ergenekon" dedi Hurşit Paşa, "bir gölge örgüttür evladım, varlığını asla kanıtlayamazsın. Örgüt, izinin görüldüğü yerleri kendisi temizler."

"Peki ya Barnabas İncili... Rusların böyle bir işe karışması garip değil mi Paşam?" dedim.

"Rusların bir işe neden giriştiğini anlamak her zaman kolay değildir. Biliyorsun, piyasadaki kabul edilen İncil'lerin tümü Yunancadan tercümedir. Halbuki İsa Aramice konuşurdu. Barnabas İncili'nin yazıldığı dil Aramicedir. Bu da bu metni son derece önem-

kılmaya yetmez mi? Ruslar, komünist oldukları zaman bile din siyasal etkilerini görmezden gelmediler. Onlar için siyasal birliktelik, ideolojik birliktelikten her zaman önde gelirdi. Bu yüzden pekâlâ İslamcı bir grubu bile destekleyebilirlerdi. Barnabas ncili'nin peşine düşmeleri, bunun Vatikan'ı ne denli sıkıntıya sokacağını bilmelerinden kaynaklanıyor olabilir. Ya da..." dedi Hurit Paşa birkaç saniye beni dikkatlice süzdükten sonra, "Kim bir, bazen büyük balıkları avlayabilmek için çok büyük yemler ullanılabilir. Bunun ne demek olduğunu bir gün anlayacaksın."

23. bölüm

Moskova'da lapa lapa kar yağıyordu. Albay lobide oturmuş, bir taraftan sigara içiyor, bir taraftan da Nadya'yı düşünüyordu. Otele iki kişi girdi. Resepsiyona doğru yöneldiler. Resepsiyon görevlisi göz ucuyla İhsan Albay'ı işaret etti. İhsan Albay ayağa kalktı.

"Sayın Çernişev sizi bekliyor efendim."

Albay kendini almaya gelen görevliyi dikkatle süzdükten sonra, "Senin bir adın var mı asker?" dedi.

"Sergey efendim" dedi asker.

Birlikte dışarı çıktılar.

Mercedes otelin hemen önünde bekliyordu.

Sergey otomobilin kapısını açtı. Albay içeri girdi.

"Hoş geldiniz Albay" dedi Çernişev, "sizi tekrar görmek ne güzel."

"Sizi de" dedi albay sakin bir ses tonuyla.

Otomobil hareket etti.

"Teklifinizi düşündük" dedi Çernişev. "Ancak bazı şartlarımız olacak."

Albay olur anlamına gelecek şekilde kafasını salladı.

"İncil'le ilgileniyoruz. Ama sadece mikrofilmlerle değil, orijinalini de istiyoruz. Mikrofilmleri İstanbul'daki irtibat görevlisine bizzat siz vereceksiniz. Bununla birlikte, konuyla ilgili tüm detayları da. Nerede bulundu, kim tarafından bulundu, konuyu başka kimler biliyor, hepsini bilmek istiyoruz."

"Elbette" dedi albay. "Bundan daha doğal ne olabilir."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu albay nazikçe.

"Nadya seni bekliyor" dedi Çernişev samimi bir şekilde.

Albayın yüz çizgileri yumuşadı. Uzun süren bir bekleyişten sonra kaybettiği cenneti bulma umuduyla yanan Âdem'in heyecanı sardı tüm bedenini. Yüreğinin derinliklerinde tarifi imkânsız bir sevinç

kıpırtısıyla gözlerinin içinde tertemiz bir aydınlık belirdi.

Otomobil karlı Moskova sokaklarından sıyrılarak Vetluga'ya doğru hızla yol aldı.

Akşam olmuş, hava kararmıştı. Moskova'da hâlâ lapa lapa kar yağıyordu. Albay gökyüzünden süzülerek yeryüzüne düşen kar tanelerine bakarken çocukluğunu hatırladı: "O güzelim günler nerede şimdi?"

Çernişev "Geldik" dedi sessizce.

Albayın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi heyecanla atıyordu. Araba durdu. Korumalar arabadan indikten sonra kapıları aynı anda bir asker ciddiyetiyle açtılar. Albay ve Çernişev arabadan indi.

"İşte burası" dedi yüksek sesle.

"Şu beyaz ev" dedi Çernişev eliyle işaret ederek. "Hadi git. Nadya seni bekliyor."

Albay Çernişev'e dostça baktı.

"Sağ ol" dedi nazikçe, "bana yeniden hayat verdiniz."

Albay küçük adımlarla beyaz eve doğru yürüdü. Kır saçlarına düşen kar tanelerini umursamadan yürüdü. Merdivenleri çıktı. Kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Nadya tüm sadeliğiyle karşısında duruyordu.

"Bana hoş geldin demeyecek misin?" dedi albay, gözlerinden yaşlar boşanırken.

Nadya albaya sımsıkı sarıldı.

"Bir gün döneceğini biliyordum" dedi. Gözlerinde pırıl pırıl yaş bulutları vardı.

Albay Nadya'ya sımsıkı sarıldı. Nadya hiçbir şey söylemiyordu. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Zaman durmuş gibiydi. Uçsuz bucaksız gökyüzü onlara sımsıkı sarıldı. Yıldızlar onlara sımsıkı sarıldı. Albay Nadya'nın gözlerine baktı. Hiçbir şey söylemedi. Nadya albayın gözlerine baktı. Hiçbir şey söylemedi. Birbirlerine öylece bakakaldılar hiçbir şey söylemeden.

"Özür dilemeye geldim" dedi albay.

Nadya hiçbir şey söylemeden öylece baktı.

"Elveda demeden gittiğim için."

"Her gece sana sımsıkı sarılarak uyudum" dedi Nadya. "Yıllarca..."

Albay öylece bakakaldı.

"Yıllardır bebeğime sarıldım sen sanarak. Kadın olmadım hiç. Göğsünde terlemedim. Her gün pazar. Ve hep yoksun."

Albay elleriyle saçlarını okşadı Nadya'nın. Alnına bir öpücük kondurdu sonra.

"Seninle geçirdiğim bir dakikayı bile tüm hayatıma değişmem" dedi hüzünle.

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar yeniden.

"Elveda" dedi albay.

"Nadya hiçbir şey söylemedi."

"Elveda."

24. bölüm

"Sizi çok kötü oyuna getirmişler General" dedi Valentin İvanov. Müziğin sesini kıstı. Havana purosundan bir nefes daha çekti, votkasını yudumladı.

"Bu hikâyeye nasıl inanabildiniz? Ancak aptallar inanır böyle bir hikâyeye" dedi Rus Dış İstihbarat Servisi Başkanı Valentin İvanov, büyük bir gerginlikle.

"Aşk, insan doğasının en güçlü duygusudur, intikam da öyle."

GRU Generali Albert Çernişev "Evet" dedi açık yüreklilikle. "Haklısınız."

"Albayın aşkının esiri olduğunu sandık" dedi Çernişev, "ama mikrofilmler elimizde."

"Mikrofilmlerden kime ne General?" dedi İvanov sert bir şekilde. "Rusya devlet başkanını zor durumda bırakacak başarısız bir operasyona giriştiniz. İncil de, albay da sadece bir yemdi, bunu anlamalıydınız. Mikrofilmlerle yetinmeyeceğinizi başından beri biliyorlardı. Sizi başından beri yemlediler. İncil'in aslını elde etmek için her şeyi yapacağınızı biliyorlardı. Gerektiğinde en güvendiğiniz adamınızı profesörü öldürmek için kullanacağınızı da. İgor'un izini sürüp nerelere ulaşabileceklerini de. Onların açtığı kapıdan girip, onların istediği sonuca ulaştınız sadece. Amaçları Rusya'nın en gizli örgütünü ve onu kuran kişiyi zor durumda bırakmaktan başka bir şey değildi. Böylece bize şantaj yapabilmek için ellerinde güçlü bir koz oluşacaktı. Doğrusu son derece zekice hazırlanmış bir plan. Bu arada albayın intikamı da ağır olmuş."

GRU generali yüzünü buruşturdu. Çanlar onun için çalıyordu. Vakit daralıyordu.

"General, önünüzde iki seçenek var" dedi İvanov. "Ya intihar edin. Ya da bunu sizin için biz yapalım."

25. bölüm

Tim elemanları sessizce binayı kuşattılar. Vurucu tim merdivenleri çıkmaya başladı. FSB Başkanı Petruşev kapıyı kırıp içeri girmeleri için tim elemanlarına talimat vermeye hazırlanırken, uzun boylu bir Rus kadın kapıyı açtı. Petruşev eliyle "durun" anlamında bir işaret yaptı. İçerde orta yaşlı, şişmanca bir adam bacak bacak üstüne atmış bekliyordu.

"Geç kaldınız" dedi Vasili. "Ben daha erken bekliyordum."

FSB Başkanı Petruşev içeri girdi.

"Bizi bekliyordunuz demek..."

"Elbette... Derler ki, iş rüyayı anlatmadan yorumlamaktadır. Kötü haber tez yayılır da derlermiş gerçi... Neden oturmuyorsunuz?"

FSB Başkanı Petruşev askerlere dönerek,

"Beni dışarıda bekleyin" dedi.

"Seni iyi gördüm Petruşev... Haberlerini alıyorum... Hâlâ formdasın" dedi Vasili.

"Buraya İgor için geldim."

"Oooo... İgor... İgor Aleksandr İvanoviç... İgor'u tanırdım... Lakabı cellattı. En iyi adamımızdı... Sadece en iyilerin bulunduğu bir yeraltı örgütüydü bizimkisi... Devletin 'âli menfaatleri için kullanılan', kullanıldıktan sonra bir kenara atılan 9. Tim... Tanrım ne günlerdi... Sorgusuz sualsiz bütün emirleri bir bir uyguladık... Kimi zaman öldürdük, kimi zaman kaçırdık... Bizim işimizdi bu, bunun için yetiştirildik."

"Kim kurdu?" dedi Petruşev gergin bir şekilde.

Vasili elindeki votka kadehinden bir yudum daha aldı ve konuşmasına devam etti:

"Bunu bilmediğinize inanamıyorum" dedi Vasili.

Petruşev hiçbir şey söylemeden Vasili'nin gözlerine baktı.

"Yapma Petruşev. Elbette Putin kurdu... Putin GRU'nun en önemli adamıydı, bunu unutma. Doğu Almanya operasyonlarını o yürüttü. Örgütü üç kişinin dışında hiç kimse bilmiyordu... Emirleri sadece Putin'den alırdık... Yapma... Çok adam öldürdük..."

"Hiçbir yazışma bulamadık ama..."

"Ne bekliyordun! Yazılı emir mi... Kim insanların ölüm emrini imzalar ki... Böyle timler her ülkede vardı...Onlar da Gladyo örgütlerini kurdular, bütün NATO ülkelerinde."

"Başkan çok acele rapor istiyor... Ortalık çok karışık... İgor İstanbul'da bir suikasta karıştı. Türkler her şeyi biliyor."

"İgor... Ona içkiden uzak durmasını defalarca söyledim... Zavallı... Bu arada bir votka alır mısınız?" dedi Vasili umursamaz bir şekilde.

"Hayır" dedi Petruşev sertçe.

"İgor çok para kazandırdı bize. Öldürülen bir işadamı vardı Türkiye'de... Kumarhane işindeydi... Çok para kazandırdı bize... İgor ekibiyle birlikte bir süre bu adamın yanındaydı. Çok büyük işler yaptı. Bu işe gönderilmesine ben karar vermedim. Hatta buna karşıydım da. Çernişev onun gitmesini istedi. Eski dikkati kalmamıştı. Ama olan oldu artık."

Petruşev Vasili'yi dikkatlice süzdükten sonra, "İncil'i satacaktınız, değil mi?" dedi.

"Elbette satacaktık" dedi Vasili. "Çernişev bilmiyor mu sanıyorsun? Kendimizi de düşünmek zorundaydık, değil mi Petruşev? Vatikan kayıp İncil için tam bir milyar dolar önerdi bize."

"Şimdi anlaşılıyor" dedi Petruşev.

"Ne bekliyordun" dedi Vasili büyük bir umursamazlıkla... "Sizler evlerinizde sıcak yataklarınızda mışıl mışıl uyurken, bizler ensemize sıkılacak kurşunun kuşkusuyla yaşadık yıllarca... Bana bak Petruşev Efendi... Ne yapacaksanız yapın... Ama biz her şeyi bu vatan için yaptık... Bu parayı da elbette vatan için kullanacaktık."

"Ülken seni unutmayacak" dedi Petruşev usulca.

Ve bir el silah sesi duyuldu.

Elbette ölüm vaktidir.

Profesör Kemal Yılmaz
Cinayeti uzun süre aydınlatılamadı. Sonunda cinayetin bir aşk cinayeti olduğuna hükmedildi. Cinayet zanlısı kapı komşusu Ayşe Dolgun hâlâ cezaevinde.

Savaş Aslan
Bütün aramalara rağmen izine rastlanamadı. Akıbeti bilinmiyor.

Komiser Yiğit
Bir trafik kazası sonucu hafızasını kaybetti.

Ayhan Sualp
Halen bir gazetenin kadın aile sayfalarında editör olarak çalışıyor.

Müfit Uzun
Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı'ndan sonra APK Dairesi'ne uzman olarak tayin edildi.

General Çernişev
İntihar etti.

NADYA
Moskova yakınlarındaki bir kasabada olanlardan habersiz yaşamaya devam ediyor.

MELİH GÜLER
Akıbeti bilinmiyor.

BARNABAS İNCİLİ
Hâlâ Genelkurmay Başkanlığı Harp Dairesi'nin gözetiminde, ortaya çıkartılacağı günü bekliyor.